

எஸ். எஸ். எஸ். பரிசுக்கு - 1848

நூ. இ. 64

த.ப.
2620

கிராதார்ச்சனீயம்

த.ப. 2620

கொஞ்சம் தமிழ்ச் சங்கம்
வில. 1-57 சூரியங்கை,
கோழும்பு ६

வித்தியாசாலைகளின் உபயோ
கத்திற்கென வித்தியா பகுதி
யாரால் அங்கேரிக்கப்பட்டது.

821-2
பாராக்டி
கிராதார்ச்சனீயம்
SLTPR E

சன்னிதம்
இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகம்

[கிட]

1948

[விலை ரூபா 1-00]

4. 11. 49 54/9
821. 2 ப.வாணியும் மா
கால்வரை

கராதார்ச்சானீயம்

தி.ப.

2620

உசாத்துணை நூல்கள்
இவை எடுப்பதற்கன்று

இங்கு

யாழிப்பாணம் - மத்தியகல் ஓர்
வியாற்றண மகோபாத்தியாயர்
பிரமாநி வை. இராமசாமிசர்மர
அவர்கள் எழுதியது

—

கொழும்புத் தமிழ்க் கல்கி
இல. 7-57 ஆம் திட்டமாக,
கொழும்பு த

2620

கன்னகம்:

வட - இவங்கைத் தமிழ்நாற் பதிப்பகம்

1948

முகவுரை

‘கிராதார்ச்சனீயம்’ என்னும் இந்தால் வட மொழியிலுள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்று. இதனை இயற்றியவர் ‘பாரஷி’ என்னும் பெரும் புலவர். “இப்புலவரின் பாக்களே ஏனைய கவிகளின் பாக்களினின்றும் மிக்க பொருட்செநிவற்று விளங்குவன்” என்று வடமொழிப் பண்டிதர்கள் கூறுவர். அன்னர் தம் கூற்றே ஒன்றும் அறியாத சிறியேனை இப்பணி பில் ஈடுபடும்படி செய்தது.

FOURTH EDITION 5000
(Copy-right)

நடைதம், இரகுவம்சம், சிசுபாலவதம், குமாரசம்பவம் என்ற வடமொழிப் பெருங்காப்பியங்களின் நயத்தை தமிழ்மக்கள் அவையிற்றின் மொழிபெயர்ப்புக்களிலிருந்து ஒருவாறு உணர்ந்து தம்முள்ளத்தே மகிழ்வு பூப்பது கண்கூடி. அவைபோல் இம் மொழி பெயர்ப்பும், அன்னவர் தம் உள்ளத்தே சிறு களர்ச்சியையேனும் எழுப்பத் துணைசெய்யும் என்று கருதுகின்றேன்.

முதனுல் பதினெட்டுச் சருக்கங்களாக வகுக்கப் பட்டுள்ளதேனும், கதையின் போக்கைத் தமுகி இம் மொழிபெயர்ப்பு நான்கு அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. முதனுலிலுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் சுவை கெடாமலும் தொடர்பு அரூமலும் இயன்ற வரை மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. தகுதி நோக்கு சில வருணானைப் பகுதிகளே தமிழ்க்கப்பட்டன. நடை நயம் கருதியும் வழக்காற்றமுறை நோக்கியும் ஆங்

PRINTED AT
THE THIRUMAKAL PRESS
CHUNNAKAM

ஈங்கு சில வட்டிசாற்கள் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. படிப்போர்க்குத் துணைசெய்யும்பொருட்டு இதன் இறுதியில் அரும்பதவுரை ஒன்று எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்புது முயற்சியில் இறங்கிப் பன்னையில், அவ்வப்போது இந்நாலின் கிறந்த பல திருத்தங்களைச் செய்தும் பேருதவி புரிந்தவரான நண்பர் ப்ரமஸ்தி விதவான் கணைசையர் அவர்களை என்றும் மற்றொன். இப்புத்தகத்தை அச்சிடுவித்து வெளிப்படுத்திய நண்பர் திருவாளர் பொன்னையா அவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

வை. இராமசாமி சுர்மா

விஷய அட்டவணை

(1) துவைத் வனத்திருந்த தரும வேந்தனிடம் ஓர் வனவேலுவன் துரியோதனன் து அரசியலைப்பற்றி ஏதோ சில கூறிச்சென்றதும், திரெனபதியும், வீம ஜம் அதுபற்றித் தத்தம் மனத்தெழுந்த கருத்துக்களை ஆர்வ மொழிகளால் வெளிப்படுத்துவாராயினர். அப்போது தருமன் அவர்க்குத் தக்க நீதிகளை எடுத்து இயபிக்கொண்டிருக்கையில் வியாசமுனிவர் அவன் தொன்ற யாவரும் நல்வரவுகூறி அன்னவரை உபசரிப்பாராயினர். பக்கம் 1—24.

(2) தருமன் கழறிய உபசாரமொழிகளைக் கேட்ட முனிவரும், தமது வருடையின் காரணத்தை வேந்த னுக்கு உரைத்தகுளி, அருச்சனன் தவஞ்செய்து பாசபதம் பெறுவதற்கான ஓர் மந்திரத்தையும் உபதேசித்து மறைவாராயினார். முனிவர் உபதேசித்தகருளிய படி அருச்சனன் தவஞ்செய்யப் புறப்படலாயினன். அப்போது பாஞ்சாலி சில கூறுத்தொடங்கினால். அவற்றை மனத்திற்கொண்டு திடீரென அவன்தோன் நிய ஓர் இயக்களைப் பின் தொடர்ந்தான். போகும் வழியில் இயக்கன் அருச்சனனுக்குக் கூதிர்காலத்தின் இயல்லை எடுத்தியம்பினுன். இமயக்ரியைக் கண்டு தும் இயக்கன் அருச்சனனைப் பிரிந்து தண்ணிடம் செல்வானுயினான். பக்கம் 24—39.

(3) இந்திரகிலத்தில் அருச்சனன் கடுந்தவம் புரிந்து வருகையில், அவனது தவப்பெருமையைக்

கண்ணுரக்கண்ட புதுமையை உரைக்கச் சென்றனர். உடனீண இந்திரன் அவன் தவத்தைக் கலைக்கும்படி தேவமாதரை ஏவ, அவர்களும் அவன் சென்று பல வாறு முயன்றும் தம்மெண்ணை பலியாமை கண்டு மீண்டும் விண்ணுலக்கடங்கள். பின்னர் இந்திரன் தானே முனிவர் கோலந்தாங்கி அருச்சனன் தவத்தைக் கண்டு களிக்கந்து, அன்னவனுக்கு ஒர் மக்கிரத்தையும் உபதேசித்து மீள்வானுபினான். அருச்சனன் செய்த கடுந்தவத்தைக் கண்டு அஞ்சிய சித்தர்களும் தாபதர்களும் எம்பெருமானிடங்களென்று முறையிடவே உமாபதியும் “தாபதர்களோ! அருச்சனன் தவத்திற்கு ஊறுசெய்யக்கருதி மூகன் என்னும் ஒர் அசரண் பன்றி யுருக் கொண்டு அவன்முன் ஏகானின்றன். அப்பாத களைக் கொண்டு அன்னேன் தவத்தைக் காக்கக் கருத்துக் கொண்டேன்” என்று கூறியருளிய அப்போதே வேடுவாக்கோலந்தாங்கி சிவகணங்களுடன் அருச்சனன் தவச்சாலையை நோக்கி விரைந்து செல்வாராயினார்.

பக்கம்: 40—65.

(4) அருச்சனன் தன்முன் வரும் மாயப் பன்றி யைக் கண்டு பகழியோன்று விடுக்கவே அது அதன் ஆவியை வாக்கிறது. பன்றியின் உயிரை மாய்த்த பகழியை விரும்பி எடுக்கலுற்று விஜபனை நோக்கி வேடுவத் தாதன் ஒருவன் சில மொழி பகர அதற்கு அருச்சனன் சில எதிர்மொழி விடுக்கவும் வேடுவக் கோலந்தாங்கிய எம்பெருமான் வேடுவர் சேனை புடை சூழப் போருக்கு ஆயத்தமாய் நிற்பாராயினார். போர் தொடங்கியது. சிவகணங்கள் களைத்தன. மூயக்கிரா

ஏதிம்மு 2. மாயவேடை (மூயக்கிரா)

தனாகும் அருச்சனனும் அத்திரப்போர் செய்தனர். ஆயுதப்போர் செய்தனர். இறுதியில் மற்போர் செய்தனர். மற்போரில் விஜயன் திறமையைக் கண்டு மகிழ்ந்த எம்பெருமானும் அவனுக்கு அருள்புரியக் கருதி இடபாருடராய்க் காட்சிதந்தருளினார். அருச்சனன் எம்பெருமானை வாயார வாழ்த்தி நின்றான். சில ஞாரும் பாசுபதம் கொடுத்தருளவாராயினார்.

பக்கம்: 65—94.

கிராதார்ச்சனீயம்

க - ம் அத்தியாயம்

பன்னீராண்டு வனவாசமும், ஒராண்டு
அக்ஞாதவாசமுஞ் செய்வான் நாடுநீங்கிக் காடு
புகுந்த பாண்டவர் ஐவரும் கானகத்திற் பற்பல
விடங்களில் அலைந்து திரிகையில், துவைதவனம்
என்ற நன்மணங் கமமும் தண்பொழில்கள் குழந்த
ஓர் இரமிய வனத்தில் சின்னன் வதிவாராயினர்.
ஆண்டை வதிகையில், தகுமெந்தி தவருத
தகுமர், ஒர்நாள் இன்னனம் ஆலோசிக்கலானார்:
“என்னே ! எம் வனவாசத்தின் பெரும் பகுதியும்
இறைவன் திருவருளால் இடரின்றிக் கழிந்தது.
இன்னும் சில தினங்களே செல்லல் வேண்டும்.
நாடு நீங்கிப் பல ஆண்டுகள் கழிந்தன நாடு
தன்னதே எனத் தகுக்கிக் கோலோச்சவோன்
சுயோதனன். குடிகட்டு நாடு புரக்கும் கோமா
னிடம் எத்துணை அன்பு குடிகொண்டிருக்
கின்றதோ ; அவ்வன்பு எம்மாட்டு எவ்வாறு
உளதோ ; ஒருகால் குடிசனங்கள் எம்மை மறங்
தொழிந்தனரோ ; யாதொன்றும் அறிகிலேம்.
இனி என் செய்வது ?” எனப் பலவாறு கவன்று
நெடுநேரம் ஆய்ந்து இவையிற்றை நன்கனம்

● குறிஷ்டு

அறிந்துகூற ஓர் ஒற்றணைச் சுயோதனன் நாட்டிற் போக்குவதே தம் குழ்ச்சியின் முடிவெனத் துணிந்து, அக்காட்டிடடயே வதிவானும் தனக்கு உற்ற தோழனுமாகிய வேடுவன் ஒருவனைக் கூட்டத் தம்முள்ளம் கூறியதும் அவனும் அதற்கு இசைந்து ஸின்றுன.

இசையவே, தருமர் அன்னவனை நோக்கி, நண்ப! நீ இவ் வேடத்தோடு ஏகற்க. ஏகின் பலரும் ஸின்னை இழிவாக எண்ணி நகையாடுவர். ஆகலான் புகுதற்கரிய இடங்களில் எவ்வாம் உட்புகுந்து, அறிதற்கரிய பற்பல விடயங்களை ஆராய்ந் தறிந்து கூறவல்லதாலும் நான்கு ஸிலைகளுள் முதலது உமான பிரமசரிய வேடம் பூண்டு சேறவே நேரிது என்பது எமது உள்ளக் கிடக்கை என்றனர். அன்னது கேட்ட வேடுவனும் முறுக்கிய சடைமுடியனும், நீறுபுத்த நெற்றியனும், அன்னலாரக்கமாலை குடிய கண்டனும், தண்டஞ் தாங்கிய கையனுமாய்த் துரியோதனன் நாடு குறுகி, அவன் சில பகல் கரந்து வைகி, அவனது அரசியலீச் செல்வனம் அறிந்து, மீண்டும் துவைதவனம் வந்தெப்தினன். வங்தவன் ஓரநாள் தருமனித் தனிமையிற் சென்றெய்தி, அட்டாங்கங்தோய அடிபணிந்து, ஜய! “துரியோதனன் தனிச் செங்கோலோச்சும் முறைமையாற் குடிகளது மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டனன்” எனக் கூறுவான் தொடங்கிப் பின்னர் ஜயுற்று, வேந்தனீடும் “வேற்றரசரைப் புகழ்ந்து கூறுதல் ஸியாய மல்லவே. அங்ஙனங் கூறின்,

1. அங்கங்கள் = உண்மைகள்

என்னிடம் அரசனுக்கு வெறுப்பன்றே வேருன்றி விடும் நான் கொண்ட கோலத்தின் இயல்போ, உள்ளதை உள்ளவாறே உரைப்பதாகவிள் பொய்யுரை வழங்குதலும் பெரும் பாதகமாயிற்றே. இருபாடெரி கொள்ளியினுள் எறும்புபோ லாயி னேனே” எனச் சுற்றே திகைத்தனன். பின்பு சடுதியில் மனங் தெளிந்து, “எவ்வாற்றிருநும் உண்மையை உரைத்தல் வேண்டும். அன்றேல் ஒற்றனது இலக்கணமன்றே வழுவறும்” எனத் துணிந்து மாகணம் உயர்த்த கோமானது குணங்களை உள்ளவாறே உரைக்கத் தொடங்கினான்.

தருமவேந்தே! இவ்வுலகின்கண் மன்னாவனுக்கு ஒற்றும், உரைசான்ற நாலும் இரு கண் என்று கூறுப. அதன்வழி வாழ்வோர் உண்மையைச் சிறிதும் மறைத்தலாகாது. ஆகவே நான் செப்பும் செய்திகள் நாஞ்செவிக்கு இளியவேனும் இன்னுதவேனும் நீவீர் பொறுமையுடன் கேட்டுருவேண்டும். மன்னவன் முன்னிலையில் ஒருவன், அவன் மனம் வெறுக்கும் வெவ்வுரைகளைக் கூறுதல் முற்றிலும் அடாத செயலேனும் ஒற்றன் என்பான் அவைகளை உரைத்தே தீரவேண்டும். மன்னாலுக்குத் தன்னிடம் வெறுப்பு மிகும் எனக் கொண்டு உண்மை கரப்பனேல் அவ்வொற்றன் தன் கடமையிற் பிறழ்ந்து இரெளரவும் உறுவன். உற்ற நண்பனுக்கு உரிய காலத்தில் உறுதி பயக்கும் உண்மைப் பொருள்களை அவன் உழைநின்றுன் உரைத்தலே உலக முறைமை. அவனும் அதைக் கேட்கற்பாலன். அன்றேல் அவனும் 1. ஏழைகங்களிலைங்கு

இழிக்கப்படுகின்றன. அதுபோல அரசனுங் கேட்கற்பாலன். அன்றேல் அரசற்கும் பிரபுத்தன்மை நீங்கிவிடுகின்றது. அரசு ஒங்கவேண்டின் அரசும், அமைச்சும் ஒருமனப்படவேண்டும். இல்லையேல் இலக்குமி அங் நாட்டை விட்டகன்று அயலிடம் புகுவாள். இத்தகைய காரணங்களான் அடியேண் ஒன்றைக் கூறுவதும், பெருமை தங்கிய நீவிர் அதைக் கேட்பதும் இருவர்க்கு மூள்ள கடமை களோயாம்.

தரும்பூபனே ! அரவக்கொடியோன் அரசியலை நன்களாம் அறிந்து கூற அடியேனை நீவிர் அன்று பணித்தீர்கள். நானே காடுறை வேடன். அவனே நாடு புரக்கும் அரசு. அடியேனுக்கும் அரசிய லுக்கும் நெடுந்தூரம். ஆயினும் நுமது அரு ஞேக்கங் கொண்டே யான் அறிந்த சிற்சிலவற் றைத் தெரிவிக்கின்றேன். நீவிர் பொறுமையுடன் செவிசாய்த்துரளவேண்டும்.

உதிட்டிர மன்னவ ! துரியோதனன் அஞ்சா
செங்கு படைத்து அரியாதனத்து அமர்ந்தானுமி
னும், காய் கணிகளையும் கந்தமூலங்களையும் புசித்து
வாழும் நும்போலியரிடமிருந்து என்றைக்கேனும்
அவமானம் வரும் என்ற அச்சம் அவன் நெஞ்சு
சத்திற் குடிகொண்டு கிடக்கின்றது. முன்னம்
குதினால் வென்ற குருநாட்டை இன்று ஒல்லும்
வகை நீதியால் வெல்ல முயன்று வருகின்றான்.
புகழைவிரும்பீக் குடிகளிடம் இன்முகம் காட்டி,
இங்சொற் பேசித், தானம் வழங்கித், தயை
காட்டி வருகின்றான். விடரும், தூர்த்தரும்,

1. (Alluvium) @ min. @on the river
2. a. @ B.B. n

நடரு முள்ளிட்ட சிற்றினக்குழுவைச் சேராது
விலக்கி கண்ணெறிச் செலுத்தும் பேரறிவுடைப்
பெரியாரையே தனக்குத் துணையாகக் கொண்டு
இழுகுகின்றன.

“ ஆற்றுவா ராற்ற ஸிகழுமை போற்றுவார்
போற்று ஜெல்லாந் தலை.”

என்னும் தேவர் குறஞக்கு ஒர் இலக்காக இலங்கு கிண்றுன். மனுதரும் நீதியில் இறையுங் திறம்பா மல் வையம் காப்பாள் தணிக்கு காமமாதி உள்ளுறை பகைஞரரத் திண்மை என்னும் தோட்டியா னடக்கி இரவு என்றும் பகல் என்றும் பாராது முழுநேரத்தையும் நாட்டு நண்மைக் கான காரியங்களிற் கழித்து வருகின்றுன். தன் கீச் சூழ்ந்துள்ள பரிசனங்களின் மனம் மாறு படாவண்ணம், அவர்களை உற்ற நண்பர்களாகவும், நண்பர்களைப் பந்துக்களோ டொப்பவும், பந்துக்களை அமைச்சர் முதலாம் தலைமை அதிகாரிகளாகவும் பாவித்துத் தமர் என்றும் பிறர் என்றும் பாராது யாவரையும் பாதுகாக்கின்றுன். அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூவகைப் புருடார்த்தங்களும் ஒருங்கே ஓரிடத்து நிலைகொள்வது அருமை. துரியோதனரிடமோ அவ்வுறுதிப் பொருள்கள் மூன்றும் என்றும் விலகாவாயின. பரிசிலரைக் கண்ட பொழுதே இனிய முகமும் இனிய சொல்லுமுடையனும் அவரவர் விரும்பிய பொருள்களை மனம் உவங்கு பாத்திரம் அறிந்து, வரையாது வழங்குகின்றுன். உற்ற நண்பனே னும், ப்ரியிடைப் பகைஞரேனும், அருமருந்தும் = சிட்டார்; பாதீஸ் பிஸ்பார்

1. $\text{P}(\text{L}) = \text{B}(\text{R}, \text{Q}, \text{R})$; $\text{un} \in \text{B}(\text{R}, \text{Q}, \text{R})$

தன்ன புதல்வனேனும் மனுநெறி வழாது தன்றம் இடுகின்றுன். குற்றஞ் செய்தோரை எக்காரணத்தையிட்டும் தண்டனை விதியாது விட்டு விடுதல் கிடையாது. பகை, 'நொதுமல்', நட்பு என்னும் முத்திறத்தார் மாட்டும் அவ்வப்போது சிகழும் நல்லவும் தீயவுமாகிய சொற்களையும் செயல்களையும் நாடோறும் ஒற்றுன் விரைங்கு அறிந்து கொள்கின்றுன். ஓர் ஒற்றஞ் ஒற்றிவங்கு உரைத்தவற்றைப் பின்னும் ஓர் ஒற்றஞல் ஒற்று வித்து இருவர் கூற்றுக்கும் ஒப்புமை காண்கின்றுன். பிறர் மறைகளை அறிந்து கூறிய ஒற்ற ருக்கு அயலார் அறியாவண்ணம் சிரும் சிறப்புஞ் செய்து வருகின்றுன்.

தரும மன்னவனே ! துரியோதனன் கடைத் தலையில் என்றும் திறைகொடுக்கும் முடிமன்னர் களின் ஆரவாரமும், மும்முரசங்களின் முழங் கொலியும், அந்தணர்களின் அருமதையொலியும், வங்கிமாதார்களின் வாழ்த்தொலியும் மலிந்து கிடக்கின்றன. அவனது புண்ணிய நாட்டில் வானம் பொய்யாது மாதம் மும்மாரி பொழிதலால், கழனி கள் யாவும் உழுவோரின் உழுதல் வித்திடுதல் முதலாம் முயற்சிகளில் ஒன்றேனுமின்றித் தாமே பலவகைத் தானியங்களை அளவின்றிக் குவிக்கின்றன. பொறுத்தவில் வல்லளாய் பூமடங்கை யும் அவனது செங்கோலாட்சியைக் கண்டு அகம் நெகிழ்ந்து தன்னுள் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அருந்திக் குவியல்களைத் தானே சரந்து கொடுக்கின்றுன். அவன் படையிலுள்ள கடுங்கண் மறவங்கும், காய்

1. விடிப்புவைச்சுப்பாளை

2. சில்லும்பஷ்டில் பஸ்படிப்போ

3. கோய் கீலம் = ஏவதுக்கூட்டுப்போ

சினவீரரும் தமது அரசன் வேற்றரசர்மீது என்று கொலோ படையெடுத்து ஏகுவான் எனத் தின் வெடுத்த புயத்தினராய்ப் போரையே எதிர் பார்த்து நிற்கின்றனர். தமது ஆருயிர் கொடுத்தும் அவன் எண்ணியது முடிக்கக் காத்திருக்கின்றனர். நான்முகன் படைப்பேபோலச் சுயோதனன் குழ்ச்சிகளும், செயல்களும், அவை சிகழுந்த பின்னரன்றி முன்னரே ஒருவராலும் அறிய முடியா. “கடைகொட்கச் செய்தக்கதாண்மை” என்பது பொய்யா மொழியன்றே, சாரணர் மூலமாய்ப் பகை அரசர் மறைகளைத் தான் அவ்வப்போது அறிந்துகொண்டானேனும், தனது அரசியல் முறைகளை மாற்றரசர் அறிந்து கொள்வது முயற்கொம்பாகும்படி ‘மந்திரம் காத்து வருகின்றுன்’.

ஐயனே ! அரவக் கொடியோன் ஆணையை ஓர் நறுமலர்மாலையெனச் சிற்றரசர் சிரம் தாழ்ந்து ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அரசற்குரிய இலக்கணப்படி ‘நோன் சிலையைத் தோளிற் ரூங்கினுனேயன்றி அதற்குத் தன் தொழிலை ஆற்றும் பெற்றி ஒருபோதும் வாய்த்திலது’. இளையவனுன் துச்சாதனன்பால் மானிலப் பொறை சுமத்தித் தான் சதாகாலமும் ‘வேள்வி வேட்டு வருகின்றுன்’. அண்ணலே ! மாங்காவலர் யாவரும் தன் ஒரு கொற்றக் குடையின்கீழ் அடங்கி வாழு, அவன் ஆட்சி புரிகின்றுன் எனினும், “ஐவரிடமிருந்து என்றேனும் கேடுவரும்” என்ற அச்சம் ஒன்று அவன் மனதிற் குடிகொண்டு கிடப்பதைக் 1. டுக்கியல் 2. வளியவில் 3. யாக்கி

குறிப்பா ஒண்றந்துசொண்டேன். வலியார் பகை என்றும் கேட்டை விளைக்குமான்றோ! அரவக் கொடியோன், தனது அவைக்களத்தில், ஜவரைப் பற்றிய குறிப்பு நிகழம்போதெல்லாம் விஜயன் என்ற பெயரைக் கேட்ட அளவில் மந்திரம் கேட்ட மாசணம் போவத் துளக்கமுற்று, அஞ்சி, ஆவி சோர்கின்றான். குதினால் வென்ற நாட்டை நீதி யினாலும் வெல்ல நினைந்து குடிகளைத் தன்வயப் படுத்தினானே தவிர, உண்மையில் அவன் கபடனே. வஞ்ச மனத்தனை வஞ்சனையினாலே வெல்ல முயல வேண்டும். வயிரத்தை வயிரமே வெட்டும்.

ஏந்தலே! நும்போலியர்க்குச் செய்யவேண் டிய கருமங்களை இதை இவ்வாறு செய்க; அதை அவ்வாறு செய்க; உதை உவ்வாறு செய்க; என்று வகுத்துக்கூற அடியேன் தகுதியற்றவன். ஆங்கு யான் கண்ணுற் கண்டவற்றையும், காதாற் கேட்டவற்றையும், உள்ளவாரே எடுத்துரைத் தேன். இனி நுமது திருவுள்ளம். யான் போய் வர விடைதந்தருள வேண்டும், என்று கைகட்டி வாய்ப்புதைத்து நின்றான். அங்ஙனம் பணிவாய் நின்ற வேடுவனுக்குத் தருமர் செய்யவேண்டிய சிறப்புக்கள் யாவஞ் செய்து, நன்றிகூறி அனுப்ப, அவனும் தனது இருக்கை நோக்கிப் புறப் பட்டனன்.

வேடுவன் ஏகவும், தரும மன்னவன் தன் பின் பிறங்தாரும், பாஞ்சாலியும் இருக்கும் இடஞ் சேர்ந்து வேட்டுவத் தாதன் விளம்பிய உரைகளை அவர்களுக்கு விரிவாக எடுத்தோதினான்.

1. பிலீஸ் 2. சுவீடியூடையாஸ். 3. ஆட்டி.

அவ்விரிவுரை கேட்ட மட்மைக்குணம் நிரம் பிய பாஞ்சாலி, ஆற்றங்கரைவாய் மரமேபோல் அஞ்சினால். அனல்வாய்ப் புழுப்போல் துடிதுடித் தாள். மாற்றுஞ் மேன்மையைக் கேட்டு விம்மி னால். மனம் உடைந்தாள். கோ எனக் கதறி னால். கண்ணீர் பெருக்கினால். பெருஞ்சுச் செறிந் தாள். மயங்கி மண்மிசை விழுந்தாள். சிறிது நேரத்திற்குனே மனங்கெளிந்து எழுந்தாள். தரு மனை நோக்கி ஓர் சிறறுரை தொடுக்கலுற்றார். என் உயிர்க்காதல்! நீவீர் தருமநெறி பிழையா ஒழுக்கமுடையீர். யானே சின்மதிப் பெண்மை தாங்கி சின்றவள். நும் முன்னர் அரசியல்பற்றி யாதும் பேசத் தகுதியற்றவள். எனினும், 'மாற்றுஞ் வலியுற்றான்' என்று நீவீர் கூறிய மாற்றமே என்னை இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசத் தூண்டிற்று. உயிர்த்துணைவ! முன்னர் இந்திரனுக்கு இணையான இகல் வேந்தரால் நன்கு பரிபாலிக்கப் பெற்ற இக் குருநாட்டரசு, கடகளிற்றின் கையகத் தகப்பட்ட கமழ் பூமாலை என நும்மாற கொன்னே சிதைக்கப்பட்டது. நீவீர் அரசை அன்று ஊழவிலியால் இழந்திரல்லீர். பகைவன் வாளி கூர்மை யுடைத்து என்று அறிந்தும், இருப்புச்சட்டை தரியாது பராமுகமாயிருந்து வருகிறீர். 'வருமுன் காப்பது நியாயமல்லவோ!' வஞ்சகளிடத்தில் வஞ்சகமாக நடவாதவனுக்கு இவ்வுலகில் அவமானம் வந்து எய்துதல் திண்ணனம் என்பதை அறியிரோ? இலக்குமி சுபலை என்றாலும் குணமுள்ள கோமானை ஒருபோதும் விட்டகாலுவதில்லையே. எழினாலங்கொண்ட நும்

1. பிலீஸ் 2. சுவீடியூடையாஸ். 3. ஆட்டி.

4. சிராவிஸ்லாத்சென்

முயிரன் மனையாளை மன்னவையில் மாற்றுஞ் மானபங்களு செய்யப் பார்த்திருந்தும் வாயடக்கி வாளாவிருந்திரோ? நாடோறும் விபத்துக்கள் எங்களை வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தும் நீவீர் பொறுதியை மேற்கொண்டது எவன்? நல்குடிப் பிறந்தார் தெய்வத்தால் தமக்கு, ஒர் இழிவு நேர்ந் துழியும் உயிர் வாழாரே. நீவீர் மனிதரால் வந்த இவ்விழிவுக்கு மருந்தாம் வெகுளியை இன்னும் மேற்கொள்ளாதது என்னை? ஒருகால் வெகுளி பொல்லாதது என்று அதனை விட்டொழித்திரோ? சினம் செல்லாவிடத்து ஒருவன் அதனைக் காப் பினும், காவாது ஒழியினும் இரண்டும் ஒன்றே. சினம்செல்லுமிடத்து ஒருவன் அதனைச் செலுத்து வதற்குத் தடை என்ன? நீவீர் வெகுளின் உலகமே நடுங்கும். இம் மன்னுவுகத்துள்ள மன்னவர் எவருமே நுமக்கு வயப்படுவார்கள். சினமில்லான் பகையும், நட்பும் ஒரு தன்மைய. அவனை உலகம் சிறு துரும்பு எனவும் மதிப்ப தில்லை. இனியேனும் நீவீர் சினங்கொண்டு பகைவர் வலியிழக்கத் துணியிரோ?

பிராணாதா! மேனுள் இந்திரப் பிரத்தத் தில் வெளியதுமிகு கலவைச் சாந்தணிந்து உல்லாசமாயிருந்த மறவியன்ன மாற்றரு மொய்ம் பனம் இவ் வீமன், இஞ்ஞான்று கால்நொந்து, குருதி பெருகக் கல்லிலும் மூளீலும் நடந்து, உடல் முழுதும் தூசு படிந்து, மாசடைந்த மேனி யனுய். இருத்தலைக் கண்டும் நுமக்கு மானம் பிறக்கவில்லையோ? ஆருயிர்த் தலைவு! நீவீர்

1. ஏவும் உணவையளித்த படை.

இராசகுயம் வேட்ட அன்று மாதிரம் அனைத்தும் சென்று குடைந்து பொன், வெள்ளி முதலாம் திரவியங்களைக் குவியல் குவியலாகக் கொணர்ந்து குவித்த இவ் விசயன், இதுகாலை, உடுக்க உடையின்றி மரவுரி உடுத்து மன்னிற் கிடந்து உழு ஓும் அலங்கோலத்தைக் கண்டேனும் நும்மைச் சினம் சுடமாட்டாதோ? இன்னுயிர்த் துணிவ! இடும்பையறியா இயல்பினரான நகுல சகா தேவர்கள், இப்போது கல்லும் மூள்ளும் செறிந்த கருமுரடான ஸிலங்களிற் துயின்று துன்பமுறு வதைக் கண்டும் நும் நெஞ்சம் இளகாதோ? இவர்களின் இத் துயர்நிலை கண்டு என் நெஞ்சம் தீமுகத்திட்ட மெழுகென உருகுகின்றதே காற் றத்திடைப்பட்ட கெவர் மனம்போலக் கலங்கு கின்றதே. நுமது நெஞ்சம் இவையிற்றை எல்லாம் பொறுத்திருப்பது யாது பற்றியோ? மக்க ஞடைய சித்த விருத்திகள் பலதிறப்பட்டன வேலும் நுமது உள்ளக்கிடக்கை உணர்தற்கு அரியதாகின்றது.

ஆருயிர்த் துணிவ! மேனுள் அன்னத்தின் தூவி பரப்பிய மெங்குஞ் சேக்கையில் படுத்துக் கண்படைகொண்டு வைகறையில் வந்திமாகதர் வாழ்த்துப்பாடக் துயிலெழும் நீவீர், இன்று கூரிய தருப்பைப் புற்களிற் படுத்துத் துயில் கொண்டு நரிகளின் ஊளைச் சத்தம் கேட்ட பின்ன ரன்றே கண்விழிக்கின்றீர். இதனை யான் எவ் வாறு சகிப்பேன? பண்டு எவ்வுயிரிடத்தும் செந் தண்மை பூண்டு ஒழுகும் அந்தணர்க்கு முதல் 1. பூண்டு 2. பிடை 3. பூஷ்டிகள்

அமுத படைத்துப் பின்னர் அவர் உண்டு ஒழிந்த மிச்சிலை மிசைவதே நுமது வழக்கமாயிருந்தது. அதனால் நும் யாக்கையும் பொலிவற்று விளங்கியது. புகழும் ஓங்கிப் பரவியது. இஞ்ஞான்று, கானகத்தில் காய், கனி, கிழங்கு முதலியன உண்டு நும் திருமேனியும் மெலிவற்றது; நல்லிசையும் நலிவற்றது. இதனைக் கானுங்தோறும் என் மனம் படும் பாட்டைப் பகருவது எங்ஙனம்? நீவீர் முன்பு அரியேறு சுமந்த மணியாதனத்துத் திருவோலக்தங் கொண்டிருக்கும்பொழுது நவமணி குயிற்றிய முடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கும் நுஞ் சேவடிகள், இப்போது பூவ்வாய் முதலிய விலங்குகள் கடித்ததுபோக எஞ்சி நின்ற கூரிய தருப்பைத் தாள்களிலன்றே நடந்து நடந்து வருத்தமுறுகின்றன. இதனையும் என் மனம் எவ்வாறு பொறுக்கும்? மன்பதை மாட்டு இன்பதுன்பங்கள் சகடக்கால் போல மாறி மாறி வருமெனினும், தெய்வீகமான இன்னல்களைப் பொறுப்பதன்றி, மனிதரான் வரும் அவையிற்றைக்களைய முயலாது போறுத்தல் சீரிதன்று. இன்னுயிர்நாயக! இதுகாறும் நீவீர் பொறுமையை மேற்கொண்டது போதும், போதும். இனியேனும் பகை கடப்பதற்கான உபாயங்களை ஒல்லும் வகை முயன்று சிந்தித்தல் வேண்டும். பொறுமையால் வெல்லுபவர், உலகை முனிந்த முனிவரன்றி, உடைகைப் புரக்கும் புரவலர் அல்ல. கூரிய பகழிகளை ஏவிப் பகைவரைக் கொன்று குவிக்கும், பேராண்மை மிகுந்த நும்போலியர் பொறுமையை மேற்கொண்டால் ஆண்ணாயென்பது யாரிடம்

1-அ-ஒ-க-க்ஷை ட-தி-ஷ-ட-ஷ

போய்ச் சரண் அடையும். பொறுமையாற்றுஞ் இம் மண்ணுலகில் மாந்தர் சுகம்பெறுவர் என்னும் குருட்டெண்ணத்தைக் கைக்கொண்டு காலத்தைக் கொண்டே கழிப்பீராயின், நுங்தோளி விருக்கும் வில்லை முறித்தெறிந்து சடைமுடிதீரித்து அரசு வேண்டாமெனச் குனரைத்து அங்கி வளர்த்து, வேள்வி வேட்டு நங் காலத்தைக் கழியாறிற்பீர். குறித்த அவதிக்கு இடையில் சினந்து போருக்கு எழுதல் நுமது பொய்யாத வாய்மைக்குப் பொருந்தாது என்று மனங்கலங்க வேண்டாம். காட்டிடை வதியும் எம்மாட்டு என்றும் தீங்கிமைக்கச் சமயம்பார்த்திருக்கும் கொடிய துரியோதனன்பால் அதனைக் காக்க ஏன் முயல் வேண்டும்? பெரும! நீவீர் போர் தொடங்கிய அன்றே எமது தாழ்வும் ஒழியும். நல்வாழ்வும் பெருகும். மாலையில் மேலைப்புணரியில் ஆழங்குது தளர்ந்த ஞாயிறு மறுநாட காலையிற் பன்னிறக் கதிர்கொண்டு பல்கிக் குணத்தையில் தோன்றி இவ்வுகிற்குப் போதனை செய்யும் பாடம் என்னை? தாழ்ந்தவர் உயர்வர் என்பதன்றே! மனம் ஒன்றே வேண்டற்பாலது. வெற்றி நுமக்கே. என் சிற்றுரையை இத்துடன் முடிக்கின்றேன். பிழை பொறுத்தருள வேண்டும் எனப் பணிந்து விண்றுள்.

சொற்சவையும் பொருட்சவையும் ஒருங்கே செறிந்த பாஞ்சாலியின் பதவிய உரைகளை அருகிருந்து செவிமடுத்த வீமன், உள்ளுணர்வு கிளர்ந்த வனுய்ப், பொங்கிய சிற்றத்தனுய்த் தருமனை நோக்கித் தானும் சில கூறத் தொடங்கினான்.

1. ஸ்ரீ = ஸ்ரீஸ்ரீ; ஸ்ரீ = ஸ்ரீ, ஸ்ரீவாஸ்ரீ

தரும! எம்பால் வரம்பு கடந்த அன்பால் பாஞ்சாலி பகர்ந்த மொழிகள் தேவ குருவான பிரகஸ் பதிக்கே பெருவியப்பை ஊட்டுமெனின் எம் போலியர்க்குக் கூறவும் வேண்டுமோ? அரசியல் நூல்கள் ஆழந்த கருத்துக்களை உள்ளிடாகக் கொண்டன. அவைகளை முறைப்படி நல்லாசிரியர் பால் அமர்ந்து கற்றவர் ஆயிரத்தில் ஒருவர். அங்ஙனம் கற்றவைகளைப் பிறருக்கு எடுத்து விவக்குகின்றவர் பதினாற்கு தில் ஒருவர். இது காறும் பாஞ்சாலி பகர்ந்த விடயங்களைக் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து, அவை எமது மானத்தைக் காத்து, யாம் இழந்த நாட்டையும் எமக்குக் கொடுத்தளிக்க வல்லனவாகும். “கைப்பு மிகுந்த சிறு குளிகையன்றே கடுஞ் சுரத்தை நீக்கித் தேகாரோக்கியத்தைக்கொடுக்கும்.” குணத்தையே கொள்ளும் பெரியோர் இஃது பெண்டிருரை, அஃது ஆடவருரை எனக் கருதுவரோ? சேறும் நீரும் நிறைந்த ஓர் நீர்சிலையில் கடகரி ஒன்று அகப்பட்டுக் கரையேற முடியாது கிடந்து உழுவுவதுபோல் கூமந்தகீ முதலிய நீதிநூல்களை ஐயந்திரிபற ஒதியனர்ந்த நுமது உள்ளாம் சடுதி யில் ஓர் முடிவு கானது ஏன் குழம்புகின்றது. பகைவனை வளரவிட்டு எத்தனை ஆண்டுகள் கானகத்திற் காய் கனி தின்று காலங்கமிப்பது? தேவரும் புகழ் வல்ல பராக்கிரமம் மிகுந்த நீங்கள் என்றென்றும் பொறுமையை மேற்கொள்ளுதல் என் கருதி? பாஞ்சாலி பகர்ந்தபடி செயலாற்றத் தொடங்குவதே சிறந்தது. வேறு பலபல நினைப்ப தால் விளையும் பயன் என? என்னுஞ்.

1. யான 2. அங்கீழியுங்கட்டும்பூஷ்டிக்கூட்டுவாள்.

அப்பொழுது, தருமன் :— தம்பி! நாம் இக் கானகத்தில் கடவாட் கழித்த பின்பு அவன் ணாடு கொடாதொழியின், போருக்கு எழுவது எமது கடமையாகும். அஃதின்றி இப்பொழுதே திடைரென்று போருக்கு எழுவோமாகில் அன்று மன்னவையில் யாம் அனைவரும் உரைத்த செஞ்சொல் பழுதாகுமன்றே.

வீமன் :— அண்ணலே! பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு அதிகம் அரசபோகத்தை நுகர்ந்த சுயோதனனுக்கு மீட்டும் எமக்கு அரச அளிக்க உள்ளம் எவ்வாறு உவக்கும்? ஒருகால் அவன் அளிப்பினும், எமது ஆண்மையும், திண்டோள் வலியும், புல்லிடை உகுத்த அமுதுபோல் ஆகாவோ?

தருமன் :— தம்பி இனியவை கூறல், கொடுத்தல், வேறுபடுத்தல், ஒறுத்தல் என அரச நீதியிற் கூறப்படும் நான்கு உபாயங்களும் ஒருபுறம் இருக்க, அமர்புரியவேண்டும் என்று நீ வற்புறுத்துவது நீதியாமோ.

வீமன் :— பெரும! அரசநீதியிற் கூறியுள்ள இன்சொற் சொல்லல், என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்பவர் ஆண்மையும், தோள்வலியுமற்ற பேடிகளே ஆவர். மலையை அகழுவும், கடலைத் தூர்க்கவும், வானை வீழ்த்தவும், வளியை மாற்ற வும் வல்ல எம்போன்ற வீரர், இனியவை கூறி, ஒருவர் கொடுப்பதை ஏற்று உயிர்வாழ்வரோ? மடங்கல் பசிவங்தவிடத்து அணித்தே படுத்துறங் 1. ஏட்டு பூநாள்

கும் குள்ள நரியை ஏறிட்டுப் பாராமல் மத்த கயத்தைத் தேடித்திரிந்து அதன் மத்தகத்தைப் பிளங்கண்ணாரே தன் பசி தணிக்கின்றது. சுத்த வீரர்கள் வலிய அரசு கிடைத்தாலும், அதை உதவித் தள்ளிவிட்டுத் தமது ஆண்மையைக் கொண்டே பெற முயனுவர். ஏற்பது இகழ்ச்சி யன்றே.

தருமன் :— தம்பி! போரில் வெற்றியும் தோல்வியும் சிச்சயம் அல்லவே. என் சொற்படி குறித்த நாட்கள்வரை பொறுத்திருப்பின் நாம் பார் ஆள்வது உறுதி. எது தக்கது என்பதை ஆராய்ந்து பார்.

வீமன் :— பெருந்தகாய்! அழியும் இவ் யாக கையை விட்டு என்றும் அழியாப் புகழை அன்றே எம்போன்ற வீரர் சிலைநாட்ட வீரும்புவர். புக முக்கு இடையே கிடைக்கும் பொருளை ஒரு பொருட்டாகவும் மதியார்; மானங் கெடவரின் தம்முயிரையே நீப்பர்; பகைவன் ஆக்கங்கண்டு பொறுத்திரார். இடிமுழுக்கத்தைக்கேட்ட அரிமா, அது பொருது தானும் கர்ச்சிப்பது உலக இயற்கை. இதுபோது பொறுமையை விடுத்துப் பேராண்மையைக் காட்டுவதே போற்றற்கு உரியது. போரில் எமக்கு வெற்றியும் உறுதி. முன் னிய வினையில் வேண்டற்பாலதாய் மனத்தின்மை ஒன்று நும்பால் உளதாயின் இன்றே எம் பகை வர் மண்ணேடு மண்ணூய் மடிதல் தீண்ணம். திசைக்களிறன்ன பராக்கிரமம் மிகுந்த நும் தம் பியர் நால்வர் முன் எதிர்த்துப் போர்செய்ய இவ்

வலிகில் யாருக்கு வலிமை உண்டு. இதுவே எமக்குப் போர் தொடங்குவதற்கு ஏற்ற காலம். பகைவனைப் பொருள், படை என இருவகைத்தாய் பெருமையிற் சிறக்கவிட்டு, நாம் இனி வாளா விருத்தல் சாலாது திருமகள் ஒருவன் முயற்சி யின் கண்ணும், கரியசேட்டை ஒருவன் மடியின் கண்ணும் உறைதல் உலகாறிந்த பெருவழக்கள்றே.

தருமன் :— இத்துணை மெலிவற்ற நாம், அறிவு, ஆண்மை, பெருமை என்னும் மூவகை ஆற்றல்களிலும் வலியானுள் துரியோதனளிடம் எப்படிப் போர் தொடங்குவது?

வீமன் :— பெரியோய்! வீணே மனம் நையவேண்டா. எமக்கு இப்போது வேண்டுவது எல்லாம் வினைமுடிப்பானுக்கு உரியதாய் வினைத் திட்பமே. இஃது ஒன்றே மூவகை ஆற்றல்களுக்கும் முதற் காரணமாய் மதிக்கப்படுகின்றது. வினைமேற்கொண்ட வேந்தன், அல்லும் பகலும் அங்காரதமும் அமைச்சருடன் ஆலோசிக்கும் மங்கிரவலியுடையானுயின் என்? பகையின் தருக்கிணை அறுக்கும் படைக்கலமாம் பொருள்வலியுடையானுயின் என்? ஆற்றுபவர்க்கும் போற்றுபவர்க்கும் பொருளாய் விளங்கும் அரண் உடையானுயின் என்? மற மிகுந்த படைமாட்சி உடையானென்னினும் என்? வினையிடத்துதவும் நட்டாரை மிக்குடையானெனரினும் என்? மனத் திண்மை ஒன்று இல்லாம், இவை யாவும் அச்சாணி அற்ற தேரையே ஒக்கும். யாண்டும் எப்

2 மூஷ = ஹீட்

போதும் மனத்தின்மை ஒன்றே காரியசித்தி யைக் கைபெறச் செய்யும். மனத்தின்மையுடன் தைரியத்தைபும் கைவிடாது போர் தொடங்கிய வனுக்குத் தாலை ஏற்றுக்கு? பொருள் ஏன்? மந்தனம் ஏன்? அரண் ஏன்? ஆண்மை ஒன்றே அவனுக்குத் துணைனின்று வெற்றிதரும். ஆண்மையற்றவனுக்கு ஆபத்து வருவது நிச்சயம். ஆபத்து வந்துறின் பெருக்கமில்லை. பெருக்க மில்லையேல், வெகுமானம் இல்லை. மானம் இல்லாதவரை இலக்குமி வந்து அடைவதில்லை. அன்னவே! எமது பெருக்கத்திற்குத் தடை கல்லா யிருக்கும் பொறுமையான் வந்த துன்பம் போதும், போதும். நாடு பெறுதல் ஆண்மையால்ந்றிப் பொறுமையால் அல்ல. பகை முடித் தன்றி என் சினம் அடங்காது. இறையும் தாழாது இன்றே எழுக போருக்கு. புறப்படுதல் நும்தொழில். போராற்றுதல் எம் கடன் என்றான்.

இவ்வாறு சிற்றங்கொண்டு பொங்கி எழுந்த விமலைத் தருமர் தம் இருக்கயுறத் தமுவி அணைத்து, இளையோய்! நான்மறை பயின்ற சின் நாவால் நன்று கூறினை. சாத்திர விரோத மின்றியும், செவிக்கு இனிமையாகவும், அழகாக வும் நீ கழறிய கட்டுரையே சின் நுண்ணறி வைப் புலப்படுத்தும். சொல் இனிமையும், பொருட்செறிவும், இழுமென்னேசையும் முதலாம் அழுகுள் பாங்குடன் உறம்ப்பேசி வந்தனை. இதுபோது நாம் போர்தொடங்கி ஆண்மையைத் தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதற்குப்

1. தீவியதூரைக்கூடு
2. பலுக்கூடு கூவை
3. தீவியம்

பல மேற்கோள்களை ஒன்றன்பின் ஒன்று குறையே தொடுத்துக் காட்டினை. சின்னை அன்றி இவ்வளவு சாதுர்யமாக நீதிநூல்களுடன் முரண் படாமல் வேறு யாரே பேசவல்லார்? ஆனால் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். என் மனம் சின் முடிவிற் துணிவைபெறத் தயங்குகின்றது. என் செய்வது? அரசியலின் சிக்கலான நுண்ணிய முரண்பாடுகளே அதற்குக் காரணம். எதையும் தீர விசாரித்து ஓர் முடிவு காண்பதே எனது நெடுநாட் பழக்கம் என்பதை கீ நன்கனம் அறிகுவை. பேரறிவுடைய பெரியாரிடம் ஒன்றைச் செவ்வனே ஆராய்ந்தும், சின் அதனையே மன அமைதியுடன் தானும் சிந்தித்தும் பாராமல் சடுதியில் ஓர் முடிவுகொண்டு வினைதொடங்குகின்றவனை ஆபத்துக்கள் சூழ்ந்துகொண்டே விற்கும்.

“எண்ணித் துணிக் கருமந் துணிந்தபி
ஞன்னுவ மென்ப திழுக்கு”

என்பது தேவர் திப்பியமொழி. ஆத்திரகார னுக்குப் புத்தி குறைவு என்பதும் உலக நெடு மொழி. ஒரு காரியத்தைப் பலருடன் நன்கு தேர்ந்து தாழும் எண்ணிச் செய்கிறவர்களுக்கு எய்தற்கரிய பொருள் யாதொன்றும் இல்லை. யாக்கைக்கு ஆபரணம் கல்வி. கல்விக்கு ஆபரணம் பொறுமை. ஆதலின், பொறுமையுடன், நீதி நெறியை நன்கனம் ஆராய்ந்து ஓர் முடிவுக்கு வரவேண்டுமே தவிர, ஆத்திரப்பட்டு யாதொன்றையும் செய்தலாகாது.

1. தீவிய

தம்பி! தீபமானது எப்படிப் பொருள்களை விளக்கிக் காட்டுகின்றதோ, அப்படியே விவேகி கருக்குச் சாத்திரங்களே நன்மை தீமைகளை நன்கணம் எடுத்துக் காட்டும் விளக்காகும். ஒரு கரு மத்தை முற்ற எண்ணது சிறிது எண்ணிய துணியானே பகைஞரிடம் ஒருவன் தனது ஆண்மையைக் காட்டுதல், அவரையே தத்தமிடத்தில் நிலைபெறஷ் செய்யும் நெறியாகவே முடியும்.

அறவொழுக்கங்களிற் சிறந்த வீம! வேத நெறியிற் பிறமாது ஒழுகாளின்ற எங்கட்டு கேரந்த இத்துணை அல்லவும் தெய்வ சங்கற்பத்தால் நிகழ்ந்ததன்றி மனிதரால் வந்ததன்று. ஊழ விளையால் விளைந்த விபத்தைப் பெரியதொகு சம்பத்து என்றே எண்ணிப் பொறுத்திருக்க வேண்டும். வெற்றியை விழைப்பவன் முதற்கண் சினங் காக்க வேண்டும். சினம் அடங்கிய பின் னரே, போருக்கான உபாயங்கள் செவ்விதிற் புலப்படும். சினம் என்னும் அறியாமை ஒழியு மளவும் ஒருவன் வெற்றியின் நிமிலையும் காண்டல் அரிது. செற்றமுடையானுக்கு ஆண்மையால் எய்தும் பயன் ஏதும் இல்லை. காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் தக்கபடி ஆண்மையையும் பொறுமையையும் கையாஞ்சுவனுக்கு இஞ்ஞாலமே கருதி னும் கைகூடும்.

ஓரிடத்தும் நிலைத்திராத செல்வம் எங்கே? மனத்தை ஓயாது அலைக்கும் ஜம்புலன்கள் எங்கே? கூதிர்காலத்துக் கொண்டல் போலவும், நீருட்குமிழி போலவும், தோன்றி மறையும் மின்னு

1.ஏஸ்ட்

போலவும் நிலையாச் செல்வத்தைப் புலன் அடக்க மில்லாத ஒருவன் எவ்வாறு காக்க முடியும்? என்னிறந்த சாத்திரங்களைக் கற்றும் உள்ளத்திற் கள்வர் எனக் கரந்து உறையும் காமமாதிய ஆறு பகைவர்களை வெல்ல முடியாதவர்களோ அமர்க் களத்து அஞ்சா நெஞ்சுடைப் பகைஞரை வென்று வாகை சூடுகின்றவர்? இலக்குமிக்குச் சபலை என்ற பழிப்பெயரும் நின்போன்ற சினங்காவா அரசர்களாலேயே வந்தெய்தியது. காலமும் இடனும் கருதாது சீற்றங்கொண்டவன் யாக்கை யுங் தளர்ந்து வலியும் குன்றி வறிதே அழிந்து படுகின்றன. சினத்தாற் கெட்டழிந்தார் கோடி கோடி. அம்மம்ம! கோடிது, கோடிது! சினம், நெருப்பினும் கொடிது! நெருப்புத் தான் சேர்ந்த விடத்தையே சுடுவது; சினமோ சேராவிடத்தை யும் சுடுவது; முகத்தின்கண் உவகையையும் கொல்லும். சினத்திற் பிறவாய் பகைஞரும் உள்ளோ. சினமுடையாரைச் செத்தார் என்றே இவ்வலகம் என்னுகின்றது. தம்பி, பொறுமையான விளையும் நலங்கள் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல, பலப்பல. வருங்காலத்தில் ஒருவன் தான் கருதிய பொருளெல்லாம் ஒருங்கே பெற அது பெருந்துணிபுரியும். துண்பத்திலும் தன்னை உடையானை விட்டுப் பிரியாது உடன் நின்று காக்கும். சால் புடைமை என்னும் நற்குணத்தை நல்கும் உலகம் அழியுமளவும் புச்சை ஆக்கும். இதுபொழுது நாம் பொறுமையைடைமை தாங்கி சிறபின், எமது பந்துக்களான யாதவர்கள் எக்காரணத்தை முன் விட்டும் பணிக்கொடியோன் பண்பில் நட்பை 1.ஏஸ்ட் 2.யதுமேஷ்டோ

விரும்பார். யாதவர்களின் உறவினர்களும், மற்றையோரும் தமது வயிற்று வளர்ப்புக்காகத் துரியோதனைன் அண்டிப் பிழைக்கின்றனரே யன்றி, தருணம் வாய்க்குமிடத்து எம்மை ஒருபோதும் கைவிடார். விடுவரேல், அன்பின் வழிவந்த கேண்மை என்னும்? அன்றியும் மன்னவையில் அன்று பன்றீராண்டு வனவாசமும், ஒராண்டு அஞ்ஞாதவாசமும் செய்வதாக ஒப்புக்கொடுத்து, இன்று நாம் திடீரென்று போருக்கெழுந்தால் யாதவர்களும், பிறகும் எம்மைப் பொய்யர் என்றும், பசுவின் தோலைப் போர்த்த புலிகள் என்றும் கருதிச் சுயோதனன் சார்ஸபயே நாடிச் சென்றடைவர்.

வீம! சுயோதனன் செல்வச் செருக்கால் தனது சிற்றரசர்களுக்குள் உட்கலாம் விளைத்து வருகின்றன. அமயம் வாய்த்துழி அமானப் படுத்தியும் வருகிறான். இதைக்கண்டு மனம்பொருமன்னவர் பலர், தாழும் தக்கதோர் தருணத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றனர். இவ்வுலகத்தில் ஒர்பாமரனும் தனக்குற்ற அவமானத்தைச் சகியானே. இவ்வரசர் குழாங்கள் அதை எப்படிப் பொறுத்திருக்கும்? செல்வம் பெருகப் பெருகச் சுயோதனனுக்குச் செருக்கும் கறையான் புற றென வளர்ந்துகொண்டே போகின்றது. செல்வச் செருக்கும் அகந்தையரும் மலிந்த மன்னாரிடம் அறியாமைதான் குடிகொண்டு கிடக்கும். அறியாமை குடிபுகுந்தவிடத்தில் நீதிகுன்றிவிடும்; நீதி குன்றியக்கால், குடிகட்டு அரசன்மாட்டு வெறுப்பு வேறுன்றி விடும். குடிசனங்களின்

1. உறிமை

வெறுப்பு என்னுங் கொடுங்காற்று, நீதிவேரற்ற அரசு என்னும் விருஷ்தத்தை அடியோடு ஏற்றி வீழ்த்தும். குடிமக்கட்குண்டாகும் கோபமாம் கனற்பொறியும் அரசு எனும் அரமனையை அறவே எரித்தழிக்கும். வணங்காழிடி மன்னன் வல்லரசுதானே வலிய உலைங்குபோகும். அடக்கமில்லாதான் செல்வம் பெருங்கேட்டை விலைக்கு வாங்குமன்றே? தம்பி! சினத்தை அகற்று. பொறுமையை மேற்கொள். காடுறை வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியைக் கழித்த நாங்கள், இன்னும் சில மாதங்கள் பொறுத்திருந்தால் என்ன! பெருங்கடலைக் கடந்தவனுக்குச் சிறுகழி எம்மாத்திரம்? என்றார்.

இவ்வண்ணம் நீதிசாஸ்திர நுட்பங்களைத் தருமார் எடுத்தோதிக்கொண்டிருக்கையில், முன்னிய பொருள் ஒருவன் கையில் தானே தேடி வந்து புகுந்தது என, பராசரமுனிவரின் அருங்தவப் புதல்வராம் வேதவியாசர் அவர்முன் தோன்றுவாராயினர். தோன்றவே, தருமரும் தம்பிமார்களும் தம்மிருக்கைகளினின்றும்திடுக்கிட்டெழுந்து, எதிர்கொண்ட டமைத்துவந்து, ஆதன மளித்துத் தலை தாழ்ந்து, கைகட்டி, வாய்புதைத்து நின்றனர். ஆதனத்தமர்ந்த முனிவரும் தவ ஒளி கொண்டு செஞ்ஞாயிறு எனப் பிரகாசிக்கலானார். பட்ட மரமும் பால் சுரக்கும். அத்துணை எழில் பெற்று இலங்கியது அவரது திப்பியத் திருமேனி. அவரது சாந்த வடிவமே அகத் தூய்மையை அளவிட்டுக் கூறுவதாயிருக்கது. அவருடைய

1. உடல் 2. இவ்வியலெண்ணம் யான

அருளொழுகும் கண்ணே எவ்வுயிரிடத்தும் ஒரு தன்மைத்தான் சிவகாருண்ணியத்தைத் தெரிப்பன வாயின. அன்னவரின் நல்லுபதேசங்கள் மறத்தை எரிப்பனவும், அறத்தைத் தெரிப்பனவாயுமிருந்தன. அவரைக் கண்டமாத்திரமே ஊர்வனவும் பறப்பனவும் தத்தம் இயற்கையிற் பிறம்து நின்றன. இன்னணம் திருவருள் சுரக்க வீற றிருந்த வியாதமுனிவரைத் தருமர் சில உசாவத தொடங்கினார்.

1. ஏற்றும் = ஏழைக்கூடி

2-ம் அத்தியாயம்

இம் மன்னுவகு உய்ய நான்கு மறைகளையும், பதினெண் புராணங்களையும், வகுத்தருளிய அந்தனீர்! நும்முடைய தரிசனம் என்போன்ற வருக்குக் கிடைத்தற கரியது. இன்று, இவண் கருணைக்கர்ந்து காட்சி தந்தருளினமைக்குக் காரணம் அடியேன் செய்த பூர்வ புண்ணியமோ, அன்றி என் முன்னேர் செய் தவமோ, அன்றி இம் மாநிலம் செய் தவமோ ஒன்றும் தெரிகிலேன். காத்திராப்பிரகாரமாய் அடியேனுக்கு இன்று கிடைத்த நுமது தரிசனம் வானத்தில் முகிலின் றி மழை தோன்றியதொக்கும். அங்கு னாங் தோன்றிய மழையை மன்னுவகத்தவரும் ஓர் நன்னிமித்தமாகவே கொண்டு மகிழ்வர். நும் நல்வரவும் எம் நலத்தின்பொருட்டேயாகல்

வேண்டும் அடியேன் பன்னெடு நாட்களாகச் செய்துவந்த வேள்விகளும், வேதியர்களின் வாழ்த்துரைகளும் இன்றுதான் கைகூடினபோ வூம். இம் மண்ணிலும், விண்ணிலும், நாகலோ கத்திலும் என்போன்ற பாக்கியவான் இனி ஒவரு யார்? உலக குருவாகிய நுமது தரிசனம் பாவத்தை அழித்துப் புண்ணியத்தை வளர்க்கும். செல்வத்தைப் பெருக்கி வறுமையைச் சிதைக்கும். பழியை அகற்றிப் புகழைப் பரப்பும் மெய்யறி வைப் புகட்டி வீட்டுலகை எய்துவிக்கும் முனி வரே! நும்மைக, கண்டவளவில் தீபத்தைக்கண்ட இருளேபோவும், பகலவனைக்கண்ட பனி யேபோ வூம். எனது சோதரரான சௌயாதனனுதியரைப் பல்லாண்டுகளாக வீட்டுப்பிரிந்த மனவருத்தமும் எம்மைவிட்டகன்றதெனின், நும் பெருமையையாவரே கணிக்க வல்லார்? இருவகைப் பற்றுக் களையும் துறக்கு, நாடு நீங்கிக் காடு புகுந்து கடுங் தவம் புரிந்து, பேரின்பப் பெருவெள்ளத்திற் றிளைக்கும் நும்போன்ற இருடிகளிடம் இவண் எழுந்தருளிய காரணத்தை வினாவுதல் அடியே னுக்கு அடாத செயலெனினும், நீவிர் திருவாய் மலர்ந்தருளும் வேதசாரமான சொல்லமுதைப் பருகுவான் எண்ணீ, இவ்வளவும் பேசத் துணிந் தேன். நும் வரவு நல்வரவாகுக அடியேனைக் காத்து ஆசீர்வதித் தருளவேண்டும் என்றார்.

தருமரின் இனிய மொழிகளைக் கேட்டு உள் எத்தின்கண் உவகை பூத்த வீயாசமுனிவர் புன்னாகை யரும்பிய முகத்தினராயப் பின்வருமாறு திருவாய்ம்லர்ந்தருளினார்.

தருமபூ! இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஒத்தவாழ்வை விழைந்துநிற்கும் எம்போன்ற தபோதனர், இவர் தமர், அவர் பிறர் என்ற பேதத்தை ஒருபோதும் பாராட்டுவதில்லை. எவ்வகை உயிர்களையும் ஓர் அன்னையின் மக்களாகப் பாவித்தல் எமது கடன். எனினும், குணக்குஞ்சுகிய நின்னைக் கண்டமாத்திரத்தில் எம் மனம் சமங்கிலை தவறி நின் குணங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு விட்டது. மனம் குணத்திற்கு அடிமைப்பட்டதன்றே! வீட்டுலகு எய்தி நின்றவரும் நின் போன்ற குணசாலிகளை நேசிப்பாரன்றே.

சமபுத்திபடைத்த கரும! ஆடியானனாலுக்கு
நூற்றுவரோடொப்ப நீவிர் ஜவரும் அன்பிற்குரிய
அருந்தவப் புதல்வரன் ரே? அடக்கம், பொறை,
கொடை, தயை முதலாம் நற்குணங்களில் அவ
ரினும் மேம்பட்டவரன் ரே! அங்ஙனமிருந்தும்
தன் வஞ்சகப் புதல்வன் கொண்ட அரசமோகங்
காரணமாக அப்பாவி! நும்மைக் கொன்னே காட்
டிற்குத் துரத்தினுனே? என் வே அவன்
பேதைமை! கொடிய அரவக்கொடியோன், கெடு
மதி படைத்த கர்ணன், சகுனி முதலானவர்களு
டன் அடிக்கடி சதியாலோசனை செய்து வருகின்
ருன். திரு அவனை விரைவில் விட்டகலும் அன்று
வேத்தவையில் அறநெறி பயின்றறியாத துச்
சாதனன், பாஞ்சாலியின் துகில் உரிந்த கொடும்
பாதகச்செயல் கண்டும், இறையும் பொறுமையை
இழக்காதிருந்தீர். தான் கொண்ட மனையாளை
மாற்றுஞ் மானபங்கஞ் செய்யக் கண்டு யாரே
மனம் பொறுத்திருப்பா? என்னே நும் அறி

வடைமை! இஃதொன்றே அவன் போதைமையையும், நும் அறிவுடைமையையும் கையறு நெல்லியங்கனியெனக் காட்டும். வஞ்சகச் சூழ்சி சியால் நுமக்கு எண்ணிலடங்காத தீங்கிமூத்த துரியோதனன் உண்மையில் நும் பெருமையை உலகறியச் செய்துவிட்டான். ‘நாம் ஒன்று நினைக்குத் தெய்வம் வேறொன்று நினைக்கு மன்றே?’ அவனது வஞ்சகச் சூழ்சியின்றேல் பாண்டவர் தம் தொல்புக முழுதினை இவ்வூலகம் பருகுவது எங்குனம்?

தரும வேந்தே ! அரசு வன்மையாற்றுள்ள
பெறமுடியும். அரவக் கொடியோன் மறம்மிகுந்த
கூடுங்கண் மறவர் படை திரட்டிப் போருக்கு ஆயத்
நமாயிருக்கின்றன. படைவலி மிகுந்தவிடத்தில்
வெற்றிக் கொற்றவை குடிகொள்வது வழக்கம்.
ஆதலான், நீவிரும் அத்துறையில் ஒல்லும் வகை
உருற்றுதல் நன்று. முவேழு தலைமுறையாகக்
கொடுங்கோன் மன்னவர் குலத்தைக் கருவறுத்த
வனும், கார்த்தவீரியன் ஓராயிரங்கோள துணித்த
வனும், யமதங்கி முனிவரின் அருந்தவப் புதல்வனு
மாகிய பரசராமனீ, அம்பாலியர் சுயம்வரத்தில்
வென்றுதுரத்திய வீடுமன், தூரியோதனன் தானைத்
தலைவனுக அமர்ந்துள்ளான். கூற்றுவனுக்கே
ஒர் கூற்றுவனும் அன்னவன் தனுவின் நாடை
வியைக் கேட்டவளவில் விற்படைகொண்டவர்
கைகளினின்றும் வில்லும், வாளியும் தாமே நழுவி
விழுமன்றே? அவ்வீடுமனீ எதிர்த்து விற்போர்
புரிய நும்பக்கல் யாவர் உளர்? முகில்விடு தாரை
1. வீடு நூட்டுடி 2. அங்கு

யென்னச் சமரபூமியிற் கண்பெய்யும், வில்விஞ் சையில் வல்ல துரோண்ணும் ஆண்டு உள்ளன. போர்முகினையில் ஊழித்தீடிபால் உருத்தெழுமவனை எதிர்த்தக்கும் வீரர் ஈண்டு யாருளர்? வடிவாய் மழுவடையானிடம் தணுவித்தை பயின்ற அட்டவுண்ணமையடையங்கர்கோமானும் ஆங்கு உள்ளன. மறவியும் அவன் மறங்கண்டு மனமஞ்சி மறுகுவன். அமர்க்களத்தில் அவனது வெஞ்சிலைகண்ட தெவ் வர் ஆவி அகக்ததோ, புறத்ததோ என அஞ்சி நடுங்குவர். அவனை எதிர்த்துப் போராற்றுவது எங்ஙனம்? இத் தானைத் தலைவர்களை நீவிர் வென்று வாகை குடுவதற்கான உபாயங்களை நுமக்கு எடுத்துரைக்கவே யாம் இவன் போங்த தாகும்.

செஞ்சொற் தரும! 'முழுமுதற் கடவுளாம் பசுபதியை நோக்கிப் பார்த்தன் பெரும் தவம் புரிந்து, பாசுபதம் என்னும் ஓர் திப்பிய அத்திரம் பெற்று வரல்வேண்டும். அதுகொண்டு இத் தானைத் தலைவர்களின் தலைகளைப் போர்முனையில் பனங்காயென உருட்டவேண்டும். அதற்கான தோர் அரிய பெரிய மந்திரத்தை அருச்சுன் பெறுதற்கு இதுவே தக்க தருணம் நுமக்கு இது உடன்பாடோ' என வேத முனிவர் பணித்தருள வும், தருமன் குறிப்பை ஈனர்ந்த விசயன் பொருக் கென வெழுந்து, தபோதனர் முன் சென்று தலை சாய்த்து நின்றுன். வலுவில் வழி சீதவியை வேண்டா என மறுத்து உரைப்பவருமுன்டோ! உடனே செஞ்சாயிற்றின் மண்டலமெனத் திக

மும் வியாதமுறவிவரின் திருமுகத்திலிருந்து நன் மந்திரங்களாகிப் பூதிர்கள், விசயன் செலியினாடு புதுந்து அவன் முக கமலத்தை மலர்த்தி ஒளி பெறச் செய்தன. பசுபதியின் தியானத்திற்குரிய முறைகளையும் முனிவர் நன்களாம் உபதேசித்தரு ஸினார். உபதேசம் பெற்ற மறுகண்மே அவன் வேற்று மனிதனுக்கத் தோற்றினான். மெய்ஞ்ஞான வொளி, அவன் முகத்தில் மினிர்க்கத்து; மனமாசு ஒழிந்தது; யாக்கை புதியதோர் எழில் பெற்றது

இன்னைம் நில்ற விசயனை நோக்கிப் பின்னும் முனிவர், ஜயனே! வேதம் ஒதுதல், உண்டி கருக்கல், மஞ்சனமாடுதல் முதலாம் விரதங்களைக் கைக்கொண்டு, மனம் அடங்கி, மந்திரம் ஒது உமாபதியைத் தியானஞ்சு செய்து, விரதம் பங்கமருவன்னைம் வில்லும், வாரும் ஏந்திச் செல்லுதி. இதோ இவ்வியக்கனுடன் புண்ணிய கிரியாம் இந்திரகிளம் அடைந்து, கடவுளர்க் கரசனான வாசவனை முதற்கண் வழிபட்டு, அவன் அருளையும் பெறுதி என்று, இவை பலவும் உரைத்தருளி விண்ணிடையே மறைந்தேகின்ற.

முனிவர் மறைந்ததும் இயக்கனும் அவண் தோன்றினான். தோன் றிய புதியவனேடு விசயன் இன்மொழி தொடுத்துப் பழகிய நட்பினவெனச் சிறிதுநேரம் அளவளாவினான். அவ்வளவில் இருவருள்ளமுமொத்து நட்பா முரிமை கொண்டது.

“ புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா ஏனர்ச்சிதா
நட்பாக் கிழமை தரும்.”

அன்பது தமிழ்மறையன்றோ ! இயக்கன் வரவால்
பாண்டவரிட்டே, அவலமும், உவகையும், பரி
1. பூ. ரீன்

தியின் உதயத்தால் பொன்றிற மேறுவின் ஓர் பால் ஒளியும் மற்றோர்பால் இருஞும்போல வந்தடைந்தன. பார்த்தன் பிரிவுக்கு மனம் அழுங்கின அப்பாண்டவர், இயக்கனைக் கண்டு இன்ப மெய்தி நின்றனர். பார்த்தன் பிரிவாலெய்திய சோகத்தை நால்வரும், தமது இயற்கையான மனோவலிகொண்டும், மாமுனிவரின் நல்லுபதேச மொழி கொண்டும், ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டனர்.

இருளானது பகலவணைப் பற்றிக்கொள்ள ஒல்லும் வகை முயன்றும், தனது எண்ணம் பலியாமை கண்டு, அவன் அத்தமனகிரியை அண்மியதும், கங்குல் என்னும் கண்ணியைச் சென்று சார்வதுபோல, தருமன் முதலான நால் வரிடம் இடம்பெறாத சோகம் பாஞ்சாலியைப் பற்றிக்கொண்டு நின்றது. “பெண்டிர் மனமும் பிரிவைச் சுகித்திருக்குமோ!” திரெளபதியின், இரு கண்களிலும் கண்ணீர் அரும்பியது. வீசயன் தவத்திற்குப் புறப்படும் இங்கேரத்தில் கண்ணீருகுத்தல் அமங்கலமெனக் கருதிக் கண் இமைக்காது நின்று சில கூறத் தொடங்கினால் :—

ஐயனே! “கொடிய துரியோதனன் இழைத்த வஞ்சனீச் சேற்றில் அழுங்கி அல்லதுழக்கும் எங்களைக் கைதூக்கிக் கரையேற்றுதல் நுமது கடன் தவம் சித்தி பெறும்வரை என் பிரிவாலாகிய வருத்தம் நும் மனதைச் சிறிதும் அலைக்க வேண்டாம். ‘வீங்கு புகழையும், விசேட சுகத் தையும் விழைந்து, மெய் வருத்தம்’ பாராது,

1. வீங்கு புகழையும்
2. விழைந்து வருத்தம்

மேன்மேன் உஞ்சுபவரை இலக்குமி தானே விரும்பிச் சென்று அடைகின்றன. நான்முகக் கடவுளால் உலகப் பாதுகாப்பின் பொருட்டே ஷத்திரியசாதி படைத்தருளப்பட்டது. “ஷத்திரி யன் ஒருவன் தன் கடமையிற் பிறழந்து மான மிழந்து வாழ்தலின் வாழாமை மிக இனிது” எனபது சான்றேர் துணிபு. நூற்றுவர் எமக் கிழைத்த பொல்லாத் தீங்குகளை நினைக்கவே ரெஞ்சம் வேகின்றது. துர்மதிபடைத்த துச்சாதனன் மன்னவையில் என் ‘கற்றைக்குழல் பிடித் திமுக்கும்பொழுது ஜவர் எனக்கு உயிர்த்துனை வரா விருந்தும், யான் ஓர் அநாதை எனக் கண் யொனையன்றே சரண்புகுந்து மானத்தைக் காக்க வேண்டியிருந்தது. ஷத்திரியன் என்ற சொல் வானாது, சாதுக்களைத் துக்கத்திலிருந்து விடுவிப்ப வனுக்கே பொருந்தும். காரணக் குறிகொண்ட அச்சொல் நும்பிடம் இடுகுறியாகிவிட்டது. இப்பழி நும் அசாக்கிரதையால் நும்மைச் சார்ந்த நன்றி, நும் ஆண்மை குன்றியதால் அல்ல. எமக்கு அவன் இழைத்த பரிபவத்தை மனத்திற் கொண்டு, எத்துணை இடையூறு வரினும் பொருட்படுத்தாது, தவத்தை இனிது முடித்து எங்களையும் இவ் ஆபத்தினின்று காத்தருள்க!” என்றார்கள்.

திரெளபதி மனம் நைந்து கூறிய இக்கருத துடை வசனங்களைக் கேட்டவிசயனுக்குப்பழைய ருக்கங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றூய் உள்ளத்தில் தோன்றத் தொடங்கின. தோன்றவே, முன்னிலும் பண்மடங்கு ஊக்கங் கொண்டான்; தவத்தை இனிது செய்துமுடிக்கத் துணிந்தான்; உத்தரா 1. வீங்கு புகழையும் 2. விழைந்து வருத்தம்

யணத்தில் வடதிசைக்கண் ஆயிரம் ஆயிரம் கதிர் கொண்டு விரிந்த வெங்கதிரோன் என, பொங்கி எழுந்த சீற்றத்தால் வெற்யனுய் விளங்கினான்; விண்மீன்கள் ஸ்ரைந்த விசும்பென விளங்கும் நவமணி குயிற்றிய கவசத்தை மார்பில் அணிந்தான்; காண்மூலம் என்னும் சிலையைத் தோளில் சார்த்தினான்; அம்பரூத்துணியைப் பின்னே தூக்கினான்; ஒள்ளிய வாளைக் கையிலேந்தினான்; இயக்கணைத் தொடர்ந்து பின்னே சென்றான். முளிவர் குழாமும் அவன் பிரிவுக்கு மனம் அழுங்கின; அதுகாலே அக்காட்டிடையே பல நன்னிமித்தங்கள் தோன்றன; ஆகாயம் ஸிர்மலமாய் ஒளிர்ந்தது; மந்தமாருதம் வீசியது; துந்துபி முதலாம் பல்லியம் ஒலித்தன.

அவர்கள் ஏகும் இடைவழியில் அன்னங்களின் இன்னெலியும், ஆறுபாயரவழும், மள்ளின் ஆரவாரமும் மருத்ததின் வளத்தை எடுத்தோதுவ போன்றிருந்தன; நெற்பயிர்கள் எல்லாம் முற்றிய கதிர்களை நீட்டித் தலைசாய்த்து நின்றன; தன்பொழில்களிலுள்ள பழுமரங்கள் எல்லாம் மதுரமான கனிகளைச் சமந்து தாழ்ந்து நின்றன; தடாகங்களிற் செந்தாமரைகள் அலர்ந்து அழகுற விளங்கின; கூதிர்காலமாதலால் யாண்டும் வெண்ணிறத் தோற்றுமே மிக்கிருந்தது; உள்ளிடுகொண்டு முற்றிப் பாரங் தாங்க முடியாது, தலைவணங்கி நின்ற நன்செய்ப் பயிர்கள், தங் காதலரிடத்து நாணத்தால் தலைகுனிந்துநிற்கும் குலமகளிர்போன்றிருந்தன; தெளிந்த நீரையுடைய வாவிகளில் மலர்ந்து அழகு விளங்கிய கஞ்சங்கள் கூதிர்காலமாக இருந்தன.

வணங்கு கையுறையேந்திப் புதிய விருந்தினுக்கு நல் வரவு அளிப்ப போன்றிருந்தன. பெரியார் மனமெனத் தெளிந்த நீரில் அங்குமிங்கும் துள்ளிப் பிறழும் கயல் மீன்கள், அவ்வாவிகள் தங்கள் கொண்டு மருத சிலவளத்தை நோக்குவ போன்றன. கழுவிகளில் செந்நெற்பயிர்களும், செந்தாமரை மலர்களும் ஒன்றி வளர்ந்த காட்சியானது, நல்லோர்கள், கிடைத்தற்காிய சாதுக்களின் கூட்டுறவு கிட்டிவிடின் ஒருபோதும் அவரை விட்டுப் பிரியார் என்னும் உயரிய கருத்தை வலியுறுத்துவது போன்றிருந்தது. இவ்வதிசயங்களைக் கண்ணுங் கருத்துங் களிக்கரக் கண்டான் காண்றவன்.

மருதங்கடந்து அப்பாற்சென்றதும் மூல்லையின் ஓர்பால், செழுமையாக வளர்ந்திருக்கும் பசும்புற்களை வயிரூர மேய்ந்து, தொழுவத்து விருக்கும் இளங்கன்றைகிணந்து, குண்டம்போன்ற மடியினின்றும் பாலைப் பெருகவிட்டு, கடிவிரை விற் போக எண்ணி மெள்ள மெள்ள அசைந்து வராசிற்கும் ஆங்கரகளையும், இன்னேர்பால், மனற்குவும் துகளில், கரைகுத்திவிளையாடும் ஆனேறுகளையும், மற்றோர்பால், வீட்டிலும் காட்டி ஒும் ஒத்த அன்புடையவரும், குடங்கட்டுக்களை மனம் போற் சஞ்சரிக்கவிட்டு, வயிரூர மேய்த்து ஒட்டி வருபவருமான ஆயர்களையும், பிறதோர்பால் மனற்றிட்டுக்களில், பெற்றங்களும், ஏருதுகளும் நெடுநேரம் படுத்திருந்து அசையிடும் காட்சியையும், வேறோர்பால், குழைக்கதிர் பரத்தலால்,

1. தீடு பட்டு வடிவம்
2. கூடு, இடம்

வெய்யில் பரந்த தாமரை மலர்போல் விளங்கும் தயிர் கடையும் ஆய்ச்சியரது முகங்களையும், இளங்தென்றலால் அசைந்தாடும் வண்டுகளை யொத்த அவர்களின் சுருண்டிருண்ட கூந்தலையும், மூல்லையரும்புகளையொத்த அன்றூர் முறுவலையும் கண்டு களிகூர்ந்தான். பரதநாட்டியம் ஆடிக் களைத்த நங்கைமார் எனத் தயிர் கடைந்து சோர்ந்து கிடந்த ஆய்ச்சியரைக் கண்டு மன மிரங்கினான்.

பின்னர் இருவரும் ஓர் ஒழுங்கான பாதையினாடு சென்றனர். அதன் இருமருங்கினுமுள்ள பயிர்களை ஆங்கைகளும், மேழகக் கூட்டங்களும் மேய்ந்துகொண்டு நின்றன. அடுத்துத்து கூப்பி தீருத்தில், பழுதில் தொழிலாம் உழவைக்கைக்கொண்ட குடியானவர் சிறு குடில்கள் காணப்பட்டன. அவைகண்ட அருச்சனன் இவை முனிவர் ஆச்சிரமங்களோ என அயிர்த்தான். அப்போது கூதிர்காலத்தின் இயல்புகளை இயக்கன் இந்திரன் மகனுக்கு எடுத்து இயப்புவானையினான்.

நண்ப! “இதுபோது ஆறுகள் கலக்கமின்றித் தெள்ளிய நீர்கொண்டு ஒடுகின்றன. வெண்ணிற மேகங்கள் வானத்தில் விரைந்தோடிக் கொண்டிருக்கின்றன. பயன்கொண்டு செழித்தது நிலமும். எங்கும் கண்ணுக்கினிய காட்சியைத் தரும் இக்கூதிரப்பருவம் நினக்கும் நின்முயற்சியில் வெற்றியைக் கொடுத்துதவ இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன். ஆறுகளின் வேகம் குறைந்து விட்டது. பயிர்கள் யாவும் கதிர் முற்றி வெளுத் 1.ஷடு 2.ஐயப்பட்டன

தன் பாதைகள் எல்லாம் சேறின்றி போக்குவரக்குத் தகுதியடையனவாயின. கார்காலத்தை விளைப்பவர் எவருமே இல்லை. என்செய்வது? அங்டு அவ்வப்போது தோன்றும் குணத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டதன்றே! வானத்தில் கொக்குகளும் நாரைகளும் பறந்து வட்டமிட வில்லை. நீருண்ட முகில்களும் இல்லை. வான வில்லும் வடிவுடன் விளங்கவில்லை. எனினும், அகன்ற வானம் எமது உள்ளத்தைக் கவரும் காட்சிதான் என்னே! இயற்கை வனப்பால் மனத்தைக் கவரும் ஓர் பொருளுக்குச் செயற்கை அழகு எற்றுக்கு? இப்பருவத்தில் மயில்களின் வட்ஜைத்தொனியாம் கேகாசத்தத்தைக் கேட்பதை விட்டு ஒதிமங்களின் இன்னைவியைக் கேட்கவேண்டும் விழைகின்றது. பழக்கம் என்செய்யும்? இன்னையைத் தேடித் திரிவதன்றே உலகம்? கதிர்கொண்டு தலைசாய்ந்த நன்செய்ப் பயிர்கள், அக்கழுங்களிலுள்ள தாமரைமலர்களை மணப்ப போன்றன. தாமரை இலைகளின் பசுமை கொண்டும், மலர்களின் செம்மை கொண்டும், சாவிப் பயிர்களின் வெண்மை கொண்டும், பன்னிறமுடையதாகத் தோற்றிய கழுங்களிலுள்ள நீரானது வானவில்லை யுருக்கி வார்த்ததோ என்னும் காட்டித்தாயது. காண்போர் கண்ணைப் பறிக்கும் மின்னைளி மறைந்தொடுங்கியது. வெள்ளிய மீகங்கள் குடைபோல் வெய்யிலை மறைப்பன வாயின. மெல்லிய நீர்த்துவிகள் ஆண்டும் ஈண்டும் வானத்தினின்று விழுகின்றன. நறுமணக்காற்று வீசுகின்றது. அன்னங்களின் இன்னைவி, 1.அங்கம்

குனசமாதர் சம்பாஷ்ணை செய்வதை நிகர்த்தன ஆகாத்தோம்பும் ஆய்ச்சியர்களின் இனிய சங்கீதம் கேட்ட பூல்வாய்கள் வாய்க்குனை மறந்து ஸின்றன. பசுங்கிளிகள் பறக்கத் தொடங்கின. இவையிற்றைக் கண்குளிரக் கானுதி” என்றான். பின்னர் இருவரும் பல அதிசயங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே வழிநடைக் கிலேசமின்றி, நெடுந் தூரம் நடந்து சென்று வானுற நிமிர்ந்த வெண்ணீறப் பெருமலையாம் இமயகிரியைக் கண்டனர்.

வடவரையைக் கண்டதும் வாசவன் மகன் திடுக்கிட்டு, இல்து மாதிரமனைத்தையும் அளப்ப தற்குப் பிரமனால் அன்றே படைத்தருளப்பட்ட ஓர் அளவு கருவியோ என அயிர்த்தான். அன்ற மேருவுடன் மாறுகொண்டு மாகத்தை மறைப் பான் எழுந்ததோ என ஏங்கினான். அதன் ஓர் புறத்தில் ஞாயிற்றின் வெள்ளிய வெயிலொளியும், மற்றோர் புறத்தில் நள்ளிரவின் திணி இருஞும் மன்றுளாடும் முக்கண்ணானது புன் முறுவலையும், கரியுரிப் போர்வையையும் நினைப்பூட்டின. மூவு லக்ததவரும் வசிப்பதற்கேற்ற விதவிதமான வீடு கரும் அங்கே விரவிக் கிடந்தன. பூங்கொடிகளாலாய சிழல் செறிந்த மண்டபங்களும் மல்கிக் கிடந்தன. கொடுமுடிக் கோபுரங்களும் விளங்கின. பொறிவண்டுகள் ஒலிக்கும் பூஞ்சோலைகளும் செறிந்து கிடந்தன.

அதன் தாழ்வரைகளில் தவழும் முகில்களைக் கண்டு, மேனாள் வாசவன் வச்சிரப்படை கொண்டு அரிந்த இவ்வரையின் சிறைகள் மீண்டும் வளர்ந்தன.

1. சூலமான மீண்டும் 2. போலை சிறை

தனவோ என ஜூறுறவுகொண்டான். கரைகுத்தி விளையாடும் களிற்றினங்களைக் கண்டு களித்தான். கரைபுரண்டோடும் கன்று பாளைகளைக் கண்ணுற ருன். பற்பராகக் கற்களின் மங்கா ஒளிகொண்டு செவ்வானம் எனத்திகழும் தாழ்வரைத் தடங்களைக் கண்டு திடுக்கிட்டான். உருக்கிய வெள்ளீ என இளக் ஒடும் பனிக்கட்டிகளைக் கண்டு உளம் பூரிந்தான். பின்னும் மலர்ந்த கமலங்களில் இனிதமர்ந்த ஒதிமங்களையுடைய மானச வாவியும், தண்ணீய நறுநீர்த்துளிகளை வருபவர்மேல் வாரித் தளிக்கும் புண்ணிய கங்கையும், சலசல என்றோடும் அருவிகளும், விண்ணிவெங்கு விருங்கங்களும் அவனுக்குக் கண்கொளாக் காட்சியாயின. அம் மால்வரையில் மாணிக்கப் பரல்களில்லாத சிகரங்களுமில்லை. நறுமணங் கமழூரத சோலைகளுமில்லை. கொடி மண்டபங்கள் குடிகொள்ளாக் குகைகளுமில்லை.

இன்ன பல இயற்கைவளங் கண்டு இறுப்பு தெய்திய பார்த்தனுக்கு இயக்கன் இரண்டொரு வார்த்தைகள் இசைக்கலுற்றன. “குநிப்பறிய வல்லார் இடம் வாய்த்துழி மெனனம் சாதிப் பட்ரோ?” அரிச்சன! இம்மலையரசனைக் கண்கொண்டு கண்டவர் பாவத்கூட்டங்கள் பகலவைக்கண்ட இருளே போல இரிந்து, ஒடும். இதன் மாண்பைப் பிரமனையன்றி வேறு யாரே கூற வல்லார்? விரிசடைக் கடவுள் தமது திருக்கோயிலை இதன் உயர் சிமயத்தோர்பால் அமைத்தருளியதொன்றே, மூவுலகிலும் இதனை ஒத்தநுவெரேன்றில்லை என்பதைக் கரதலாமலக்கமெனத் 1. பூதம் = சூலம் பங்கும் 2. பூஞ்சோலை = ஏடுபூதம் 3. போலை = ஒடுதூஸ்

காட்டும். இதனைப் போகத்துக்குரிய கிரி என்று எண்ணுமல் புண்ணிய கிரி என்று கொள்ளுவதே ஏற்பட்டத்து. சுயாதினமாய் வானத்திற் பறந்து சென்று, இனிமையாகப் பாடும் வானம்பாடிகளின் அமுதகீதங்களே பிறவிப் பெருந்துயரத்திற்கு நன்மருந்தாய் அமையும். இதன்கண் அமைந்த ஒவ்வொரு காட்சியும் உணர்வுடை மாந்தருக்குப் பல நற்போதலைகளைப் புகட்டா நிற்கும்.

நன்ப! தண்ணருவிகளும், நீர்வீழ்ச்சிகளும், புஞ்சோலைகளும், மின்சார விளக்கென ஒளி காலும் ஓர்வகைக் கொடிகளும், வீசிளங்கென் றலும், புத்தேளிரையே பரவசப்படுத்துவதெனின் மனிதரைப் பற்றிப் பகரவும் வேண்டுமோ? சிவபெருமான் தம்மைக் குறிக்கொண்டு நீண்டநாட்டவும் புரிந்த உமாதேவியாரின் திருக்கரம்பற்றியருளியதும் இப் பருப்பதத்திலன்றே? உமாதேவியாருக்குப் பார்வதி என்ற பெயரும் இம் மகிழியரசனுக்கு மகளாய் உதித்தா வரமைந்ததன்றே? இதன் ஓர் பாகத்தில் கைலையங்கிரி உளது. இன்னேர்பால், மேனாள் வேதாசரர் திருப்பாற்கடலைக் கடைவதற்கு மத்தாகச் சமைந்த மந்தரமுள்ளது. ஈண்டு புற்கள் என்றும் பசுமையோடிலங்கும். அலர்ந்த மலர்கள் வாடுவதுமில்லை. இளங்தனிர்கள் எழில் குன்றுவதுமில்லை. இவண்காலமின்றியும் கரிகள் கனியும். பருவமின்றியும் மலர்கள் பூக்கும். மூலமின்றியும் கங்கங்கள் முகிழ்க்கும். இளஞாயிற்றின் ஓளிபரந்த மரகதக்கற்களின் ஓளியைப் பசும்புல்வெளி மயங்கிப்

1. நூலால் = ஜூனிடெலிய ஹாஸ்
2. கிடங்கிடன் அடுப்பு

புல்வாய்கள் வாய்வைத்துக் கறிக்கும். பிறவிப் பினிக்கு மருத்துவனும் சிவபெருமானுடைய வாகனமான இடபழும் இக்குன்றின் குடுமியில் திங்கள் என்ச் சிலகாற்றேற்றும். சிவனுர் தஞ்சாத்திற் குடிய திங்கட்கொழுங்கு கிருட்டினபக்கத்திலும் வெண்ணிலா பரப்பி இருளைக் கடிந்து நிற்கும். பொங்குபுகழ் விசய! இக் கைலையங்கிருக்குக் குணதிசையிற் ரேஷன்று மதுவே நின்தந்தை வாசவனுக்கு உடைமையான இந்திர ஸிலம். வேதமுனிவர் குறித்தருளிய முதுகுன்றமும் அதுவே. நன்ப! மனத்தைப் பொறிவழி போக்காது நிறுத்தி, அவர் உபதேசித்தருளிய படியே தவம் இயற்றுத். தவம் ஒருவற்கு எதையும் தரவல்லதென்றாலும், ஒரு கன்மைக்குப் பல இடையூறுகள் தோன்றுவது இயல்பு. துன்பமின்றேல் ககமுமில்லை. நினது புலன்களைத் தவரொழுக்கத்திற்கு முரணை கூடாவொழுக்கத்திற்கொலுத்தி தவத்தை அவமாக்காதிருத்தி! இந்திரன் முதலிய இமையவர் தவத்திற் சித்திபெறும் ஆற்றலை நினக்குக் கொடுத்தளிப்பாராக” என்று நிறி, இமைப்பொழுதில் மறைந்து போயினான்.

இயக்கன் மறையவும், விசயன், அவன் பிரி வுங்குப் பெரிதும் இரங்கினான். உள்ளாங் தளர்ந்தான். தன் தனிமையை உண்ணித் திகைத்தான். கல்லோர் பிரிவுக்கு யாரே நவியாதார்?

• டீப் ரீட்டு

ந - ம் அத்தியாயம்

உடல்வலியும், உள்ளத்தெழுச்சியும், கணக்கிலாற்றலுமுடைய காண்டபன், கலுமன்மேல் திருமால் என இந்திரகிலத்தில் ஏறத்தொடங்கி னன். அதுகாலே ஆண்டையள்ள பூரங்கள் அவன் மேல் மலர்மாரி பொழிந்தன. ஸ்ரீமிஹுகள் பாணரிற் பாடத்தொடங்கின மணிநிற மஞ்ஞலை கள் கணிகைமாதர் எனக் குழைந்தாடின. மந்தா கிணியின் தண்ணிலாந்தென்றல், உற்ற நண்பனை னக் கட்டித்தமுலியது. வெய்யவனும், உடுபதி எனக் கதிர் உகுத்தான். நிலமெங்கும் படர்ந் தடர்ந்த பசும்புல், விரித்த காஷ்மீரக் கம்பளம் போன்றிருந்தது. இவையனைத்தையும் நற்சகுன மென் றெண்ணிய எவ்வமில்குணத் திந்திரன் மைந்தன், புண்ணிய பாகேரதியின் கரையைச் சென் றடைந்தான்.

ஆற்றில் மிதந்து வரும் வெள்ளிய நூரை கண்டு இது இக்கங்கையின் புன்முறுவலோ எனக் குழந்தான். கரையோரங்களில் பவழக் கொடிகளையும் வெண்டரளங்களையும் கண்டு மகிழ்ந்தான். தம்முட் கலந்து உறவாடும் தோழிமார் எனக் கங்கையோடு கலக்கும் பல சிற்றுறுகளைக் கண்டு உவந்தான்.

அவையிற்றைக் கடந்து அப்பாற்சென்று, அம் மால்வரையின் உச்சியில், நறுமலர்களையும், இன் விழிலையும், மதுரமான கனிகளையுமுடைய நன்

1.24 நடைப், திட்டம் 2. கூடும்

மரங்கள் அடர்ந்த, மனத்திற்குகந்த, ஓர் தூய இடத்தைச் சென்றெய்தினை. அது அவனுக்குத் தவத்தில் அசையா ஊக்கத்தை ஊட்டுவதாக இருந்தது. அவன் வைகி, யோக சாத்திரத்திற் கூறியாங்கு மனமடக்கித் தியான சமாதிகளைச் சலிப்பின்றிச் செய்யத் துணிந்தான். நாடோறுஞ் செய்துவரும் தவத்தில் இம்பியளவும் அவன் ஆயா சப்படவில்லை. ‘மனமடக்கிய மகான்களுக்கு மாயி ருஞாலத்தில் எது செய்தற்கரியது?’ அவன் தவத்தில் முதிர்ச்சிபெற்று உயர உயர, விழைவு, வெறுப்பு, அவிச்சை என்னும் முவகைக் குற்றங்களும், காட்டுத்தீ முன்னர் பஞ்சத்துய்போலப் பெயரும் கெட்டொழிந்தன. பெரும் பயன் உள்ளிப் பெரும் துறவு கொண்டான். மனமொழி மெய்களால் சதா வாசவளைத் தியானித்தும், வழுத் தியும், வணங்கியும் வருவானுயினை. கல்வியும் சௌல்வமும்போல, ஓரிடத்து ஒருபொழுதும் விலையா வீரமூம் சமங்கிலையும் அவனிடம் நின்று விலையாகிப் பொதுவிதியைப் பொய்யாக்கின. கையிற் படை சுமங்கும் அவன் மனம் பிறருக்குக் கெடுகும் ஒருப்படவில்லை இயமம், நியமம், இருப்பு, உயிர்நிலை, மனவொடுக்கம், தாரலை, தியானம், சமாதி என்னும் எண்வகைத்தாய தவ வொழுக்கத்தில் மேம்பாடுற்று விளங்கினான். வனவிலங்குகளும் அவனிடம் பகைகொள்ளவாயின. ‘மாசற்ற மனத்துய்மை யாரையும் தனவயப் படுத்தி வலித்திமுக்குமன்றே?’ குக்கில பக்கத்துச் சந்திரன் எனத் தினங்தோறும் தவத்திற் பெருக்கம் அடைந்துகொண்டே வந்தான். அவன் தவச் 1. அளியுமை 2. புஸ்தக வியல்கள் 3. தூதி

சாலையைச் சுற்றிலும் நல்வழி நறுமணங்கொண்டு வீசுவதாயிற்று. வெய்யவன் வெங்கதிர் தண்கதிர் எனத் திரிந்தது. வனதருக்கள் மலர்களையும் களி களையும் வரையாது கொடுத்துதவின. கொண்டல் களின் றியும் வானின் று நீர்த்துளிகள் விழுந்தன. நிலம் தூசின்றித் துலங்கியது. இவையிற்றைக் கண்டு தன் தவம் பயன்படு நிலையில் இருப்பதாக ஒருவாறு உய்த்துணர்ந்தான். உள்ளம் பூரித்தான். ‘பூத்தமரம் காய்க்கும்’ என்னும் உலகமொழியை உண்ணிப் பெரிய ஓர் உறுதிக்கு இவைகளை இடையே தோன்றும் நற் சூசகங்கள் எனக் கொண்டான்.

இன்னுட்களிலேயே விசயன் தவத்தில் இவ்வாறு மேம்பட்டு இலங்குவதைக்கண்ட அக்குண றத்து வேடுவர் வியப்புற்று, இவ்வரலாற்றை வாச வனுக்குரைப்பான் அமராவதி புக்கு, இந்திரனை வணங்கிப் பின் வருமாறு தெழித்துரைத்தனர்:—

“தேவதேவனே ! நுமது இந்திரகிலத்தில் மன்னுலகத்துதித்த ஓர் புண்ணிய புருடன், மர வுரியுடுத்து, மனங் தூயனுய்ப், பெரும்பயன் கருதிச் சின்னுட்களாகக் கடுந்தவம் புரிந்துவருகின்றன. அவனது வரை நெடுந்தோளில் வானவில்லையொத்த நெடுஞ்சிலை யொன்று உளது. கையில் வாரும் மார்பிற் கவசமும் உள் அவன தனது யோக நெறியில், முற்றத் துறந்த முளிவரையும்வென்று விளங்குகின்றன. நீர், நிலம், தீ, வளி, விசும்பு என்னும் பூதங்கள் ஜூந்தும், அவனுக்கு ஏவல் புரிகின்றன. பெரியோர் மனமெனத் தெளிந்தது நீர்.

நிலம் செழித்தது மந்தமாருதம் வீசுகின்றது. வீசும்பு வீமலமாய் இலங்கா நின்றது. வானத்தில் முகிலின் றியும் மழைத்துளி தோன்றின. புல்வாயும் புலிப்போத்தும், கடகரியும் கண்ணரவழும், பகை ஒழிந்து, பசி மறந்து, அவனைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றன. வனதருக்களும் அவன் விருப்பத்தீற் கிணங்குப் பணிந்து நின்று தம் பயனுதவுகின்றன. பரக்கப் பகர்ந்து பயன் என? இந்திரகிலம் அவனுடைய உடைமையே போலும்.”

“அமராதிபனே! அவனது வீடாமுயற்சியே அவன் தின்னிய மனத்தவன் என்பதைத் திடமாய்க் கூறும். மெய்வருத்தம் பாராமை, கருமக்கண்ணன் என்பதைக் காட்டும். அவன் முலிவர் குலத்துதித்தவனே, அரசர் வம்சத்தவனே, அசரமரபினனே, யாதோன்றும் அறிகிலேம். ஆண்டை அடியேங்கள் கண்கூடாகக் கண்டவற்றை உள்ள வாரே எடுத்தியம்பினேனும். பொறுத்தருள்க. கொடுந்தொழில் புரிந்து வயிறு வளர்க்கும் அடியேங்கள் எங்கே? ஜூந்தவித்து அருந்தவமியற்றும் இருடிகள் எங்கே?” என்றுரைத் தகன்றனர்.

அவர் வாய்மொழி கேட்ட வாசவன் முகத்தில் புள்ளைகை யரும்பியது. பிறர், தவத்திற் சிறப்பு ஃப்துவதை என்றும் பொறுத்தறியாப் புரந்தரன், அன்னேன் தன் தநயனேயாதல் வேண்டும் எனத் தருக்குற்றிருந்தான். எனிலும் அன்னவன் மனத் திண்மையையும் பொறியடக்கத்தையும் பரீக்கை செய்வாள் நினைந்து அரம்பை முதலாம் தெய்வ ஸங்கையரைக் கூவி ஓர் சிற்றுரை வகுத்தான்.

1. சூந்தி = விவங்கின பத்தினால்
2. சிறுமுடி

‘போகபூமியில் வாழும் மாதர்காள் ! கருப்பு வில்லிக்கு நும்மைவிட வெற்றிதரும் படைகள் வேறில்லை. முற்றத்துறங்க முனிவரையும் வெற்றி கொண்டு மீனும்வல்லமை நுமக்கு உண்டு. மேன கையின் கடைக்கண் வலையிற் சிக்குண்டு துயரும்தவனும் வேறேர் உலகம் படைத்த விசவா மித்திரென்றே? ஆதலான் இசையிலும் நாடகத் திலும் வல்லுநராவு பாணரூடனும் கூத்தரூடனும் ஏகி இந்திரகிலத்தில் தவமியற்றும் முளைவன் மனத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு வல்லே இவண் வம்மின். துறவிகளையும் கடைக்கண்கொண்டு கடி தின் வலிகிழுக்கும் நும்போலியருக்குச் சுக போகத்தை விழைந்து தவமியற்றும் அவனை வெற்றிகொண்டு மீனுதல் அரியதன்று அன்ன வன் மண்ணை நச்சியே தவமியற்றுகிறேன் என் பது வெளிப்படை. அவனது தடங்தோளிற் ரூங்கும் நோன் சிகைக்கும், ஓர் உயிர்க்கும் சோர்ந்தும் உறுகண் இழைக்க இசையாத் தவத்திற்கும், உள்ள அந்தரம் நெடுந்தூரம். அவன் சாப மொழிக்கு நீவீர் அஞ்சற்க. புகழை வேட்டு நிற்கும் அவன் நும்போன்ற பேதையரிடம் பிழைத் தொழுகிப் பழியை ஏற்றுப் பின் பரிதவீயா னன்றே! தைரியமாகச் சென்று வெற்றியுடன் மீனுமின் என்றுன்.

வாசவன் இட்ட கட்டனையைச் சிரமேற் கொண்டு, மறுநாட்காலையே உருப்பசி முதலாம் தெய்வ நங்கையர், தங்கள் பரிசனங்களுடன் அருச் சுனன் தவமியற்றும் பன்னசாலையை ‘நோக்கிப் 1. ஒன்றைக் கொண்டு வருவதை

புறப்படலாயினர். சிலர் விமானங்களில் அமர்ந்தனர். சிலர் பொற்றேர்களில் ஏறினர். சிற்சிலர் பல்லக்குகளிலும், கடகரிகளிலும், ராம்பரிகளிலும் ஊர்ந்தனர். அப்போது அவரது பதுமழுகங்கள் வியர்த்தன. குவளைக்கண்கள் சிவந்தன. அவ்விகாரங்களும் அவர்களின் செய்ய திருமேனிக்கு அழகாய்ச் சமைக்தன. அவ்வதிசயத்தைக் கண்ட கந்தருவர், விதியின் படைப்புத்தான் என்னே! என்று தமக்குள் வியந்தனர். ‘செய்ய திருமே ஸிக்குத் தீயவும் செய்யவாய்த் திகழுமன்றே! ’ யாவரும் பூமடங்கையின் பூங்கூந்தலை சிகர்க்கும் விண்மந்தாகினியின் கரையை அண்மினர். ஆண்டை வீசம் பூவளவிய இளமென் காற்றுல் வியர்வு மொழிந்து அயர்வும் நீங்கினர். தமது இல்லம் புகுந்த விருந்தினரை முகமிரியராய்ப் பேணு காரோப்ப மந்தாகினியின் மருக்கமர்ந்த பயன் மரங்கள், அவர்க்குத் தம் பய முதலி நல்விருந்தோம் இன. பலித்துளிகளாற் றெய்வ நங்கைமார் தமது நுதலிற் றீட்டிய திலதமழிந்ததேனும் அவர் சிறி கும் அதற்கு மனவருத்தப்படவில்லை. ஆதபத்தின் கொடுமை தீர்த்த பேருதவியை உன்னி உன்னி உளம் பூரித்தனர். ‘நன்றி மறப்பது நன்றாமோ! ’ வென்முகில்களில் அரம்பை மாதர்களின் மணியணியோளி வீசவே அவை வானவில்லுடன் வளங்குவ போன்றன. இங்ஙனம் புட்கள் உலாவும் வானவீதியைக் கடந்து முகில்களால் மூடப்படாத இந்திரகில பருப்பத்தை அடைந்தனர். அக்குன் ரத்தின் குடுமியில் அம் மாரண்சேனை வானநதி ரான விளங்கியது. அரம்பை மாதரின் முகங்கள் 1. முடிவு பகுடி

தாமரைகளை நிகர்த்தன. வெண்கவிகைகள் நுரையை நிகர்த்தன. தேரொலியை இடிமுழக் கென மயங்கி மஞ்ஞஞுகள் தோகைகளை விரித்து ஆடத்தொடங்கினா. நறுமணங்கமமும் பூஞ்சோலை கள் தேவமாதர்களின் வரவாற் பிறவிப்பயன் எய்தி விண்றன. பட்டாடை கொண்டுசெமைத்த பன்னிறப் பாடிவீடுகளிற் சென்று தங்கினர் தேவமாதர்.

காற்சிலம்பொலிக்க அவர்கள் அசைந்து அசைந்து நடந்த நடையே அவர்களுக்கு ஊக்கத்தை ஊட்டி உவகையைப் பெருக்குவது போன் றிருந்தது. கைகொண்டு பறிக்கக்கூடிய கடிமலர் களை விடுத்துக் கழிநெடுஞ்தூரம் நறுமலர்தேடி அவர்கள் நடந்தினாத்தனர். ஆசைக்கோர் அன வில்லையன்றே! சந்தன மரங்கள் அவர்கள் மனத்தை ஈர்த்தன. வண்டுகள் அவர் பூங்கரங்களைத் தாமரை என மயங்கித் தொடர்ந்தன. ஒரு கந்தருவன், மறதியால் மாற்றுள் பெயர் கூறக் கேட்ட தலைவி, கண்ணீர் பெருக்கிக் காற்பெருவிரலால் நிலத்தை நெருடிக்கொண்டு விண்றுள்.

பின்னர் யாவரும் நீர்குடைந்து விளையாடப் படுகுந்தனர். திரைகள் கரைகளில்வந்து மோதின. சந்தனக் குழம்பும், குங்குமச்சேறும் குழம்பிக்கிடந்தன. ஓர் மாதின் விரிந்த கூந்தலைக்கண்டு இது வண்டின் திரையோ என ஒருவன் அயிரத்தனன். நகைமுகங்கண்டு இஃது இதழ்விரி தாமரையோ எனத் தயங்கினான். மாதுரின் அங்கங்களில் அழுகுற விளங்கிய பன்னிறப் பூக்கள், ஆற்றின் உந்துசெல் நீத்தத்தால் ஈர்க்கப்பெற்று பதவி இழந்து

அமைச்சர் என ஆண்டும் ஈண்டும் மிதந்து ஒளி குன்றின. பிறைநுதலிற் றிட்டிய திவதமும், மையண்கண் ணஞ்சனமும், தொண்டைக்கணி வாயின் தாம்பூலராகமும், நீர் குடைந்தாடியதால் அழிந்தொழிந்தும், தேவமாதர்களின் திப்பியத் திருமேரி முன்னினும் பள்மடங்கு அழகுற விளங்கிறது. ‘யாரே அழிக்குஞ்கு அழகு செய்வார்?’

நீர் குடைந்தாடிய பின் யாவரும் பட்டுடையும், பொன்மணியணியும் அணிந்து, உண்டாட்டயர்வதில் ஊக்கங்கொண்டனர். அதை அறிந்த பகலவனும் பாரினின்று சிறிதுகாலம் கரந்து வைகக் கருத்துட்கொண்டான். மதுவுண்டு மயங்கியவன் எனத் தன் முகமண்டலஞ்சிவங்கு துடுபாற் சாய்ந்தனன். வானத்தின் செம்மை சிறங்கொண்டும், புட்களின் பேரொலிகொண்டும், மாலையும் காலையின் கவின்கொண்டு இலங்கியது. பின்னர் அந்திக்காலம் வந்தணையவே வானகம் இருண்டது. பாயிருள் எங்கும் பரந்தது. உருவும் அருவும், புள்ளும் விலங்கும், மேடும் பள்ளமும், எல்லாம் ஒரு தன்மையவாய்த் தோற்றின. மண்ணவர் யாவரும் பொருட்பேதமற்று மயக்கொழிந்தத்துவ ஞானிகளாகச் சிறிதுநேரம் திகழ்ந்தனர். செந்தாமரைச் செல்வியும் தன்னிடமாகிய தாமரைத்திரிந்து விண்மீன்களில் வசிக்கலாயினான். ‘எவ்வில்லா இடத்தைத் தேடி யடைதல் இயல்பு தானே!’, திங்கதிர்ச் செல்வனும் குண்பாற் ரேன் கீழுடும் வெண்ணிலவு மேலும் கீழும் எங்கும் விரிந்தது. பாயிருள் அகன்றது. பார் விளங்கியது.

1. செப்பு

அரம்பை முதலாம் தெய்வ நங்கையர் மனற்பரப் பிலும், பசம்புற்றரையிலும், பாடிவிடுகளிலும், உல்லாசமாகக் கூடிக் குலாவிப் பின் கண்துயின் றனர். இருதிணை உயிர்களும் இன்பமுற்றிருந்தன. ஜேயோ பாவம்! சக்கிரவாகப் புள் ஒன்றே வருத் தமுற்றிருந்தது ‘ஊழ்வினை ஒருவரால் ஒழிக்கற் பாலதோ.’

பின்னர் கங்குல் கழிந்தது. கோழிகள் கூவின. புட்கள் சிலம்பின. விண்மீன்கள் ஒழித்தன. குழு தங்கள் குவிந்தன. விளக்கொளி மழுங்கியது. உதய மால்வரை சிவந்தது. செஞ்ஞாயிறு தோன்றியது. பங்கபங்கள் மலர்ந்தன அப்போது அரம்பையரும் துயிலுணர்ந்தனர். காலைக்கடன் கழித்துப் பரிசனங்களும் பார்த்தனும் பன்னசாலையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். போகுமிடங்களில் இருமருங்கும் நின்ற புல்வாயும் புலிப்போத்தும் ஒன்றி விளையாடுவதையும் வென்றுண் மணவிற் பதிந்துகிடந்த சங்கு சக்கரம் முதலாம் பாதரேகைகளையும் கண்டு அச்சும் வியப்புமற்றனர். இவைகொண்டே தவம்புரிவோன் ஆற்றலை ஒருவாறு உள்ளத் தோர்ந்தனர் விற்கிடை தூரத்திற்றுனே இயமநியமங்களான் மெலிந்து, தோளிற் கட்டமைந்த வில்லும் கணைப்புட்டிலுங் தாங்கி, கையில் ஒள்ளிய வாளேங்கி, மார்பிற் கவசமணிந்து ஸிர்விக்கற்பசமாதியில் நிலைபெற்றிருந்த முனிவளைக் கண்டனர்.

கண்டதும், என்னே! “இவன் யாக்கை தவவிரதங்களான் மெலிந்துள்ளதேனும், இவ்வுலகையே ஒறுக்கும் உரனுடைமையை உணர்த்து
1. ஏட்டு (பூஷா)
2. ஸிர்விக்கற்பசமாதியில் நிலைபெற்றிருந்த முனிவளைக் கண்டனர்

னின்றது. இவன், காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களைக் கடிந்து சாந்தங்கிலை எய்திய முனிவனேனும் பிறர் பெருமிதங் கண்டும் வெகுண்டு சுடுபவன் போன்றிருக்கின்றன. நனியனுயிருந்தும் பரிசனங்களுடன் கூடிய பலர் போற் கேட்டுக்கொண்டன. முற்றத் துறந்த முனிவனேயாகிலும் அரசபோகத்தை விழைபவன் போல விளங்குகின்றன. தன் ஒரு கொற்றக் குடையின்கீழ் மூவுலகையும் அடக்கி ஆளவல்ல இவன் தன் செய்ய திருமேனிக்குச் சற்றும் ஒவ்வாத உடல்நலி தவத்தை மேற்கொண்டது என்ன மாயங் கருதியோ” என அயிர்த்தனர்.

பின்னர் அரம்பை மாதர் தம்வவி இழந்து அவன் அழகைத் தம்பிருகண்னினும் பருகுவாராயினர். அதுபோது கந்தருவர்கள், இருதிணை உயிர்களின் உள்ளத்தையும் உருக்கும் இனியநேம் பாடத்தொடந்கினர். சிலர் இருபத்தொரு நாம்புகளைப்படைய பேரியாழ் வாசித்தனர். சிலர் ஏழு நாம்புகளையுடைய செங்கோட்டி யாழ் மீட்டனர். சிலர் பதினாங்கு நாம்புகளையுடைய கோட்டியாழ் வாசித்தனர். சிலர் வேய்ந்குழல் வைதினர். சிலர் பேரிகை, உடுக்கை, மத்தளம், முரசு, முழவு முதலாம் தண்ணுமை வகைகளை அடித்தனர். சிலர் ஆடினர். சிலர் பாடினர். ஆயினும் என? ஒன்றேனும் முனிவன் மனத்தை இறையு மசைக்கவில்லை. ஸிர்விக்கற்பசமாதியில் ஆம்ந்த பெரியோருள்ளத்தை ஆடலும் பாடலும் அசைக்க இயலுமோ? பலவாறு முயன்றும்

1. ஏட்டு 2. ஸிர்வி 3. அயப்பாடார்

தமது எண்ணம் பயன்படாமை கண்டு, தமக்கும் ஒல்லாததொன்று இவ்வுலகத்துண்டோ என மனம் மறுகினர். ‘எண்ணிய வாருமோ கருமம்?’ உடனே முளிவின் தோளிற் பதிந்தன சிலர் கண்சன். தாள்களிற் பதிந்தன சிலர் கண்கள். தடக்கைகளில் சென்றடங்கின சிலர் கண்கள். ஒரு மாது, முளிவா! சீ அன்பு அனையும் மனமுடையாயன்றே. எனது இவ்வுல்லல் கண்டும் உனது உள்ளம் உருகிக் கரையாதது என்? என வாய் விண்டு உரைத்தாள். வேறொருத்தி, இருடியே! உன் மனம் சாந்தியை காடுமாயின் உன் தடங்கோளிற் சார்த்திய கார்முகம் ஏற்றுக்கு? உன் கரவுள்ளம் யானே கண்டனன் என்று உரப்பி என். மற்றொருத்தி, தவசியே! உனது உள்ளம் சுகபோகங்களை நாடி உழல்வதை உணர்ந்தேன். எனக்கு என்ன விடையளிக்கப் போகின்றும் என்று சீறினள். இன்னொருத்தி, தவனே! எங்களில் ஒருத்தி உன் மனத்தில் குடி புகுந்தமையால் என்னை மறுக்கின்றுய்போலும்; உனது கூடாவொழுக்கத்தை இப்பொழுதே உணர்ந்தேன்; எனக்கு சீ இசையாவிடில் அவ்வங்தரங்கத்தைப் பகிரங்கமாக்கி விடுவேன்; யாது உன் கருத்து? என் அச்சுறுத்தினால். இன்னணம் பலரும் நாணத்தை உ-குத்து வாய்தந்தன கூறினர். கண்ணீர் வடித்தனர். பல சொல்லி அரற்றினர். கருதியது பெருது கையற வெய்தினர். வெய்துயிர்த்தனர். ஜயோ பாவம்! அவர் செயல் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. இவையேயன்றி டெல்லியலார் வேறு என் செய்ய வல்லார்? மீண்டும் துறக்க

1. இழுஷ்டார் 2. அங்கூர் = நூலாகு
3. ஸ்ரீயாஸூ = தமிழ் 4. குடும்பத்தீட்டுப்பாடு

மெய்தி வாசவனுக்குத் தாம் கேளிற் கண்டவை களையும், முனிவன் மன வலிமையையும் உள்ள வாறு எடுத்தோதினர்.

அவர் கூற்றுக்களைக் கேட்டு இறும்புதெய் நிய இந்திரன், இந்திரகிலத்தில் தவஞ்செய்யுங் தயனைத் தானே கேளிற் சென்று காண விரும்பி, உலர்ந்த மேனியும், தளர்ந்த நடையும், நரைத்த தலையும், திரைத்த தேகமும் தாங்கிய ஓர் முதிய வன் படிவத்தோடு பார்த்தன் முன் ரேன்றினான். முதியோனைக் கண்ட முளிவனும் இருக்கவீட்டு டெட்டும் நின்றான். எதிர்கொண்டு ஏழடி சென்றான். ஆதனம் அளித்தான். கால் கழுவினான். சென்னி நிலமுறப் பணிந்தான். ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கினான். கைகூப்பி நின்றான்.

இன்னணம் இறைஞ்சிய, இளங் தவசியை, முதியோன் அகங்குளிர வாழ்த்தி, சில கட்டுரைப்பானுயினான்.

சிறுவா! ‘இனையான்டக்கம் அடக்கம்’ என்ற அறவண அடிகளின் கூற்றுக்கிணங்க, இளம் பருவத்தில் ஜங்கடக்கி மெய்த்தவமியற்றும் நினது ஆற்றலை யான் என் புகழ்கின்றது? இப்பொல் காப் புலன்கள் எம்போன்ற முதியோரையும் பல பல விடங்களுக்கு இழுத்து இழுத்து அலைக்கின்றன. தகவுடையோய்! நின் செய்ய மேனிக்குச் செய்தவம் ஏற்றதே. உருவும், குணாலும் ஓரிடத்து சிலைத்திருப்பதறிது. அவை ஒருகால் சிலைப்பினும் தவவொழுக்கத்தில் ஒருவன் மனம் ஒருப்படுதல் அதனினும் அரிது. இவை யாவும்

நின்னிடம் ஒருங்கே அமைந்து கிடுக்கிள்றன. இள முனிவ! விண்ணிலீர் மொக்குள் ஒத்தது இவ் யாக்கை; கீருட் குமிழிபோன்றது இளமை. மின்னி ஞெளிபோன்று தோன்றி மறையும் இயல்புடையது செல்வம். சுகபோகங்கள் முன் னுக்கு நன்மையாகத் தோற்றிப் பின்னுக்குத் தீமை பயக்குவன. பிறவியே துன்பம். பின்னும் பினியொரு பெருந்துன்பம் நல்லிசைப் புலவரான சாத்தனாரும்:—

‘ பிறந்தோ குறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவா குறுவது பெரும்பே ரின்பம் ’.

என்றே சாற்றிச் சென்றூர் அன்றே! வாழ்க்கையே ஓர் பெரும் போராட்டம். எங்கும் பசிப் பினி; யாண்டும் சிசு மரணம்; எங்கும் பேரா சைப்பேயின் தலைவிரியாட்டம்; யாண்டும் போர் முழுக்கம்; யாண்டும் பொருமை. அம்மம்ம! இன்னவாறு எவ்வகையிலும் துன்பமே மலிந்த இவ்வுலகைத் துறந்து, பிறவாமைக்கேதுவாகிய மெய்த் தவத்தை மேற்கொள்பவர் மிகச் சிலரே. அத்தவமும் முற்றவழுடையார்க்கே பயன்படும். வேண்டின வேண்டினர்க்கு அளிக்கும் மெய்த்தவம் செய்வாரே இவ்வுலகில் தங்கருமான் செய்வாராகப் பலராலும் போற்றப்படுவர். தவத்தினைச் செய்யப் பிறப்பு, பினி, மூப்பு, இறப்புக்களால் அாதியாகத் துன்பம் எழுவிவருகின்ற உயிர், ஞானம்பெற்று, வீட்டுப்பேற்றினை அடைந்து பேரின்பழுறும். இவ்விளம்பிராயத்தில் இத்தகைய தவ வொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்ட

மீ, மெய்த்தவசிகளின் புகழினைத்தினையும் நினதாக விக் கொண்டனை. இஃது சாலச்சிறக்கத்தே. எனி னும், தவவொழுக்கத்திற்கு முற்றிலும் மாருன வினது வேடத்தில் என்மனம் சிறிது ஜியறுகின்றது. தவசிகள் மரவுரியையும், மாளின் உரிவை யையுமே ஆடையெனக் கொள்வர். நின்வயின் இருப்புச் சட்டையும் காணப்படுகின்றது. முனிவர் தோளில் முக்கோலையும், கையிற் குண்டிகையை யுமே யான் கண்டதுண்டு. நினது தடங்கோளில் நெடுஞ் சிலையும், கையில் வடிவானும் என்விழிக்கு இலக்காகின்றன. பிறப்பறுத்தலையே பொருளாகக் கொண்ட பெரியார், அறஞசெய்தற்கு முதற்கருவி யாகிய இவ்வுலகத்தையும் மிகையென்று எண்ணு வர். நினக்கோ தேகத்தில் அபிமானம் அளவு கடங்கதாகின்றது. கண்டோரை அச்சுறுத்தும் இவ்வொள்ளிய கைவாள் ஏற்றுக்கு? மாற்றலரைக் கருவறுக்க விரும்பியே இத் தவத்தினை நோற்கத் துணிக்கையை போலும். தமக்குற்ற துன்பத்தைப் பொறுத்துப் பிறவுயிர்களுக்குச் சேர்ந்தும் கேடு முழுநையாத மெய்த்தாசிகளின் விலை எங்கே? பொறையுடைமை அகற்றிக் கொல்படைதாங்கி, உயிர்க்கொலை முன்னிய நின்னிலை எங்கே? வீடு முப்பேற்றை அளிக்கவல்ல தவத்தை பஞ்சமா பாதகங்களுள் ஒன்றுகிய கொலைக்குப் பயன்படுத்தும் ஒருவன் தன்னைத் தானே நரகத்திற்கு இழுத்துச் செல்வதுமன்றித் தான் செய்யும் தவத்திற்கும் இழிவு தேடுகின்றவன். அன்னவனே குரிக் கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்கின்றவன். கணியிருப்பக் காய் கவர்கின்றவன். பெருந்தகாய்!

கொலை: களவுகளுக்கு நிலைக்களானும் பொருள் வேட்கையை அறவே விட்டொழி. வீடு பேறு என்னும் பேரின்ப நிலையை விழைந்து தவஞ்செய் பவன் மண்ணுசை, பெண்ணுசை, பொன்னுசை என்ற மூவாசைகளையும் அறவே விட்டொழிக்க வேண்டும். உயிர்க் கொலைசெய்து பொருளை மேலும் மேலும் விருத்திசெய்ய விழைபவன் தனது பேராபத்திற்கே விதை விதைக்கின்றவன். முனிவி! பொருளை ஈட்டுவதிற் றுன்பம். ஈட்டிய ஒன்ப பொருளைக் காப்பதிற் றுன்பம்; காத்த பொருளை மேலும் மேலும் விருத்தி செய்வதிற் றுன்பம். விருத்திசெய்த பொருளைத் தக்காருக்குத் தானம் வழங்குவதிற் றுன்பம். செல்வங் கெடிற் றுன்பம். அம்மம்ம! பொருளால் ஒருவன் உழக்கும் அல்லல்களுக்கு அளவு இல்லை. இலக்குமி, இவன் நல்லன், உவன் தீயன் என்று ஒருபோதும் நினைப்பதும் இல்லை. இப்பெற்றிதாய செல்வத்தின் தன்மைகளை அறிந்த அறிவுடையோர் அதனீடும் வேட்கை கொள்ளுதல் தருமமல்லவே. அன்றியும் செல்வம் நல்லவனைத் தீயவனுக்கும். கவிச் சக்கா வர்த்தியான கம்பரும் ஓரிடத்தில்,

‘அறிவிரம்பிய வருஞ்சை யருந்தவர்க் கேளும்
பெறலருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிற்தாம்’
என்று கூறிப் போந்தார் அன்றே!

இன்பத்திற் களிப்பதுந் துன்பத்திற் துயர்வ தும் மனித சுபாவம். அருளறம் பூண்டு ஒழுகும் துறவி, தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை எண்ணி, பிறர்க்குத் தீமை இழைப்பதை அறவே விட-

2620

டெராழிக்க வேண்டும். பிறர், செற்றங்காரணமாகச் செய்த பொல்லாங்குகளையும் பொறுத்திருக்க வேண்டும். திங்களிடத்துத் தீத்தோன் றினும், ஞாயிற்றினுள்ளே இருள் தோன்றினும், முனிவர் முத்திரெறியிற் பிறழாரே; இளமுனிவனே! தவ வொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்த நீ பொய்யான உலகவாழ்வை மெய்யென நம்பி முறை பிறழ்த்து வீணே தவத்தை அவமாக்காதே. சின் போர்க் கோலத்தை விட்டொழி. சாந்தங்கிலை எய்திப்பிறவித் துயர்கெடும் வழியை நாடு. மண்ணுலகத்தும், விண்ணுலகத்தும், நாகதலத்தும் உள்ள வீரரை வென்று வாளக சூடுவதினும், நினது நெஞ்சகத்தே கள்ளரிற் கரந்துறையும் காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் பகைவரை வெற்றிகொள்ள முன்னம் முயலுதி. புலனடக்க மில்லாதவன் விடய சுகங்களில் உழன்று வருந்துகின்றான். முன்னர் இன்பத்தை ஈந்து பின்னர் துன்பத்தைத் தருவது காமம். தன்னை நம்பி இருந்தவனை மோசம் செய் வது காமம். ஜூயனே! இப்புண்ணிய பாகீரதியின் தீர்த்தில் முத்தியே நின்னை நாடிவருகின்றது. ஆத ஸால் இவ்வில்லை விட்டிடுதி. வாளைப் புறத்தே வீசிப் போட்டிடுதி கவசத்தை உடைத்திடுதி” என்றான்.

முதியோன் கட்டுரைத்த நன்மொழிகளைப் பணிவுடன் செலிமடுத்த பார்த்தன், சொற்சவையும், பொருட்செறிவும் ஒருங்கே செறிந்த சில வசனங்களைத் தொடுத்து அன்னவர்க்குத் தக்க விடை பகர்வானுயினான். “பெரியோய்! இது போற் சுரமான நல்லுபதேசத்தை நும்மையான ற

வேறு யாரே கூறவல்லார்? எனது இம்முயற்சிக்கு முன் நிகழ்ந்துள்ள வரலாற்றை நீவீர் அறியீர் போலும் அறிந்திருப்பின் என்னை நோக்கி இம்மாற்றம் சாற்றத் துணியீர். சந்தர்ப்பம் அறியாமற் பேசுபவன் தேவகுருவேனும் அவன் சொல்லை மதிப்பவர் யார்? ஒருவன் நன்முயற்சி, அறமும் புகழும் பயவாத விணையிற் பாழ்பட டொழிலும் போல, நும் நல்லுபதேசமும் அங்கணத்துகுத்த அமுதாய்ச் சமைந்தது. முத்திநெறிக்கான நல்லுபதேசத்திற்கு யான் இதுபோது அதிகாரி அல்லன். நான் ஒரு ஷத்திரியன். பாண்டு மகாராஜாவின் மகன். என்னை விசயன், பார்த்தன், அருச்சனன் எனப் பல பெயர்கொண்டு அழைப்பார்கள். நானும் என் சோதரரும், கெடுமதிப்படைத்த தூரியோதனனால் கொன்னே நாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்டோம். தொல்லவையின்கண் அக்கொடியவன், இழைத்த கொடுமைகள் ஒன்றல்ல; பலப்பல. அவைகளைத் தருமன் கட்டளைப்படி நானும், வீமனும் பொறுத்திருந்தேம். இப்போது மாவங்காப்பான் வேண்டித் தருமன் தந்த ஆணையைச் சிரமேற்றுங்கி இவன் இந்த நன்முயற்சியில் முனைந்து ஏற்கின்றேன். இருங்கவழுனிவன் வியாசன் உபதேசித் தருளியபடி இங் நோன்பையும் வேடத்தையும் தாங்கலானேன்.

முதியவரே! “தருமன் குதுபொருதன்றே நாடு நகரங்களை இழுந்து காட்டிடடைச் சென்றுன். கவறு, திருக்கப்பட்டார் தொடர்புதானே. எய்தவர் அருகிருக்க அம்பை நோந்தகதையாய்

1. பால்டீஸ் = பலாலை

நீவீர் செய்த பிழைக்குத் தூரியோதனனைக் குற்றப்படுத்துவது எவ்வளை? ” என நுமது உள்ளத்தில் சிறிதும் ஜயுறவு கொள்ளாற்க. விதியை வெல்ல யாரே வல்லவர்? வருவது வங்கேத தீரு மென்பது உலக நெடுமொழியின்றே. பெரியீர்! விண்டலத்துறையும் அமர்களும், ஊழ்வினையின் பாற்பட்டு அல்ல உழக்கின்றனர். வெங்கதீர்ச் செல்வனை விடவரா இடையிடையே விழுங்குகின்றது. ஆய்க்கிருத் திங்களும் ஒருமுறை வளர்ந்து பின்னெருமுறை தேயும்.

பெருந்தகையீர்! மன்னாவையில் அன்று தூரியோதனனும், அவன் அநுசனன் கொடிய துச்சாதனனும், வலோத்காரமாக மெல்லீயலாளான திரெளபதியின் துகிலுரிந்து மானபங்கப்படுத்தி யதை நினையுந்தோறும் என் நெஞ்சம் நைகின்றது. அவ்விருவரும் அன்று தொடுத்த வசை மொழிகளை உன்னுந்தோறும் உள்ளம் அழிகின்றது. அஞ்ஞானரு பாஞ்சாலி கண்ணீர் பெருக்கியகாலீஸ் என் தோள்கள் துடித்தன. வீமன்கண்கள் சிவந்தன. நகுலன் வாய்மடித்தான். சகாதேவன் கையோடு கையைப் புடைத்து நின்றான். ஆயினும் என்? குணக்குன்றமாகிய தருமன் ஒருவன் பொறை தாங்கி நின்று பொங்கிய சீற்றத்தராய எமை நோக்கி, “என் ஆருயிரன் துணைவர்களே! பகைஞரை வெல்வது எமக்கு எளிது அறநெறி பிழையாதவர் எனப் பெயர் எடுப்பதே மிகமிக அரிது. பழிக்குப்பழி வாங்குதல் எம்போன்ற ஷத்திரியர் கடமை எனி

1. பால்டீஸ்

நும், துரியோதனானுக்கு உரைத்த வாய்மொழி காட்பது எமது முதற் கடன்றே. அதை மறந் தீரோ? அடங்குமின்” எனச் சீற்றம் மாற்றி ணன். வெளுத்ததெல்லாம் பால் என்றும், மின் நுவதெல்லாம் பொன் என்றும் கொள்ளும் பொய்யா வாய்மைத் தருமன் கொடிய சுயோதனன்பால் வைத்த சிநேகமே பகையாக மூன்டது. அடிப்பாரற்ற ஆற்றங்கரைபோல் கூடா நட்பு எஞ்ஞான்றும் அல்லலுக்கு ஏதுவன்றே! மூன்னரே அவன் கூட்டுறவைக் கடியாததும் தருமன் பிழையன்று. ஒருவனேடு கூடிப் பழ காமல் இவன் நல்லன் உவன் தீயவன் என்று எங்ஙனம் துணிந்து கூறமுடியும். பழிபாவங்களுக்கும், மானுவமானங்கட்கும், சிறிதும் அஞ்சாத கயவர் உள்ளத்தை உட்புகுந்தறிதல் கடவுளர்க்கும் அரிதன்றே.

உலகநடை பயின்ற பெரியீர்! நற்குடிப் பிறந்தார் மானமழுங்கவரின் உயிர் நீப்பர். யான் எனது வீங்குதோனை நக்பியே இதுகாறும் உயிர் பொறுத்திருந்தேன். துரியோதனானுக்குக் குறித்த பதின்மூல்று ஆண்டுகள் முடிவடைந்த பிற்றை ஞால்றே பழிவாங்கத் துணிந்து இத்தவத்தைக் கைக்கொண்டேன். மான மழுங்கியபின் வாழ்வதும் ஓர் வாழ்வாமோ? மானமற்றவனுக்கு அடுக்கியகோடி இருந்தும் என்? இவ்வுலகையே இமைப்பில் ஒருக்கும் உரன் இருந்தும் என்? அவன் செத்த பினமன்றே. இவ்வுலகில் மான முள்ளவனே மனிதனாக மதிக்கப்படுகிறுன்.

1. அகுப் பூப் = १९७५
2. சில ஸபூப் = २०१२

மானங் காத்தவன் புகழ் காத்தவன்; பெருமை காத்தவன்; தருமாம் காத்தவன்; சுருங்கக்கூறின் எல்லாம் காத்தவன். மானமற்றவன் கீர்த்தியற் றவன்; பெருமையற்றவன்; எல்லாமற்றவன். எவன் பிறப்பாற் பிறந்தகுடி பெருமை அடைகின்றதோ, அவன் ஒருவனே பிறந்து புகழ் எய்தியவன்; “தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக” என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழியன்றே.

ஐயரே! நான் விடய சுகத்தை விரும்பின வன் அல்லன். சிலையாச் செல்வத்தையும் விழைங்தவன் அல்லன். சிலையுள்ள வீடு பேற் றையும் வேண்டினவன் அல்லன். யான் இது காலை விரும்பி நிற்பது பகைமுடித்தல் ஒன்றே. பகைஞரைக்கொன்று, அவர் மாதர் வடிக்கும் கண்ணீரால் எமது புகழுக்கு நேர்ந்த மாசு களைய நேர்ந்தேன். நும்போன்ற பெரியோர்கள் என் செயலைக் கண்டு ஏசினும் ஏசுக. அல்லது போற் றினும் போற்றுக. நுமது நல்லுபதேசம் பயனின்றி ஒழியினும் ஒழிக. எனது குலத்திற்கு நேர்ந்த இழுக்கைக் களைந்து மானங் காபபான் வேண்டித் தொடங்கிய இவ்வரிய முயற்சியினின் நும் யான் ஒருபோதும் இனிப் பின்னடையேன். இதுபொழுது வீடு பேற்றையும் ஓர் இடையூருகவே மதிக்கின்றேன். பெருமையுடையீர்! பகை முடியாது குலப்பழியைக் கடிவது எங்ஙனம்? பகை முடித்தலே உண்மை வீரனுக்கு உரிய இலக்கணம். இதற்குத் தருமன் என்னையே பெரிதும் நம்பி இருக்கின்றுன். கூத்திரிய தடு

மம் எங்களாற் காப்பாற்றப்படவேண்டும். போருக்குப் பயந்து பதுங்குதல் கூத்திரியனுக்கு இழுக்காமல்லே. சுருங்கக் கூறின் ஒன்று நான் இறந்துபடவேண்டும்; அல்லது இச் செய்தவத் தில் வெற்றி பெற்றுக் குலத்திற்கு எய்திய பழியை அகற்றவேண்டும். இரண்டில் ஒன்று முடிப்பது திண்ணும். இது உறுதி என்றான்.

இவ்வாறு தநயன் உரைத்த தகைசால் நன் மொழிகேட்ட விண்ணவர்கோன் இறும்புது எய்தி நின்றான். முடியோன் கோலத்தை விடுத்துத் தன் சுயவடிவி தாங்கினான். மகனை மார்போடு அலைத்தான். உச்சி முகந்தான். ¹ பெருமிதங் கொண்டான். பசுபதியின் வழிபாட்டிற்குரிய முறைகளைச் செவ்வனாம் எடுத்து ஒத்தினான். முன் வியது முடித்து நீடுமிழ வாழ்க என ஆசிர்வதித்து அந்தரமார்க்கத்திற் சென்றுமறந்தான்.

மகவான் செஸ்று மறைந்ததும், பார்த்தன் பசுபதியை நோக்கி முன்னினும் பன்மடங்கு உள்ள வெறுக்கை கொண்டு தவம்புரியலானான். ஒற்றைக் காலால் வெங்கதிரோனுக்கு எதிர்முக மாய் நின்றுகொண்டு, உண்டி இன்றி உறக்கமு மின்றி உள்ளும் புறமும் தூயனுய்ப் பன்னெண்டு நாள் தவத்திலே கழித்தான். தன் உடல் மெலிந்து ஒடுங்கியது கண்டும் கொண்ட நோன் பிற் பிறழாது மலை எனத் ஞாக்கற்றிருந்தான். “மகான்களுடைய உள்ளத்தை யாரே அளவிட்டுரைப்பார்?” மரங்களிற் களிந்து நின்ற கனிவகைகளில் அவன் மனம் சிறிதும் நாட்டமுற

1. உண்ணாத்தேடு கூப்பு
2. திடு 3. தூண்டல் = கூட்டுறவு
(239)

வில்லை. மங்தாகினியின் புண்ணீய தீர்த்தத்தைச் சுவைக்க நாவும் நாடவில்லை. நறுமலர்களின் மனத்தை நாசியும் உணரவில்லை. சுரும்பினங்கள் ‘இம்’ என்ற ஒசையைச் சொலியும் கேட்கவில்லை. இளங்கென்றலை மெய்யும் உணரவில்லை. அம்மலையின் இயற்கை வனப்பைக் கண்ணும் கண்டு களிக்கவில்லை. ஜம்புலனும் அடங்கின. இரவும், பகலும், வெயிலும், மழையும் பாராது தான் கொண்ட கருமே கண்ணுகி நின்றான். தான் கடுந்தவம் புரிவதாகத் தன்னுள்ளே தான் பெரு மகிழ்ச்சி கொள்ளவும் இல்லை. பெருமை பெரு மிதமின்மையைக் கேடு ! தான் செய்யும் தவத்தின் பயன்படுகாலம் சிறிது நீடித்ததுகண்டு கொண்ட கருமத்தில் ஊக்கம் குறையவுமில்லை. இடைவீடாது மந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். சுடச்சுட ஒளிரும் பொன்னே போல் தவ ஒளி கொண்டு பிரகாசித்தான்.

இங்குன் மிருக்கையில், அம் மலையின்கண் வாழும் சித்தர்களும், தாபதர்களும் இவன் முப்புரம் எரித்த முக்கண்ணனே, அல்லது வானவர்க்கு அரசாம் மகபதியோ, அல்லது பல்கதிர்ப் பரிதுயோ, அல்லது அகநிதேவனே என்று அயிர்த் தனர். பின்னர் இவன் தவத்தின் மாண்பை வியந்துகூற, கண்ணுதற் பெருங்கடவுள் கோயில் கொண்டருநும் கைகிளையங்கிரியைச் சென்ற டைந்து, மதிர்வளர் சடையுடியோனே! மாதொரு பாகனே! கயிலாய நாதனே! கருணையனே! மானத் தணிக்கொழுந்தே! தருமத்தின் தணி

மூர்த்தி ! பவப்பினிக்கு ஓர் அருமருந்தே ! ஆபத் பாந்தவ ! அடியவர் உள்ளும் குடிகொண்ட பெரு மானே ! என்று எம்பெருமானின் பல திருநாமங்களைத் தம் வாய்கொண்டு கூறித் துதிப்பாராயினார். கருணையங்கடலாம் பசுபதியும் அவர் பாடல் கேட்டுப் பரவசமாகி உழையொரு பாகராய்க்காட்சிதந்தருளினார். எம்பெருமானைத் தரிசித்த அளவில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கி மெய்மயிர் சிலிர்த்து உவகை பூத்து நின்றனர். அங்ஙனம் நின்றவரை கோக்கி, எம்பெருமான், நீவிர் இவண் வந்தடைந்தது எவன் ? உறையின் எனத் திருவாய் மலர்ந்து அருளினார்.

உடனே சித்தர்கள் உத்தமனே ! இந்திரகீல பருப்பத்தின் ஓர் புண்ணிய புருடன் தாரகனைப் போல் கடுந்தவம் புரிகின்றார். அவன் சிலையடையோன். கவசம் அணிந்தோன். மரவுரி உடுத் தோன். மாண்துரி போர்த்தோன். குடையடையான். குண்டிகை உடையான். முப்புரி நூலுடையான். வாள் ஏந்தினேன். இவையாவும் அவனுக்கு நகரி பொருந்துவன. ஆண்டும் ஈண்டும் அவன் நடந்து செல்வழி நிலமடந்தையும் நடுங்கி அஞ்சுகின்றார். அவன் ஜம்புலனும் அடங்கி யோக சமாதியில் அமர்வழி, வளியும், கோஞும் முதலாந் திரிவனவுங் திரிவற்று சிற்கின்றன. வேறிடங்களிற் காண்டற்கரிய சில புதுமைகளை அவளிடம் கண்டு மகிழ்ந்தோம். ஒன்றை ஆக்கவும் அழிக்கவும் அவனுக்கு வலிமை உண்டு. முத்தி யும் அவன் வேண்ட வலியவே வந்து சிற்கும்.

...ம் ஏற்றியடை நடந்து (முடிவு)

அன்னவன் தவத்தைக்கண்டு நாங்கள் பெரிதும் வியக்கின்றோம். சசனே ! இன்னும் அவனைக் கடைக்கணித்தருளாது காலங் தாழ்த்துவது எவனே ? தேவீர் இனியும் காலங்தாழ்ப்பின் அன்னவன் தவாக்கினியால் இவ் வையகம் அடங்கலும் அழிந்து சாம்பராவது திண்ணம் ஒல்லையில் இவ்வுலகத்தைக் காத்தளிப்பிராக என்று முறைப்பட்டனர்

அது கேட்ட செம்போன்னேர் சடையான் இன்னவாறு திருவாய் மலர்ந்தருளினான். “என் அருமை மைந்தர்களே ! அவனைச் சாமானிய மனிதனாக மதியாதீர்கள்; மேனாள் பதரிகாச்சிர மந்தில், நீருங் காற்றும் பருகிச் சருகு துய்த்துப் பல பருவம் தவம்புரிந்த நாராயணனே அவன். இதுகாலை தன் பகை கடக்கக் கருதி அவனே விண்ணவர்கோன் விதித்த முறைப்படி இக் கடுங்காலம் புரிகின்றார். அவனும் கண்ணனும் பூபாரங் நீர்ப்பான் வேண்டிப் பூரியில் அவதரித்திருக்கின்றனர். தாபதர்களே ! அவன் தவத்திற்குக் கேடு கூழ்ந்து, அவனது உயிரையும் மாய்க்க முன்னி ரூகள் என்னும் ஓர் அசரன் சேய்கையில் வந்து தோண்டிருக்கின்றார். மாயம் வல்ல மூகனும் வராகவடிவங் கொண்டனன். நான் வேடுவன் வடிவந்தாங்கி மூகனைக்கொன்று தவமுனிவனைக் காக்கக் கருதியுள்ளேன். சிறிது நேரத்தினுள் ஈம் முனிவனுக்கும் எனக்கும், ஓர் பகழியின் விழித்தமாகப் பெருங் கலாம் விளையப்போகின்றது. அப்போரில் தவமுனிவன் தோள்வலியை நீவிர்

கண்டு மகிழ என்னுடன் அவன் தவச்சாலைக்குப் புறப்படுங்கள்” என்று திருவருள் புரிந்த அப் பொழுதித்திருனே “அற்றரூடுத்தனன் குஞ்சியனுய், நெரிந்த புருவத்தனுய், இருள்புறை மேஸியனுய், நடுக்குறு நோக்கினனுய், இடிபோன்ற குரலின னுய், சிலைக் கையனுய், வேடுவர் சிகாமனியாய் ஸின்றுன் பராபரன். சிவகண்த்தவரும் தூடியும், கொம்பும், துத்தரியும், வேலும், கோலும், வாஞ்சும், வில்லுங் தாங்கி வனவேடுவராய் ஸின்றனர். வேடுவத் தலைவனுரும் வேடுவருடன் தவ முளிவன் பன்னசாலையை அடுத்த காட்டசத்தே வேட்டைவிரும்பிச் சென்றனர். சித்தர்களும் தாபதர்களும் பரமனீர் பின்தொடர்ந்தனர்.

வேடுவர் காட்டிற் புகுந்த அளவில் புள்ளும் விலங்கும் அஞ்சி நடுங்கிப் பொந்துகளிலும் புதர்களிலும் ஒடி மறைந்தன. அவ்வமையம் புலியும் பச்சும் காகமும் கூகையும் கடகரியும் கண்ணரவழும், தத்தம் இயற்கைப் பகையை அறவே விட்டொழித்து ஆருயிர் காக்கும் உபாயத்தை நாடி ஸின்றன. “ஆருயிருக்கு ஆபத்து நேர்ந்துழிப் பகையும் சேசமும் பாராட்டிக் காலம் தாழ்த்து பவரும் இவ்வுலகில் உண்டோ?” மானினங்கள் ஒடி மறைந்தன; மடங்கல்கள் குகைகளில் முடங்கிக் கிடந்தன; கடகரிகள் கலும்பந்தன; காட்டெருமைகள் கதங்கொண்டு கதறின; காட்டகம் முழுவதும் அப்போது எழுந்த ஒலி கடலோசையினும் வீஞ்சியது.

இன்னவாறு இருந்த காட்டில், விசயன் தவச்சாலையை அடுத்த ஓர் இடத்தில் வேடுவர் யாவரும் அஸ் = டுலோ டி. ஆ. பூதூ டூவாஸ் ட. பாஸ் பஸி. 4. சிறுகூடு

சென்று தங்கினர். அதே தருணத்தில் பார்த்த னுக்கு முன்னாக ஸின்ற பூமியை அகழ்ந்து கொண்டிருந்த பன்றி ஒன்றைக் கண்டனன் கபாலி. உடனே வேடுவப் பரிசனங்களை அவன் இருத்திவிட்டு, எண்ணிய சிலருடன் பன்றியின் அடிச்சுவட்டின் வழியே சென்று ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்தனன்.

ஈ. ம் அத்தியாயம்

விசயன், சமாதியிலிருந்து எழுந்ததும், தன் முன்னே அஞ்சனக்குன்று என ஸின்ற கொடிய வனவிலங்கு ஒன்றைக் கண்டு, இன்னவாறு தன்னுள்ளத்தே தருக்கிக்கலானன். “இது ஸிற்கும் ஸிலையோ என்னை வலிந்து போருக்கு அறை கூவி அழைப்பது போன்று உள்ளது. இதன் டடலோ கல்லை ஒத்திருக்கிறது. நீண்ட முகமோ, யானேங்கிய விருங்கங்களையும் வேருடன் வீழ்த்தும் வலிமையைப் புலப்படுத்துகின்றது. இவ்வெற்பினுள்ள விலங்குகளோ ஒன்றை ஒன்று பகைத்துக் கொன்று தின்று உயிர்வாழ்வன அல்ல. இஃது யான் இவண்கண்ட புதுமை. அங்ஙனமாக இவ்விலங்கு ஒன்று என்னைக்கொல்ல ஸினைவுகொண்டது என்னை? இது தன்னேநூடு பகைமழுண்ட விலங்குகளை எல்லாம் விடுத்து என்னை நோக்கி நேராக விரைந்து வருவதற்குக்

காரணம் முற்பிறவியில் என்னிடங் கொண்ட பகைமையை நினைந்து கொல்? இது என் உயிருக்கு உலைக்கைக்கவே வருகின்றதென்பதை என்மனம் எனக்கு நன்கு உணர்த்துகின்றது. நல்லோரைக் காணும்பொழுது ஒருவன் மனம் பிரசன்னமாவதும், தீயோரைக் காணும்போது குழம்புவதும் இயல்புதானே! ஒருகால் கனவி மூலம் பிற உயிர்களுக்குத் தீமையை மனத்தே குழாத என்போன்ற முனிவனுக்கு இதைப்பற்றிய கவலை ஏன்? என்று எண்ணி நான் வாள்ளவிருத்தல் சாலாது. பிறர் ஆக்கம் பேணுது அமுக்கறுக்கும் கயவர் பெரும் பாதகங்களையும் கூசாது செய்யத் துணிவரன்றே! இவன் ஓர் அசரன் ஆகுக. அன்றி அரக்கனேதான் ஆகுக. இரண்டில் ஒன்று உறுதி. இம்மலையரசனையும் தனது ஆற்றலால் நடுங்கச் செய்யும் இது வனவிலங்கல்ல என்பது திண்ணம். சிறிது நேரத்திற்கு முன் இக்காட்டகத்தே தோன்றிய பேரரச்சல் இவன் செய்த மாயைதான் கொல்? ஒருகால் வஞ்சகச் சுயோதனன், தவம்புரியும் என்னைக் கொல்வான் நினைந்து இவ்வடிவத்தில் ஓர் பூதத்தை ஏவியுள்ளானே? அவ்வது யான் அன்று காண்டவ வனத்தை ஏரிக்கடவுளுக்கு இரையுட்டிய காலை அதினின்றும் தப்பி ஒடிய தக்கிகள் தநயனும் அச்சுவசேனன், தன் முன்னேர் என்னால் முடிவடைந்தமை உணர்த்து, பழிதீர்க்கக் கருதி உருக் கரந்து வந்தனன்கொல்! அன்றி வீமனிடம் பகைகொண்ட ஒருவன், அவனுக்கு எவ்வகையிலும் ஊறு செய்ய இயலாமை

1. எடுத்த பொருள்கள்

யான் அவன் அதுசனுகிய என்னைக் கொன்றே ஊம் தன் பகைமுடிக்க முன்னினுள்கொல்? எவ்வாரூயினுமாகுக. இது எனக்குக் கூற்றுக்கவே முளைத்திருக்கின்றது. என்னைக் கொல்ல நினைத்த இவணை, இக்கணத்திற்குனே இயம்புரத்திற்கு அனுப்பி வைத்தல் எனது கடன். அதுவே எனது முதல்வெற்றியுமாகும். தவத்திற்கும் கொலைக்கும் சற்றும் ஒவ்வாது எனினும் என்செய்வது? என் மங்கிரகுருவின் கட்டளையைத் தானே நிறைவேற்றுகின்றேன். ‘குருவின் உரைவேதம் அன்றே!’ மேனால் துவைதவனாத்தில் வியாசமுனிவர், ‘வீர! தவமுனிவர்க்கு ஊறு செய்வதே தம் கடமை எனக் கொண்ட அசரும், அரக்கரும் வனத்தில் என்றும் ஊடாடிக் கொண்டிருப்பர். அவரைக் கெரன்று நீ முயன்ற காரியத்தில் சாக்கிரதையுடன் இருந்து முடிவு காணுதி’ என்றல்லவோ திருவாய்மலர்ந்தருளி னார். அப் பொன்மொழிகள் இன்றும் என்செவியில் முழுங்கிய வண்ணமாய் இருக்கின்றன. முனிவர் வெற்றுரை பகர்வரோ? தவத்திற்கு இடையூறு செய்யுங் துஷ்டர்களை அடக்குவது அறச்செயலன்றே! நல்லோரை அளிப்பதற்கும், தீயோரை அழிப்பதற்குந்தான் பன்முறை பூமியில் அவதரிப்பேன் என்றுதானே கண்ணனும் கீதையிற் சாற்றியுள்ளான்’ எனச் சூழ்ந்து, ஆணிவு கொண்டு, தோளில் தூங்குங் காண்ட பத்தை எடுத்து, நாணேற்றி, டங்காரங்குசெய்து, ஓர் கணைதொடுத்தான். நாடெனுவியால் குன்றம் முழுதும் குலுங்கி அசைந்தது. மலைவாழ் உயிர்

கள் யாவும் அஞ்சி அலறின. இதே சமயத்தில் முப்புரம் எரித்த மூரி வில்லுடையானும், புன் முறுவல் பூத்தவனும் அம்மலையரசும் மலைவுற்று அசைந்து ஊசலாடும் வண்ணம் தனது கமல பாதங்களைத் தரையில் ஊன்றிக்கொண்டு சிலை குதித்து நாண்பூட்டி ஒரு கணை தொடுத்தான். இவ்விருவர் கணைகளுக்கும் இலக்காகி நின்ற அவ் வன விலங்கின் விதிவயத்தைக் கூறவும் வேண்டுமோ? வேடுவத் தலைவன் விடுத்த கணையும் மின்சாரம்போல் நாற்றிசையும் ஒளி பரப்பிக் கொண்டு வானமார்க்கத்திற் சென்றது. அங்கு வை சென்ற பகழியைச், சிறைவிரிகலுமின் என மயங்கி, உரகங்கள் உயிரற்றுக் கிடந்தன. மனை வேகத்தையும் கடந்து செல்லும் கணைக்கு வழி காட்டுவது போன்றிருந்தது கணையுமிழ் கனற் பொறி. வானவர் யாவுரும் வேடுவத் தலைவன் வில் எடுத்ததையும் பன்றி படியின்மிசைச் சாய்ந்த தையும் ஒரேகணத்திற் கண்டு பெருவியப்பெய் தினார். அஞ்சனக் குன்றென நின்ற பன்றியின் உடலில் ஊடுருவிப் பாய்ந்த பகழியும். மடுவிற் புகுந்த முதலைபோல யாண்டோ சென்று மறைந் தொழிந்தது.

விசயன் விடுத்த வாளியும் வாயுவேகத்தை யுங் கடந்து, புள்ளினம் என ஒலித்துக், கனற் பொறி சிந்திச் சென்று, முன்னரே மாய வேடுவனார் விடுத்த கணை போழந்த பன்றி யின்மேல் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. பன்றியும் படியின்மிசை சாய்ந்தது. ஆப்போது, அதன் 1. யா. 2. போதுமிக்காலை

உள்ளத்தே, பகலவன் படியின்மீது படிவது போலும், பூமி சூழன்று சூழன்று வருவதுபோலும், உடுக்கள் தரையின்மேற் கிடந்து உருளுவனபோ லும் பற்பல தூர் எண்ணங்கள் தோன்றலாயின. அதன் தேசத்திலிருந்து குருதி வடிந்தவண்ணமா யிருந்தது. அது பாரில் விழுந்த அதிர்ச்சியால் கல் லும் பிளங்கு உடைந்தது. அது தான் எண்ணிய எண்ணம் ஈடுபோடுமையால் பொங்கிய சீற்றத்தோடு மகவான் மதலையை ஒருமுறை கண்டு, இடிபோன் முழங்கி, இன்னுயிர் துறந்தது.

உடனே பன்றியின் உயிரைக் கவர்ந்த பக மியை எடுக்க, விசயன் விரைந்து சென்றுன். “தன் கணைப் புட்டியில் வெற்றிதரும் பல் பகழி கள் இருப்பினும், பகை கொன்று வெற்றியைத் தந்த அவ் வொரு பகழியின் பேருதவியை அவன் மறப்பதும் நன்றாமோ?” கண்களை விழித்துக் கவனமாய் நாற்பறமும் நாடி னன். அவ்வளவில் ஜன்டை வில்லும் கையுமாக ஓர் வேடுவன் நிற் பறதக் கண்டான். அவனும், விசயனை முறைப் படி தொழுது நின்று சில நயமொழிகள் நவிலத் தொடங்கினான். “ஐயரே! நும் ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கையே நீவீர் மன அமைதி உடையீர் என் பந்துச் சான்று பகரும் நுமது கல்வித் திற மையை, தவ ஒளி பகிரங்கப்படுத்தும். நும் செய்ய விருமேனி, நீவீர் தேவ குலத்தவர் எனப் பறை சாற்றும். இத் துறவொழுக்கம், நீவீர் வாழ்க்கை முனிந்த முரிவர் என்பதைத் துலக்கிக் காட்டும். இந்திரனும் அரசச் செல்வம் பெற்றது நுமது

அருளேக்கம் கொண்டேபோலும். நீவீர் ஏகாகி யாயிருந்தும் பல அமைச்சருடன் குழுமியிருக்கும் கோமகன் எனத் தோற்றுகின்றீர் நீவீர் மூவுல கையும் அடக்கி ஆளவல்ல ஆற்றல்லடையீர். முத்தியும் நீவீர் வேண்ட வந்து அடையும் எனின், வெற்றியைப் பற்றி விளம்பவும் வேண்டுமோ? ‘இரசோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும் வென்றவனுக்கு எதுதான் கிடைப்பது அருமை.’ இத்துணைப் பேராண்மை மிகுந்த நீவீர், பன்றியின் உயிர் கவர்ந்த எங்கள் தலைவன் பகழியை எடுக்க முயல்வது முறையோ? இது நுமக்கு அறமோ? அன்றி வீரம்தான் ஆமோ! நும்மைப் போன்ற பெரியார் நல்லொழுக்கத்திற் குன்றுவராயின், அறம் என்பது யாரைப் போய்ச் சரண் புகும். நும்போன்றவர் அறன் அல்ல செய்தல் வேலியே பயிரை அழிக்கப் புகுந்ததை நிகர்க்கு மன்றோ. பிறப்பு இறப்புக்களை ஒழித்த யோகிகள், ஒழுக்கத்தையே உயிரினும் சிறந்ததாகத் தாம் ஒம்பி, மற்றவரை நல்வழிப்படுத்துகின்றனர். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும் ஒருங்கே தரவல்ல ஒழுக்கத்தை யாரே கைவிடுவார்? அங்ஙனமாக இன்னொருவன் பகழியை நீவீர் அபகரிக்கக் கருதி யது எவ்வே? ஒருகால் இது நும்வாளியைப் போன்றது என மயங்கி எடுக்கல்லற்றீர் போலும். ‘மயங்குதல் மாணிடர் இயல்புதானே.’ அங்ஙனமாயின் நும்பிமை மன்னிக்கற்பாலதே. அன்றியும், நீவீர் மாணமுடையவராயின் பிறர் பொருளில் வேட்கையை விட்டொழிப்பதல்லாது, செத்த

பாம்பை அடிக்கும் நும் திறனை நினைந்து வெள்கிதலைகுனிய வேண்டுமென்றோ. வீரராசனார் முன் வரே ஒருவன் கொன்று வீழ்த்திய விலங்கின் மேல் தாழும் பகழி தொட்டுத் தம் புகழுக்கு மாச தோடரோ? அங்ஙனமாகவும், இவ்வாளியை நீவீர் விரைந்து எடுக்கவந்ததை உள்ளுங்கோறும் வேடு வஞ்சிய எனக்கே வெட்கமாய் இருக்கின்றது. எங்கள் தலைவன் அந்த நேரத்தில் அக் கொடிய விலங்கைத் தன் கூர்வாளிகொண்டு கொன்று வீழ்த்தி இரானுபின், இதுபோது நும் நிலைமை எவ்வாறுக முடிந்து இருக்கும் என்பதை யான் கூறவும் வேண்டுமோ? ‘அஞ்சனக் குன்று என உருண்டு திரண்ட அப் பன்றியை எங்கள் தலைவனை அன்றி வேறு யாரே கொல்ல வல்லார்? தக்க காலத்தில் நுமக்கு உயிர்தந்து உதவிய அவன் நுமது உற்ற துணைவன் அன்றோ? ‘செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு உய்வில்லை’ என்னும் கொடுமொழியை அறியிரோ? முரிவரே! செல்வத் திற்கு அழிவு உண்டு. நிலத்திற்கு என்றும் பகைவருண்டு. நட்பிற்கு என்ன கேடு உண்டு எங்கள் தலைவனேநு நுமக்கு வலிந்து கிடைத்த நட்பைக் கைவிட்டுப் பின் மனம் வருந்தாதீர். நாடு ஆளக் கருதியே நீவீர் தவம்புரிகின்றீர் என்பதை அடியேன் நன்கு உணர்வேன். அன்றி, நும் தவம் வீட்டை விரும்பியதாயின் இவ் ஆயுதங்கள் எற்றுக்கு? பகை கடக்கக் கருதிய நுமக்கு எங்கள் தலைவனுடன் நட்புக்கோடல் சாலச் சிறந்தது. அவணிடம் கொல்யானை உண்டு. பாய் பரிகள் உண்டு. காலாட் படை உண்டு. வரம்பிகந்த செல்

வாம் உண்டு. இவையிற்றை எல்லாம் சமயம் வாய்த்துழி நுமக்கு உதவ அவன் ஒருஞாஞும் பின் அடையான். அவன் தன்னை அடைக்கலம் புகுந்த வருக்குத் தன் ஊனையே அன்றி உயிரையும் மனம் உவங்கு கொடுத்து உதவுகின்றவன். தனது எனக் கொண்ட பொருளைமட்டிலும் பிறர் அபகரிக்கப் பார்த்து இராண். ஐயன்மீர்! அவனேடு நட்புக் கொண்டு, இருவிரும், 'காசுத்தனும், கவிகுலக் கோனும் என நெடுங்காலம் ஒன்றி வாழ்விராக. அல்லது, இன்னேன்று உரைப்பேன். அவனது இவ் வாளியை நீவீர் அவனிடம் வாய்வின்டு இரங்கு கேட்பின் அவன் நெஞ்சம் உவங்கு நுமக்கு அளிப்பன். அவன், இல்லை என்னும் எவ்வும் உரையாது ஈயும் குடியிற் ரேன்றிய பெரியான். செம்மனத்தீர்! பிறர் பொருளாத் துணிக்கு எடுப்பவனுக்கு ஒன்று பேராண்மை வேண்டுப ; அல்லது வழிவந்த கேண்மை வேண்டும். இரண்டும் இல்லாத நீவீர், இக் காரியத்தில் துணிவு கொண்டது, அரவின் தலையில் உள்ள மணியை நச்சி, எடுக்க முயன்றவன் செய்கையை ஒத்திருக்கின்றது. நுமக்கு இச் சிலை குனிக்கும் திறன் சினையளவும் இப்பீலை என்று யான் துணிக்கு கூற முடியும். தாபதர்களில் யமதங்கி முரிவரின் தவப் புதல்வனை பரசராமன் ஒருவளைவிட வேறு யாரே வில்லித்தை கற்றவர்? ஒருவேளை நீவீர் அவனுக்குச் சொந்தமான இவ் விலங்கைக் 'காகதாலீக மாகக் கொன்றிருந்தாலும் இக் குற்றத்தை அவன் பொறுப்பான். 'பேதையின் குற்றம் மன்னிப்புக்கு உரியதன்றே !' நுமது தோலத்திற்கும் குலத்

1. பூமன் 2. தூக்கிஸை 3. தீரு
4. நோக்கம் தீக்காட்டு பஸம்பழுவான்தோ 5. பூமது நியாயம்

திற்கும் முற்றிலும் முரணை இக் குற்றத்தை இவி ஒருபோதும் செய்யத் துணியாதீர். ஒழுக் கத்திற் தவறிய மூடனை இருமையிலும் துன்பம் சென்று குழுவது இயல்பு. கொல்லாமையே முரிவர்க்குச் சிறக்க அறம். ஆதலால் நீவீர் இவ் விலங்கைக் கொன்ற காரணம் எனக்கு விளங்கவில்லை. 'உற்ற நோய் தோன்றலும், உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமையும்' தவத்திற்கு உரு அன்றே. 'பிதிரர் தேவர் விஷயத்திற் பசக் கொலை பாதகம் ஆகாது' என்பது வேத விதி யேனும், அவ்விருவரையும் கருதிச் செய்ததன்று இக்கொலை என்பது நுமக்கும் உடன்பாடு அன்றே? தற்காப்புக்குச் செய்தது என்றாலும், சந்து நீர் வழிவிலகி சின்று நும்முயிரைக் காத்த லோடு அவ்விலங்கின் உயிரையும் காத்திருக்க வாமே. சான்றுண்மை உடையீராகத் தோற்று கின்றீர். இனி ஒருபோதும் குற்றத்திற்குப் பாத்திரம் ஆகாதீர். ஆழிய கடலை அலைக்கும் ஊழிக் காற்றேற்போல அவன் நும்மை அழிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவன். அவனை வேட்டுவன் என இலை சாக சினையாதீர். அவன் ஒன்றை ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல பிரபுத் தன்மை வாய்ந்தவன். இமையவர் கடவுளே வேண்ட இம் மாமலையைக் காவல்புரிந்து வருகின்றன. முரிவரே! மேலும் மேலும் கதையை வளர்த்துக் கொண்டே போக என்மனம் இசையவில்லை. இதோ அண்மையில் வேடுவப்படைக்கும் ஆலமரத்தடியில் வீற்றிருக்கும் எங்கள் தலைவனிடம் அவன் சரத்தைச் சேர்ப்பித்து அவனேடு நட்புக்கொண்டு, நீவீர்

எண்ணிய கருமங்களை எண்ணியாங்கு முடித்து, நீடுமி வாழ்வீராக” என்றுள்.

வேடுவன் கம்பீரமாய் உரைத்த இம்மொழிகளைக் கேட்டு நின்ற விசயனுக்குச் சினம் மூண்ட தேனும் அவன் அதை வெளிக்காட்டாமல், மற்றவனை நோக்கி, “கானவேடுவ! உலகிற் படித் தவர் சிலர். தாம் படித்தவற்றைப் பிறருக்கு விளங்கக் கூறுகின்றவர் சிலரிலும் சிலர். நுண்மாண் பொருளை நுணுகி ஆராய்க்கு சொன்ன யம் பொருண்யம்படப் பேசுகின்றவர் சிற்சிலரிலும் சிலரே. ‘உலகம் பலவிதம்’ என்றபடி சிலர் ஒருவன் கட்டுரையின் பொருளை வியந்து கூறுவர் வேறு சிலர் சொல்லை வியந்து கூறுவர். நின்வயின் இவ்விரண்டும் யாவராலும் மெச்சத்தக்கதாய் இருக்கின்றன. நின் பேச்சி விருந்து உன் கல்வித்திறனும் சொல்வன்மையும் நன்கனம் புலனுகின்றன. ஒரு பகழிக்காக நினக்குத் தோன்றிய பல நீதிகளை அடக்கித் தொடுத் துப் பயமும் நயமும் தோன்றப் பேசினே. ‘பண்டம் ஓரிடம் பழி பத்து இடம்’ என்ற முது மொழிக்கு இயைய, யாண்டோ ஒன்றை இழுந்து விட்டுக் கண்ட கண்ட இடங்களில் பழிசுமத்தப் பார்க்கின்றனே. இம் மாமாயச் சாலவித்தை எங்கு கற்றனையோ? வேடுவ! என்பாற் காட்டிய ஸ்ன் சொல்வன்மையை முதற்கண் நின் தலைவனிடம் காட்டி அவளைப் பெருங் கேட்டினின்றும் உடன் விலக்குதி. ஒருவன் எய்த அம்புகள் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதும் உண்டு;

கானுமற் சென்று மறைந்துவிடுவதும் உண்டு நின் தலைவன் கணை தொடுத்தது உண்மையெனின், இக்குன் றின் நாற்புறமும் சென்று தேடுதி. அஃதே அவன் அடிமையாகிய நீ செய்ய வேண்டியது ஆகும். அஃதின்றி என்னை வீணை வம்புக்கு இழுப்பாயாகில் நான் அவனை எளிதில் விடேன். நான் மேனால் காண்டவ வனத்தைத் தனக்கு இரையாக்கிய பேருதவிக்காகத், தீக்கடவுள எலக்குத் திப்பிய அம்பருத் துணிகள் இரண்டு கொடுத்தருளினான். அவைகளிலிருந்து எடுக்க எடுக்க அம்புகள் ஒருபோதும் குறையா. அவைகளையே ஒருபொருட்டாக எண்ணுத நானே ஒர் எளிய வேடுவன் வாளிக்கு விழைந்து நிற்பவன்.

“வன வேடுவ! பெரியோர்கள் எஞ்ஞான றும், பிறர் இடத்துள்ள குற்றங்களைந்து குணங்களையே போற்றும் இயல்புடையவர். அங்ஙன மாக, குணங்களைந்து குற்றத்தை மிகைப்படுத்தும் நின்சொற்களே நின் தலைவன் சிறுமையை நன்கு எடுத்துக் காட்டும். அடவியில் சுயேச்சையாய் வாழும் விலங்கினங்கள் மக்கள் பொது வுடைமை. அவன் கொன்று வீழ்த்தியது அவனது. யான் கொன்று வீழ்த்தியது எனது. எனக்குக் கூற்றுக்கத் தோன்றிய இவ் வனவிலங்கையானே பகழி ஒன்று தூவிக் கொன்று என்தவத்தைக் காத்தல் நேர்ந்தது. தான் கொண்ட நோன்பை விடாது காத்தல் பேரறமன்றே! உண்மை இவ்வாருகப் பிறர் பொருளிற் பேராசை கொண்டு உழூப்பவன் யானே? அவனே? வன்

கண்ணராகிய வேடுவர் என்பாற் கருணைக்கர்ந்து இவ்விலங்கை வதைத்து எனக்கு உதவி புரிந்த தாகக் கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்? இதையார் ஏற்பவர்? ஒருகால் சின்தலைவனுக்கு என்பாற் கருணைக்கடல் பொங்கி வழிந்ததேனும் வீண பூசல் எதற்கு? பகைவன் ‘வதங்கணடு தான் முன்னியது முடிந்தமைக்கு அவன் உவகைத்தே னுண்டிருக்க வேண்டுமே. ‘நாவிற்கு இரவின் இளிவங்ததில்’ என்ற நெடு மொழியை நீ அறியாய் போலும். யானே அவனிடம் சென்று இரப்பவன்? என் போன்ற சந்ததிரியர் இரங்கும் பொருள் கொள்வாரோ? சுயங்களம் ஒன்றே கருதி வன விலங்குகளை வதைக்கும் வேடுவர், தவத்தில் இருக்குட் எனக்கு உதவி புரிந்ததாகக் கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? கொன்றது உண்மை என்று கொண்டாலும் இருவரும் எய்த வாளி ஒரேநேரத்தில் அதன் உடலிற் பாய்ந்து உயிரை மாய்த்திருக்கலாம். அங்ஙனமாக, சின் தலைவன் வாளி முன்பு பாய்ந்தது என்றும், என் வாளி பின்பு பாய்ந்தது என்றும் நீ கூறுவதிற் பிரமாணம் என்கை? சின் தலைவன் பொய்யிரை புகன்று, ஆகாயக் கோட்டை ஒன்றை அழுகுறச் சமைக்க நினைந்தான் போலும். ‘கேடுவரும் பின்னே! மதிகெட்டுவரும் முன்னே’ என்னும் பழமொழியை அயர்ந்தனன் கொல்? கான வேடுவ! அவ்வேழைக் கிராதன், இவ்வொரு வாளியேயன்றி, வீல்லும், வாளும், இன்னும் வேண்டிய பொருளாம் என்னிடம் வாய்விட்டுக் கேட்டின் நான் ஒன்றும் மருது மனம் உவந்து

1. ஜூலை 1992

அவனுக்கு அளிப்பன். வறியவனுக்கு இரங்கு பொருள் கோடல் இழுக்கு அன்று. வீரனுக்கு இரத்தல் ஏதம் ஆகும். அவன் வீரனுயின் தன் வலிமையைக் காட்டிப் பெறுவதே தகுதி.

“வனவேடுவ! வருணைச்சிரம தருமங்களை வழுவாமற காத்து ஒழுகும் எமக்கும், உயிர்க்கொலையே உகந்ததொழில் எனக்கொண்டு திரியும் சாதிமுறை கடந்த ஈன வேடுவனுக்கும் நட்புக்கு இடம் ஏது? இயற்கையாகவே சாதுக்களுக்கு இன்னோர் பகைவர் அன்றே! தவம் செய்யும் என்னிடத்தில் சின் தலைவன் கொண்ட அழுக்காறு ஒன்றே இதை நன்கு புலப்படுத்தும். குலத்தாலும், நலத்தாலும், ஒழுக்கத்தாலும் என்னேடு ஒப்புவழை கொண்ட ஒருவன் செய்யும் மானத்தையோ அவமானத்தையோ யான் பொருட்படுத்துவதன்றி மோகாந்தகாரத்தில் மூழ்கிய வேடுவன் கூற்றுக்களை, என்றும் பொருட்படுத்துவது இல்லை. அவை பித்தன் பிதற்றியவை! எனக் கொள்ளுவதே மரபு. நான் அவனேடு பகைக்கில் எனது கீர்த்தி குன்றிவிடும். நேசிக்கிலோ குணங்கள் குற்றப் படும். ஆதலான் வேடுவ! அவன் புன்மொழிகளைப் பொறுத்தேன். தன் வலிமை காட்டி இவ்வாளியைப் பெற சினைப்பனேல், திட்டிவிடம் என்ற பாம்பின் தலையில் உள்ள இரத்தினத்தை எடுக்க விழைந்தவன் சிலையே அவன் எய்த நேரும்” என்றான்.

இதைக் கேட்ட வேடுவன் ‘தழுங்கு சீற்றத்தான்யத் தன்தலைவனை விரைவிற்சென்று எய்தினன்,
1. ஒடுங்குடிஸ் = ஒவிழ்ளன்

விசயன் விளம்பிய வார்த்தையை அவனுக்கு எடுத்துரைத்தனன். உடனே வேடுவச்சேனை திரண்டது. பூத்துளி எழுந்தது. தமரம் தழைத் தது. வெற்றிக்கு அறிகுறியான நறுமணக்காற்று விசயது வில் வீரர்களின் நாடைலி நெடுஞ்தூரஞ் சென்றது. வேடுவர்களின் ஆயுதங்கள் நாற்றிசையிலும் ஒளி வீசின. அம் மலையின் மேடுபள்ளமான இடங்களிலும் வேடுவர், அரச வீதியில் நடக்கு மாறுபோல் விரைந்து சென்றனர். செல்லுகையில் மேடு கிடங்காகவும், கிடங்கு மேடாகவும் தோற்றலாயின. விசயன் தவச்சாலையை அணுகினர். ஆங்கு, தவத்தால் மெலிந்தும், மானத்தால் உயர்ந்தும், ஒரு வீல் ஏந்தியும், வெற்றியை விழைந்தும், அநாதரவோடு கடல்போன்ற சேனையில் கடைக்கண் போக்கியும், அண்மையில் விழுந்துகிடந்த பன்றியின் இயமன்போன்றும், வேள்வியில் அந்தனர்களால் விரிக்கப்படும் உருத்திரன் போன்றும், குணத்திற்கு ஓர் குன்றம் போன்றும், தைரியத்திற்கு ஓர் தானம்போன்றும், ஆதி வராகமூர்த்தி போன்றும், முன்னம் பதரி காச்சிரமத்தில் நாராயணனேடு தவம்புரிந்த நரன் போன்றும் விளங்காசிலர் விசயனைக் கண்டனர். கண்டதும் ‘நான் கொல்வேன்; நானே கொல்வேன்;’ என்று ஒருவரோடு ஒருவர் வீரம்பேசிய வீரர் யாவரும் செய்வது அறியாது மருட்கை எய்தி நின்றனர். ஆன்மவலியின் முன் மெய்வலி என்ன செய்யும்? பின்னர் வேடுவர் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி விசயனை எதிர்க்க முற்பட்டனர். ‘ஒற்றுமை வெற்றிக்கு உரிய. ஓர் சாதனம்’

1. ஒன்று 2. மூட்டுப்பீட்டுப்பீடு

அன்றே! யாவரும் வில்வளைத்தனர். களை தொடுத்தனர். அவை வானத்தின் ஊழிக் காற் றென முழங்கிச் சென்றன. விசயன் வேடுவர் பெய்த பகழிகள் தன்மேற் படாமற் காத்துத் தானும் அவர்மேல் வெய்ய பாணங்களை விடுத் தான். அவைகள் அவர் உடலைத் துளைத்துப் புண்படுத்தின. சிலர் ‘இவை களை அல்ல கனம் பொறி’ என்றனர். சிலர் ‘இவை களை அல்ல கனம் பொறி’ என்றனர். சிலர் ‘இவை சருப்பங்கள்’ என்றனர். சிலர் ‘இவன் தவ வலியான் பல உருவங்களை எடுத்து இப்படிக் களை மழை சொரிந்தான் கொல்?’ என்றனர். சிலர் ‘இவன் ஏதோ மாயவித்தையால் எங்கள் அப்புகளை எங்கள்மேற் பாயும்படி செய்தான் கொல்?’ என்றனர். சிலர் ‘இவன் குணத்தில் ஈடுபட்ட தேவர்கள் ஒருகால் மறைந்து நின்று வாளிபெய்திருக்கலாம்! அல்லாவிடில் கடற்றிரைபோன்ற அப்புகளுக்கு இடம் ஏது?’ என்றனர். சிலர் ‘எங்களை இவன் வென்றுவிடுவாலே’ என்றனர். சிலர் ‘உகாந்தகாலம் நெருங்கியதோ’ என்றனர். இப்படிப் பலரும் பலவிதமாக எண்ணி ஏங்கினார். பலரும் புண்ணுக்கு ஆற்றூராகி வில்லையும் வாளி யையும் விட்டொழித்து ஒட்டம் பிடித்தனர். தம் முன்னிற்கும் கண்ணுதற் கடவுளையும் மறந்தனர். ‘கஷ்டம் வந்த கேரத்தில் மனஞ் சஞ்சலப்படுவது இயல்புதானே!’ இன்னணம் ஒடும் வேடுவர்பால் கவிக்கொடியோன் கருணைகாட்டினான். ‘உண்மை வீரனுக்கு இலக்கணம் ஆற்றார்மாட்டுத் தயை காட்டுவதன்றே.’ அவர்களை மென்றப் பின்

தொடர்ந்தான். கூரிய பகழி தொடுத்து வருத்து வதை ஒழித்தான்.

போருக்கு அஞ்சிப் புறங்காட்டி ஒடும் வேடு வரை நோக்கி அவண்ணின்ற சேனைபதி கூறத் தொடங்கினான். “ஓ பிரதமகணத்தவரே! போர் முனையிலிருந்து ஏன் அஞ்சிப் புறங்காட்டினீர்கள்? போர் என்பது நுமக்கு ஓர் விளையாட்டன்றே! முன்னெருநாள் அசரரை வென்று வாகைகுடிய வர் நீவீர் அன்றே! இன்று ஒவ்வாள் ஏந்திய நீவீர் ஒட்டம்பிடித்தல் இழுக்கன்றே. இவளையாரென மதித்து ஒடுகிற்கள்? இவன் அசரன் அல்ல; அரக்கனுமல்ல; நாகனுமல்ல; இம் மன னிடைப் புழுவின் வாழும் மனிதன் அன்றே இவன். இன்னவனுக்குப் பயந்து ஒடுவதினும் பேரவமானம் வேறு உண்டோ? இம் முனிவன் இரக்கங்கொண்டு மெதுவாக எய்யும் அம்புகளுக்குப் பயந்து ஒடலாமோ? போருக்குச் சென்று புறங்காட்டி ஒடுகிறவனினும், போருக்கு அஞ்சிவீட்டிற பதுங்கிக் கிடப்பவன் போற்றற்குரியவன். கண்ணிருந்தும் குருடனுயிருப்பவனிலும் பிறவிக் குருடன் மேலானவன் அன்றே. படித்த மூடனி லும் படியாத மூடன் விசேஷம் போருந்தியவன் அன்றே. இங்கு தோர்ப்படை இல்லை. மத்தகயங்களும் இல்லை. துரகங்களும் இல்லை. காலாட்படைகளும் இல்லை. நுமது செயலால் அழியாப்பழி தேடிக்கொண்டார். எவ்வுயிரையும் காத்தருளவல்ல ஈசன் அருகு இருப்பதையும் மறந்தீர். அமரர்களான நீங்கள் உயிருக்கு ஏன் அஞ்சவேண்டும்? இவ்வேட்டுவக் கோலத்தில் அதனையும்

மறந்தீர்போலும். அவன் நிலையை ஓர்ந்து நோக்குமின். தான் தனியனுயினும் முன்வைத்த காலீப் பின் வையாது சிறிதும் அச்சமின்றி அசல மென நிற்கின்றன. அன்று அசரர்களுடன் நடத்திய போரில் வெளிப்படுத்திய நூம் வீரம் இன்று யாண்டுபோய் ஒளித்தது. அந்த அசர யுத்தத்தை நினைக்கவே நெஞ்சம் பதறுகிறது. என்செய்தீர்? எனினும் ஈசனே நூம்மைக் காத்தருளக் கருத்துட் கொண்டான். நின்மின்! நின்மின்!!” என்றான். சேனைபதியின் கட்டுரையைக் கேட்ட சிவபெருமான் புன்னகைபூத்து, “ஏ பிரமத கணங்களே! அஞ்சன்மின்! அஞ்சன்மின்!! காட்டுத் தீயை அணைக்கும் வல்லமை காலமுகிலுக்கு உண்டன்றே! யாள் ஒருவன் இருக்க நீவீர் ஏன் அஞ்சவேண்டும் அடுத்தவரை ஒருபோதும் கைவிடேன். வம்மின்! வம்மின்!!” என்றார்.

சசனுடைய இவ்வருண்மொழி கேட்டுப் பிரமத கணங்கள் திரும்பலாயின. அவைகளைத் தனக்குப்பின்னே நிறுத்திக்கொண்டு, மாயக்கிராதனாகும் அருச்சனன்மேல் வடிக்கலைகளை ஏவினார். பிநாகவில்லின் ஒலிகொண்டு இந்திரகிலமே வெடிப்பது போன்ற இருந்தது. இருவருக்கும் விற்போர் முன்டது. சிவகணங்கள் ஒவியம் ஒப்பங்கிற அதனைக்கண்டு களிப்பனவாயின. அருச்சனன் அம்புகள் பிநாகபாணியால் முறிக்கப்பட்டன. ஈசன் எய்த அம்புகளும் அருச்சனன் முறிக்கப்பட்டன. கதிரவன் கிரணங்களைக் கார்முகில்போல, பசுபதியின் பாணங்களை அருச்சனன் அம்புகள் மறைத்து நின்றன. கருணையங்

கடலாகிய எம்பெருமான், கொடிய பாணங்களை அவன்மேற் கீழுக்க இசைந்திலன். எம்பெருமான் தொடுத்த வாளிகளிற் சில அருச்சனன் உடலிற் தைத்தன. ஆயினும் அவன் அசையாது நின்றுன். தன்னுடைய வாளிகள் குறிப்பட்டு முறிந்து விழுவதைக் கண்டு சீற்றங் கொண்டான். இந்த ரேரத்தில் ஈசன் தனது ஆற்றலை அவ் வில்விசயனுக்குச் சிறிது சிறிதாக அறிவறுத்துவாராகி ஓர் கூரிய பகழியை அவன்மேல் போக்கினார். அதைத் தடுக்க வாசவன் மைந்தன் வானத்தில் ஓர் சரப்பந்தல் அமைத்தான். அருச்சனனுடைய போர்த்திறங் கண்டு தாபதர்களும் அங்கம் புனித்தனர்.

மாயக்கிராதனார் போர்த்திறங்கண்ட விசயன் இன்னணம் தன்னுள் ஆராய்வானுயினன். “எண்டு மலைபோல் உயர்ந்த மதமாக்களிறுகளும் இல்லை. நீண்ட பதாகைகளையுடைய இடிபோல் முழங்கும் தேர்களும் இல்லை. குந்தமும், வேலும், வானும் தாங்கிய வீரரைச் சுமந்த பாய்ப்பரி மாக்களும் இல்லை அடி, புடி, கொல் என்று வீரம் பேசி, கொல்படை விடுக்கும் வீரர்களும் இல்லை. நால்வகைச் சேளைகளாலும் போர் முனையில் எழுப்பப்படும் இருள் போன்ற தூசிப்படலமும் இல்லை. தேரொலியும், வாசிகளின் கணக்குறலும், களிறுகளின் பிளிற்கீறுவியும் இல்லை. வெற்றி முரசொலியும் இல்லை. மார்பில் கணை தைத்துக் களைத்து வீழ்ந்த வேடுவரும் இல்லை. குருதியாறு வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து ஒடவும் இல்லை. களிறுகளின் உரலடிகளால் உழக்கப்பட்டு உயிர் துறந்தவரும்

1. ஸ.ட்டி

இல்லை. தேர்களின் பாதைகள் கடகரிகளின் நீண்ட துதிக்கை கொண்டு தகைக்கப்படவும் இல்லை. தென்புலக் கடவுளுக்கு ஓர் உயிரையே னும் சுவைப்பதற்குத் தருணம் வாய்க்கவும் இல்லை. இது யான் என்றும் கண்டறியாத ஓர் புதுமையாகவே இருக்கின்றது. யானே வில்விசயன்! இவனே கானுறை வேடுவன்! எனக்கோ அயர்ச்சிமிக்கது. அவனுக்கோ தளர்ச்சியே இல்லை. இது மாயச்சூழ்சிகொல்? அல்லது என் மதிமயக்கம் கொல்? அல்லது ஆண்மை என்னைவிட்டு அகன்றது கொல்? அல்லது யான் வில்விசயன் அன்று கொல்? விசயனே ஆயின் இக்காணலபத்தி னீண்று போந்த சரங்கள் புளிந்தனைப் புண்படுத்தாது ஒழிந்தமை ஏனோ! இவையிற்றை நினையுங்தோறும் சங்கையே விஞ்சுகின்றது. இவன் வேடத்தில் வேடுவனுயினும் செயலால் ஊழிக்காலத்து உருத்தெழும் உருத்திரணையே ஒக்கின்றன. ‘ஒருவன் செய்தொழில் கொண்டு ஊகித்தறிவது இயல்புதானே!’ வில்லின் ஒசையோ இடைவிடாது காதைத் துளைக்கின்றது. நானே ஒருமுறை பூட்டியபடி இருக்கின்றது. அம்புகளை எடுப்பதும் தொடுப்பதும் ஒரேகணத்தில் நடைபெறுகின்றன. திருமுகமோ திங்கள் எனத் திகழ்கின்றது. வில்லிகளுக்கு உரிய நிலைகளுள் ஒன்றேனும் இவனிடம் இல்லை. சரங்கள் குறி பிழைப்பதும் இல்லை. என் பேராசிரியர்களான வீடுமணிடத்தும் துரோணனிடத்தும் இவ்வதிசயத்தையான் என்றுமே கண்டதும் இல்லை. போர்வெறி பிடித்து உழலும் இவ்வேடுவன் வலியைத் திப்பீய

அத்திரங்களை எடுத்தே அழிக்கவேண்டும். வீணை பகழிகளைத் தூவி இனிக் காலங் தாழ்த்துவதிற் பயவில்லை. பகையை வளரவிடுதல் நோய்க்கு இடம் கொடுப்பதையே ஒக்குமன்றே! “பகை எச்சம் தீ எச்சம்போல் தெறுமன்றே!” என்று முடிவுகொண்டு, முன்விலும் பன்மடங்கு வீறு பெற்று எழுந்து பிரச்வாபனம் என்ற மயங்கு தயிலுறுத்தும் அத்திரம் ஒன்றை மந்திரம் ஒதி விடுத்தனன். உடனே பாயிருள் எங்கும் பரவியது. சிவகண்த்தவர்களுட் சிலர் மதிகெட்டு மயங்கினர். சிலர் விற்பிடித்த கையராய் விழுந்து புரண்டனர். சிலர் படைகளைக் கைநகிழு விட்டனர்.

இத்தருணத்தில் பொன மலையின் முடியில் ஞாயிறு தோன்றியது என மாயக்கிராதனார் விரி சடையினின்றும் ஓர் ஒளி பிறந்து யாண்டும் பரவியது. இருள் மறைந்தது. சிவகணங்கள் மயக்கம் ஒழிந்து கண் விழித்தன. மீண்டும் பல படை எடுத்தன.

தன் பிரச்வாபனத்திரம் வீண்பட்டமைகண்ட விசயன் மனம் சலியாது பின்னும் நாகாத்திரத்தை மந்திரம் ஒதி விடுத்தனன். உடன் ஆயிரம் சர்ப் பங்கள் அந்தர மார்க்கத்திற் குழுந்து மண்டல மிடத் தொடங்கின. அவைகளின் நச்சக்காற்று நாற்புறமும் வீசத் தொடங்கிற்று. புட்களும் வானத்திற் பறக்கவில்லை. சிவகணங்கள் திகைத்து நின்றன. பன்னக பூவுணருகிய பரமசிவனும் பாம்பிற்கு அஞ்சவரோ? அப்பொழுதே அரவங் களை நலிவுறுத்தும் கருடாத்திரத்தை விடுத்தார்.

வானத்தில் கலுமன்கள் வட்டமிடத் தொடங்கின. நாகங்கள் அழிந்து நாசமுற்றன.

பின் பொங்கிய சீற்றத்தனுகிய பார்த்தன் ஆக் கேயாத்திரத்தை விடுத்தான். ஊழித்தீபோலத்தேயு வின் சுடர்கள் மேலுங் கீழும், முன் னும் பின் னும், எம்மருங்கும் பரவின. அழின் வெம்மை சிவகணங்களை மிகத்தாக்கியது. அட்டழூர்த்தியான அம்பிகாபதியை அழல் என் செய்ய வல்லது? மாய வேடுவனுரும் வருணத்திரத்தை விடுத்தார். திடீரென வானத்தில் கொண்டல்கள் குவிந்து குழறின. வானகம் இருண்டது. மழை தாரை தாரையாகப் பொழிந்தது. வெள்ளம் ஆருகாப் பெருகியது. அழின் வெம்மை அழிந்தது.

இவ்வாறு தன் அத்திரவிஞ்சைகள் அத்தனையும் பயன்படாமை கண்ட பார்த்தன் உள்ள வெறுக்கையிற் குறைந்தான் இல்லை. விபத்தி னின் றும் விடுவிக்கும் தோழன்போன்ற தோள் வலியை உள்ளி இவ் வேடுவன் எனக்கு என் செய்யவல்லன் என்று சீறி எழுந்தான். ஆற்றுநீர் வற்றிவிடினும் ஊற்றுநீரை நம்பி உலகம் வாழ வது இயல்புதானே! வில்லை நோக்கினான். கண்களினின்றும் கனற்பொறி பறந்தன. முகத்தி ரினின்றும் வியர்நீர் வழிந்தது. புருவாம் வளைந்தன. சிலையும் வளைந்தது. கணைகள் சிறுகணங்களின் மார்பைத் துளைத்துச் சென்றன. யுவர்களின் மனத்தைப் புண்படுத்தும் புஷ்பபாணன் அம்புகளைப்போல பார்த்தன் கணைகள் சிவங்களங்களைத் துன்புறுத்திக் கணாதனை ஒன்றுஞ் செய்யாது

ழழிந்தன. தேவயானைகள் 'தம் தந்தங்கொண்டு குத்தித் தாக்குவதை ஒருபொருட்டாக மதியாத இமயமால்வரை என நின்றூர் நிமலனுரும். வில் விசயன் திறல் கண்டு உமாபதி உவகை பூத்தார். மூவர்க்கும் முன்றேன்றிய எம்பெருமானும் அதைத் தமக்கு ஓர் அவமானமாகக் கருதவும் இல்லை. பகையையும், நட்பையும், இன்ப துன் பங்களையும், ஒன்றுக்கிணைக்கும் எம்பெருமானுக்கு மானம் ஏது? அவமானம் ஏது? அடியார் உள் என்புகொண்டு எது பெய்யினும் அதைப் பூசனை என ஏற்று அவரை ஆட்கொண்டருளுதல் எம் பெருமான் திருவுள்ளக் கருத்தன்றே! தம்முன் தளரா ஊக்கங்கொண்டு தகர்ந்த படைகளையும் ஒராது, சிற்பது கண்டு வியந்தார். மறமுடை வீரனைக்கண்டு மாற்றலர் அஞ்சவர். அஞ்சினவரை ஆண்மைவிட்டு ஒடும். ஆண்மையற்றவரிடம் ஊக்கம் அழிந்துபோகும். இதுவே உலகிற் காணக் கூடியது. இவன் ஆண்மைதான் என்னே! இன்னவன் புகழை உலகறியச் செய்யவேண்டும் என்று திருவுள்ளங்கொண்டு தமது போர் விஞ்சைகளை அவனுக்குக் காட்டத் தொடங்கினார்.

விசயன் வருவித்த கணமைழையினின் றும் பிரமத கணங்களாயினார் தப்பமுடியவில்லை. தவ முனிவன் பெய்த கணை மழையின் ஒசையைக் கேட்டனவேயன்றி ஒன்றும் அவை காணவில்லை. காமாலைக் கண்ணனுக்கு திங்களும் ஞாயிறும் பலப்பலவாகத் தோற்றுவதுபோல வில்விசயன் ஒருவனே பலராக அவைகள் கண்ணுக்குப் புலப் பட்டான். ஜயோ! பாவம். வேட்டுவக் கோலத்

தில் தாம் அமர் என்பதையும் மறக்கு அல்லல் உழங்தன. 'பிறவிக்குணம் யாரையே விட்டகன் றது.' விட்டுனுமூர்த்தியே ஸ்ரீராமனுக அவதரித்தும் பிறவிக்குணம் அவரை விட்டகன்றதோ? கவிச் சக்கிரவர்த்தியாரும், 'சடாயு வதைப்படல'த் தில் இராமன் கூற்றுக :— “வேண்டேனிம் மா மாயப் புன்பிறவி வேண்டேனே” என்று அமைத் தார் அன்றே.

இவ்வண்ணம் அஞ்சி நடுங்கிய தம் பரிவாரங்களைக் காக்கக் கருணைகொண்ட கண்ணுதற் கடவுளும் தமது இரு கரங்களாலும் விசயன் மேல் அம்புகளைப் பொழிந்தார், சிறிய மீன்களைப் பெரிய மீன்கள் விழுங்குவதொப்ப விசயன் கணைகள் விமலனுர் கணைகளுக்கு இரையாயின. கதிரவன் பூமியில் உள்ள தண்ணீரை இழுத்து உறிஞ்சுவது போல், அருச்சனன் கணைப்புட்டிலில் உள்ள அம்புகள் அனைத்தையும் அழித்தார். வேரெரு யானை நீர் குடித்துச் சென்ற கல் தொட்டியில் வீணை துதிக்கையை நீட்டிய தாக விடாய்கொண்ட ஒரு யானையே போல அருச்சனன் கணைப்புட்டிலில் வழக்கம்போற் கரத்தைச் செலுத்தி அங்கு ஓர் அம்பேனும் இல்லாமைகண்டு திகைத்தான். இது காறும் அவ்வமபறுத்துணைகள் செய்துள்ள நன்றியை ஓர்ந்து அடிக்கடி அவைகளீர் கைபோக்கு னன். தம் அம்புகள் அழிந்துபோனமைக்கும் வருந்தாமல் இவ் வம்பபறுத்துணைகளுக்கு இக்கதி நேர்ந்ததே எனத் துக்கித்தான். தனக்கு நேர்ந்த துக்கத்தைவிடத் தனக்கு உதவிசெய்தவர் துக்கத்தையே பெரிதாக மதிப்பது சான்றேர் கட-

னன்றே ! மிகவும் வருத்தத்தோடு சிநேகிதனை விட்டுப் பிரிவதுபோல அவனது கரம் கணிப்புட்டிலிருந்து பிரிந்தது இத்தருணத்தில் மாய வேடுவனூர் அவனது அவயவங்களிற் கணை கொண்டு தாக்கினார். கவசத்தை உடைத்து ஏறிந்தார். தத்துவ சிசாரணையில் வாதப் பிரதிவாதம் செய்யும் இரு புலவர்களில் ஒருவன் சரியான மறு மொழி சொல்லாத நேரத்தில் மற்றவன் அதுவே தருணம் எனக்கொண்டு அவனைச் சொற்கொண்டு தாக்குவது இவ்வுலகியல் அன்றே ! கவசம் நீங்கியதும் காண்மைபன் கார்முகிலினின்று விடுபட்ட ஞாயிறன விளங்கலானான். அப்போதும் சசனூர் அவனைக் கணைச்சாண்டு தாக்கினார். பகைவன் பெருமிதங்கண்டு பொங்கிய சீற்றத்தால் தேகம் புண்பட்டுக்கிடந்ததையும் உணர்ந்திலன். குருதி பெருகி ஓடுவதையும் கண்டிலன். கொழுங்கனல் எனப் பொங்கி எழுந்தான். வாசவன் வச்சிரப் படையை நிகர்க்கும் விற்கொண்டு வேடுவனூர் தலையிற் புடைக்கப் பூமியும் அதிரும்படி ஒடிவந்து தாக்கினான். புன்னுளி நீரெனக் கங்கையின் பெரு வெள்ளத்தைத் தம் சடைமுடியில் அடக்கிய சசனுக்கு இது என செய்யும்? வில்லே மறைந்தொழிந்தது. அப்பொழுதும் மாயக்கிராதனூர் சில சரங்களை அவன்மேற் பெய்தார். உடனே பார்த் தன் வாளைக் கையில் ஏந்திப் பாய்ந்து பாய்ந்து பல்விதமாக நெடுநேரம் சுற்றிவந்தான். அந்தோ ! அதுவும் எம்பெருமான் எய்த ஒரம்பால் தாக்குண்டு மண்ணில் விழுந்து மறைந்தது. வில்லும் வாரும் இழந்து 'அவதூதன்' என நின்றுன் விச

யன். ‘தன் கையே தனக்கு உதவி’ என்னும் சொல்லுமொழியை ஓர்ந்தான். இரு கரங்களாலும் கற்களை எடுத்து மாயவேடுவனூர் மேல் மழை எனச் சொரிந்தான். வில்லும் வாரும் வீண் பட்ட இடத்தில் கல் என்ன செய்யும்? கற்கள் துள் தூளாகிச் சிதறி விழுந்தன. பின் மரங்களை வேருடன் பிடிந்து ஏறிந்தான். அவைகளும் சசன் விஞ்சையால் யாண்டோ சென்று மறைந்தன. பிறகு வீறுகொண்டு மாயவேடுவனூர் மார்பில் கையாற் குத்தினான். இதை எம்பெருமான் பொறுத்தருளினார். தாய் தன் அறியாப்பிள்ளை செய்த பிழையைப் புத்திரவாச்சல்யத்தால் பொறுத்திருப்பது உலகவழக்கன்றே, ‘கண்ணப்பன் செருப்படியைச் சேயடியின் சிறுப்புடைத் தாகக் கொண்டவன் அன்றே எம்பெருமான்.’

இருவரும் முட்டி யுத்தஞ்செய்யாத் தொடங்கினார். ஒருவர் ஒருவர் தாக்கினார். மாயவேடுவனூர் குத்துக்களை விசயன் சிறிதும் தளர்வின்றித் பொறுத்து நின்றான். வீரச்சவையில் வீறு பெற முயல்பவர் சுகத்தையும் துக்கத்தையும் ஒரு பொருளாக மதிப்பரோ. அவர்கள் கைகலங்கு முட்டிப் போர் புரிகையில், இருவரையும் வேறு பிரித்து உணரும் உணர்ச்சி எவர்க்கும் முடியாது போயிற்று. அவர்கள் ஆசையும்பொழுது அம் மலையும் அசைந்தது. அவர்கள் நிற்கையில் அதுவும் அசைவற்று நின்றது. அவர்கள் தாழும் போது அதுவும் தாழ்ந்தது. அவர்கள் கால் கொண்டு உழக்கியதால் கரைகள் இடிந்து ஆறுகள் நாலாபக்கங்களிலும் வெள்ளப்பெருக்கெடுத்து

ஒட்டத்தொடங்கின. சிவகணங்களும் இப்போர் என்னவாறு முடியுமோ என அஞ்சினர். ஒரு வரை ஒருவர் தழுவியும், கட்டியும், தள்ளியும், புரட்டியும், தூக்கியும், இருத்தியும் முட்டிப் போர் செய்கையில் திட்டரென விசயன் கைகளினின் றும் விடுபட்டு மாயவேடுவனுர் வானமார்க்கத்தில் கிளம்பினார். உடனே அருச்சனன் அங்ஙனம் சென்ற எம்பெருமானுடைய இரு பாதாரவின்தங் களையும் இறுகத் தழுவிக் கொண்டான். எம் பெருமான் அருள் பெறும் அமயமும் தவழுனிவ னுக்கு அண்மியது போலும். தன் பாதகங்களை இறுகத் தழுவிய அவனது செயலைக்கண்டு உள் எம் குளிர்ந்தார். அவனை மார்போடு அணைத்துத் தழுவினார். அவனது தவத்தினும் பார்க்கத் தைரி யத்தையே பெறிதும் வியந்தார்.

விசயனும், தன் முன்னே நீறுஷ்டத் திருமே னியனும், தண்பிறை சூடிய முடியனும், உமை யொரு பாகனும், விடையூர்ந்தவனுயக் காலகண் டனும், வீரின்ஸ் சடையனும் நின்ற எம்பெருமா னைக் கருணையங்கடலை பசுபதியைக் கண்குளிரக் கண்டு விம்மிதம் எய்தி நின்றான். தான் முன் னாம் பேரில் இழந்த வில்லும், வானும், கவசமும், கணப்புடிலும் தன்மேல் இருக்கக் கண்டான். இது பசுபதியின் செயல் என்றே தெளிந்தான். அப்போது வானத்தினின்று நீர்த்துளி விழுந்தன. தேவர்கள் டுமாரி பொழிந்தனர் துந்துபி முழங்கின. வானத்தில் அணி அணியாய் நின்ற தேவர் களின் நவமணி குயிற்றிய வீமானங்கள் நகஷத் திரங்கள் என விளங்கின. சிவகணங்களும் விச

யனை வாழ்த்தினார். விசயனும் பசுபதியின் செயலை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் நெக்குருகி இவ்வாறு நிறைந்த மொழிகளால் வழுத்துவானியினான். “ஆதிமுதல்வனே! சரணைகதவச்சவனே! கரு ணையங்கடலே! கருத்துக்கு எளியவனே! நின் ணைச் சரண்புகுந்தவர் நின்ணைப்போல பிறப்பிறப் புக்களைக் கடந்தவராகி இவ்வையகத்தையே விபத் தினின்றும் தாமே காக்கவல்ல சக்தி பெறுகின்ற னார். நின் இணையடித் தாமரைகளைத் தம் தலை கொண்டு வணங்காதவர் என்றும் விபத்துக்க ஞுக்கு இரையாகி வீணே அழிந்துபோகின்றனர். திரிகரண சுத்தியோடு நின்ணைப் பணிந்து நின்றவர் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நல்வாழ்வு பெறு கின்றனர். வறியவர்க்கு ஒன்று ஈடும் வள்ளல்க ஞும் ‘பரமேசவரன் பிரீதிக்கு’ என்றே வழங்கு கின்றனர். “பிறவியே துன்பம்” என்றுகொண்ட முழுஷாக்களும் நின்ணையே பரம்பொருளெனக் கொண்டு தவஞ்சு செய்கின்றனர். பற்றற்றவனுகிய நீ அவரவர் விரும்பிய பலனைக் கொடுத்து அளிக் கின்றன. பிறப்பு என்னும் பெருங்கடலைக் கடப்ப தற்கு நின் பாதபத்மங்களைவிட வேறு தெப்பமும் உள்தோ. புண்ணிய கங்கையும், தன்னில் தோய்ந் தவனுக்கே நல்வாழ்வை நல்கும். நின்ணை நினைத்த அளவில் ஒருவன் வீடு எய்துகின்றான். ‘புண் ணிய தீர்த்தன்’ என்றது நினக்கே பொருந்து வது அன்றே! ஐயனே நின்னில் பக்திகொண்டவன் வீடு பெறுவது தின்னாம். நின்ணைப் பகைத்தவன் இரெளரவும் உறுதல் உறுதி. ஒரு வன் வீடு பெற்று இன்பம் அநுபவிப்பதும், மற்

கிருவன் நரகத்தில் வீழ்ந்து துங்பம் உழப்ப தும், அவன் அவன் செய்த கல்வினை தீவினைகளான் சிக்ம்வனவேயன்றி, நின்கு 'இவன் வேண்டியவன், அவன் வேண்டாதவன்' என்ற வேற்றுமை எண்ணம் என்றும் இல்லை. நீ இவை யிற்றைச் சாக்ஷியாக நின்று காண்பவனே. பத் தியடை யடியவர்க்கு எளியவனே! மெய்யுணர்வு பெற்ற சீலமிலாச் சிறியவனேனும், நின் தகவினை மூர்த்தி வடிவத்தை உள்ளனபோடு ஒர் முறை நினைப்பின் வீடு பெற்று உய்வன் அன்றே! நின்னை அல்லால் வேறு தெய்வம் இல்லை என்று கண்டவனே உண்மை ஞானி ஆகிறோன். நினக்குத் தொண்டு செய்பவனே உண்மைத் தொண்டன் ஆகின்றோன். நான்மறைகளையும், பதினெண் புராணங்களையும், இதிகாசங்களையும், தரும சூத்திரங்களையும், பிரம சூத்திரங்களையும் இவ்வுலகு உய்ய வகுத்தருளிய வியாசர் முதலாம் முனிவரரும் பிறவித்துயரற நின்னையன்றே சரண்புகுந்தனர். அருளாழி அந்தனை! இம் மண்ணுலகில் உள்ள மனிதர் யாவரும், பவக்கடல் கடந்து வீட்டுலகு எய்தி என்றும் பேரின்ப வாழ்க்கையில் நிலை பெற்று வாழத் திருவளங் கொண்டே இத்தகைய லீலா விக்ரகத்தை விரும்பி அடைந்தனைபோலும். என்னே நின்கருணை! தேவே! பெரிய யோகி யாகிய நீ எவ்விதப் பற்றுக்களும் அற்றவனெனவி னும் பற்றுள்ளவனுகவே தோற்றுகின்றோய். கையீற் கபாலம் எடுத்துப் பிச்சைக்கு அலைந்து தீர்கின்றோய். காமணை நுதல்விழித் தீயால் ஏரித்து நீருக்கினுய்; உமையை உன் ஒரு பாகத்தில்

அமைத்துக் கொண்டாய். வானவரும் மனிதரும், நின்னைப் பணிந்து நிற்க, நீ நாடோறும் விடியற் காலத்தில் பிரமனை வணங்குகின்றோய். உன்னுடைய காரியங்கள் யாவும் முன் னுக்குப் பின் முரணுகவே விளங்குகின்றன. நின்கு உத்தரீயம் கரியுரி; அரவும் ஆபரணம்; மண்டை ஒடுகள் மாலை; சுடலைப்பொடி சாந்து. ஐயனே! நீ நாமரூபம் அற்றவன் எனினும் பல பெயர்களுடனும் பல உருவங்களுடனும் காணப்படுகின்றோய். நின் அர்த்த நாரீச்சுவர வடிவத்தைக் கானுத கண்கள் புண்களேயன்றே. பசுபதியே! நீ ஒப்பாரும் மிக்காரும் அற்றவன். நின்னால் இவ்வுலகில் உள்ள தாவரப் பொருள்களும் சங்கமப் பொருள்களும் உயிர்பெற்று இலங்குகின்றன. இவை யாவும் நின்னாலேயே ஊழிக்காலத்தில் அழிக்கப்படுகின்றன. நீயே இவ்வுலகுக்கு ஆசிமுதல்வன். அரக்கரும் அசரரும் நின்னை நோக்கி நெடுநாட்ட வைம் புரிந்து இவ்வுலகில் ஏக சக்கிராதிபத்தியம் புரிந்திருக்கிறார்கள். தேவதேவனே! நீ நீராயும், நில னுயும், தீயாயும், வளியாயும், விசம்பாயும் விளங்குகின்றோய். நீ அணுவுக்குள் அணுவாகவும், மலைக்குள் மலையாகவும், அண்டத்துள் அண்டமாகவும் விளங்குகின்றோய். கருத்துக்கு எளியவனுகவும் கண்ணால் காண்டற்கு அரியவனுகவும் ஆகின்றோய். நான் மறைகளும் நின்னைத் தேடித்தேடிக் களைத்தன. வாலறிவ! யான் அறியாமற் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டும். நின்னைப் பூக்கொண்டு அருச்சிக்கவேண்டிய கையால் கணைதொடுத்தேனே. நின்னைச் சுமக்கவேண்டிய தோழில் கொன்னே கொடுஞ் சிலையைச் சுமங்

தேனே. சின் சென்னியிற் சிலைகாண்டு புடைத் தேனே. யான்செய்த இப்பிழைகளை நினைக்கவே என் நெஞ்சம் கைகிண்றதே. இறைவ! அடியேனைப் பொறுத்தருஞக. ஜயனே! அறைநிப்பிழையாத தருமனுகருத் தீமை இழைத்த தீயோரை அழிக்க வல்ல ஓர் திப்பிய அஸ்திரத்தை அடியேனுக்குக் கொடுத்தருள வேண்டும்” என்று உரைத்துத் தலைசாய்த்து நின்றான்.

இவ்வண்ணம் தன்னை இறைஞ்சி நின்ற விசயனைக் கண்டு களிகூர்ந்த கைலைநாதனும், பசு, பதி யாகிய தன்னை அதிதேவதையாகக் கொண்ட பாசுபதம் என்னும் அஸ்திர மந்திரத்தை அவனுக்கு உபதேசித் தருளினார். உடனே அப் பாசுபதம் சிவபெருமானை மும்முறை வலம் வந்து விசயனிடம் வந்து புகுந்தது. எம்பெருமானும் அப் போது விசயனை நோக்கி, “வீரனே! நீ இத் திப்பிய அஸ்திரங்கொண்டு பாரதப்போரில் நின் பகைஞரைக் கொன்று, நல்வோரைக் காத்து, வேதநெறி வழாது உலகு நடாத்தி, நீடுழி வாழ்கி” என வாழ்த்தி அக்கணமே மறைந்தருளினார்.

இந்திரன் முதலிய இறையவர்களும் அருச்சனை வியந்து கொண்டாடித் தாழும் சிற்சில அத்திரங்களைக் கொடுத்தேகினர்.

பாசுபதம் பெற்ற விசயனும் மீண்டும் துவைத வனம் புக்கு தருமனைக் கண்டு வணங்கி நின்றான். விசயனைக் கண்டதும் யாவருக் மகிழ்ந்து கொண்டாடினார்.

முற்றிற்று.

அரும்பதவரை

1 - ம் பக்கம்

அக்னாதவாசம் - மறைவாக வசித்தல்:

இரயிய - அழகான்.

இன்னணம் - இவ்விதம்.

தருக்கி - களித்து.

கோலோச்சுவேன் - அரசு புரிவேன்.

சுயோதனன் - துரியோதனன். நன்கணம் - நன்று.

2 - ம் பக்கம்

ஒற்றன் - தாதன்.

நான்கு சிலைகளாவன: பிரம சரியப், சிருகல்தம், வானப் பிரஸ்தம், சங்கியாசம்.

அட்டாங்கம் - ஏட்டு அவயவங்கள்.

3 - ம் பக்கம்

மாசுணம் - சர்ப்பம்.

இரெளரவம் - ஓர் நரகம்.

உழைங்கின்றான் - அமைச்சன்

4 - ம் பக்கம்

பிரபுத்தண்மை - மேன்மைத் தண்மை.

அரியாசனம் - சிங்காசனம்.

கந்தமூலங்கள் - கிழங்குகள்.

இரு பெயரொட்டு.

5 - ம் பக்கம்

ஆற்றுவார் - (எடுத்துக் கொண்டனயாவும்) முடிக்கவல்லார்.

ஆற்றல் - பெருமை.

இகழானம் - அவமதியானம். போற்றவார் - (தம்மேல் தீக்கு வராமல்) காப்பார்.

போற்றலுள் - காலவ்கள் எல்லாவற்றிலுள்ளும்.

தலை - மிக்கது.

இலக்கு - உதாரணம்.

இறையும் - சிறிதும்.

திறம்பாமல் - பிழையாமல். வையம் - உலகம்.

பரிசனங்கள் - வேலையாட்கள். புருடார்த்தங்கள் - உறுதிப் பொருள்கள்.

பாத்திரம் - தகுதி.

6 - ம் பக்கம்

தண்டம் - சிங்க,(தண்டனை)

மறை - இசுக்கியம்.

வந்தி - மங்கல பாடகண்.

மாகதன் - நின்றேந்துவோன்.

கழுனிகள் - வயச்கள்.

7 - ம் பக்கம்

நான்முகன் - பிரமன்.

கடை - முடிவின்கள்.

கொட்க - புலப்படும் வகை.

செய்தக்குதி - மறைத்துச் செய்வதே.

ஆண்மை . வலிமை.

சாரணர் - ஒற்றர்.

மந்திரம் - இரகசியம்.

சிரம் - தலை.

8 - ம் பக்கம்
கபடன் - வஞ்சகன்.
இருக்கை - இருப்பிடம்.

9 . ம் பக்கம்
விரிவுரை . பிரசங்கம்.
மாற்றுஞ் - பகைவன்.
கடகளிறு - மதயானை.
பராமுகம் - வேறுசிந்தனை.
சபலை - விலையில்லாதவள்.

10 . ம் பக்கம்
மறவி - இயமன்.

11 - ம் பக்கம்
மாதிரம் - திசை.
இடும்பை - அங்பம்.
கலவர் - கப்பலோட்டிகள்.
சித்தவிருத்திகள் - உள்ளக் கிடக்கைகள்.
சேக்கை - படுக்கை,
கண்படை - வித்திரை.
மிச்சில் - ஏசில்.

12 - ம் பக்கம்
மிகைவது - புசிப்பது.
யாக்கை - தேகம்.
கானாகம் - காடு.
நல்மனி - நவரத்தினம்.
புல்வாய் - மான்.
உபாயம் - வழி.
பகழி - அப்பு.

13 - ம் பக்கம்
குன் - பிரதிக்களு.
அங்கி - கெருப்பு.
அவதி - தவணை.
மேலைப்புணரி - மேற்திசைக் கடல்.

14 - ம் பக்கம்
உள்ளீடு - சாரம்.
கடகளி - மதயானை.
பராக்கிரமம் - வீரம்.

15 - ம் பக்கம்
செஞ்செரால் - சத்தியம்.
வளி - காற்று.
மடங்கல் - சிங்கம்.

16 - ம் பக்கம்
மத்தகயத்தை - மதம் பிடித்த யானையை.
மத்தகம் - மதம்பாய் சுவடு.

17 - ம் பக்கம்
கரியசேட்டை - மூதேவி.
அங்கரதமும் - எப்பொழுதும்.
தருக்கிணை - கர்வத்தை.

18 - ம் பக்கம்
தானை - சேனை.
கான்மறை - இருக்கு முதலாம் நான்கு வேதங்கள்.

19 - ம் பக்கம்
சாதர்யம் - கெட்டித்தனம்.
கரும்பி - காரியம்.
எண்ணி - ஆலோசித்து.
தணிக - சிச்சவிக்க.

20 - ம் பக்கம்
துணிந்தபிள்-தொட்டங்கியபின்.
எண்ணுவும் என்பது - ஆலோ சிப்போம் என்பது.
இழுக்கு - குற்றம்.

21 - ம் பக்கம்
தெய்வசுங்கற்பம் - கடவுள் திருவண்ணம்.
கொண்டல் - முகில்.
பணிக் கொடியோன் - பாம்புக் கொடியையுடைய துரியோ தனன்.

22 - ம் பக்கம்
சுவியான் - பொறுக்கமாட்டான்.
குழாவகள் - கூட்டங்கள்.

23 - ம் பக்கம்
நன்னீயித்தம் - நற்சகுஞம்.

24 - ம் பக்கம்
நன்னீயித்தம் - நற்சகுஞம்.
25 - ம் பக்கம்
பாக்கியவான் - புண்ணியசௌவி.
சோதார் - உடன்பிறநேதார்.
இருடிகள் - முனிவர்கள்.

26 - ம் பக்கம்
தபோதனர் - தவத்தையே
செல்வமாகக் கருதும் முனிவர்.
சமனிலை - சமபுத்தி,
ஆடியானன் - கண்ணுடி அணிந்த முகத்தையுடைய திருத்ரஷ்டிரன்.
வேத்தலை - அரசசபை.

27 - ம் பக்கம்
மானாபங்கம் - மானக்கேடு.
(அவமானம்)

28 - ம் பக்கம்
சமரபூமி - போர்க்களம்.
வடிவாய் மழுவுண்டயானிடம் பரசராமனிடம்.
தெவ்வர் . பகைவர்.
பார்த்தன் - பிருநைதயின் மகன்.
(அருச்சனை.)

29 - ம் பக்கம்

மஞ்சனம் - ஸ்நானம்.
உமா - பார்வதி.

கிரி - மலை.
வாசவன் - இந்திரன்.
புணர்ச்சி - ஒருதேயத்தராதல்.
பழகுதல் - கண்டும் பேசியும் பழகுதல்.

வேண்டா - வேண்டுவ தில்லை.
உணர்ச்சிதான் - (இருவர்க்கும் ஒத்த) உணர்வதான்.

நட்பாம் கிழுமை தரும் . நட்பாம் உரிமையைக் கொடுக்கும்.

பரிதி - சூரியன்.

30 - ம் பக்கம்
பலியாமை - நிறைவேற்றுமை.
கங்குல் - இராவு.

31 - ம் பக்கம்

அநாதை - கதியற்றவன்.

அசாக்கிரகைத - கவனமின்மை.

பரிபவம் - அவமானம்-

32 - ம் பக்கம்

விண்மீன்கள் - ரக்கத்திரங்கள்.

விசம்பு - ஆசாசம்.

நிர்மலம் - பரிசுத்தம்.

மந்தமாருதம் - இளங்காற்று.

கஞ்சங்கள் - தாமரைகள்.

33 - ம் பக்கம்
தொழுவம் - பட்டி.
குண்டம் - குடம்.
குடஞ்சுட்டிக்கள் - பசுக்கள்.
பெற்றங்கள் - பசுக்கள்.

34 - ம் பக்கம்
முறவல் - பற்கள்.
மேழகம் - ஆடு.

35 - ம் பக்கம்
ஒதுக்கள் - அண்ணங்கள்.
35 - ம் பக்கம்
கிலேசம் - ஆயாசம்.
மாகம் - ஆகாயம்.
கரியுரி - யானைத்தோல்.

37 - ம் பக்கம்
பற்பராகம் - பதுமாகமணி.
இறம்புத - பெருமகிழ்ச்சி.
சிமயம் - சிரம்,
கரதலாமலகம் - கையுற செல்
வியக்கனி.

38 - ம் பக்கம்
போகத்திற்கு - சுகாதுபவத்
திற்கு.
அமுதகீதங்கள் - இனிய பாட
டுக்கள்.
புத்தேளிர் - தேவர்.
பரவசப்படுத்துவன - மயக்கு
வன.

39 - ம் பக்கம்
குடுமி - உச்சி.
திங்கட்டெகாழுங்கு - பின்றச்
சங்கிரன்.
கிருட்டிணபக்கம் - பருவத்து
மற்றை நாட்டெடாடக்கி
அமாவாசை முடியும் வரை
யுமுள்ள இருட்பக்கம்.

இழமையவர் - தேவர்.
ஆற்றல் - சக்தி-

40 - ம் பக்கம்
கலுழுன் - கருடன்.
மந்தாசினி - கங்கை.
உடுபதி - சந்திரன்.
பகிரதி - கங்கை.

41 - ம் பக்கம்

ஞாலம் - உலகம்.
சமாசிலை - சாந்தம்.
சக்கில் பக்கம் - அமாவாசை
யின் மற்றைநாள் தொடாங்கி
பருவம் முடியும் வரையு
முள்ள வெண்ணிலாப்பக்கம்.

42 - ம் பக்கம்
குசகங்கள் - அடையாளங்கள்

43 - ம் பக்கம்
கண்மூரவம் - சிங்கம்.
அமராதிபன் - தேவர்களுக்கு
ஆரசன்.

தநயன் - மகன்.
பரிச்சைக - சோதனை.

44 - ம் பக்கம்
கருப்புவில்லி - கரும்பை, வில்
வாகவுண்டய மன்மதன்.
அந்தகம் - வித்தியாசம்.
பண்ணசாலை - இலைகொண்டு
வேய்த குடிசை.

45 - ம் பக்கம்
விதி - பிரமண்.

திலதம் - பொட்டு.
ஆதபம் - வெய்யில்.

46 - ம் பக்கம்
மாரன் - மன்மதன்.
பாடி வீடு - கூடாரம்.

47 - ம் பக்கம்
ராகம் - சிவப்பு.

கவின் - அழகு.
48 - ம் பக்கம்
பங்கயம் - தாமஸர-
கஜீனப்புட்டில் - அம்புருத
தானீ.

49 - ம் பக்கம்
பெருமிதம் - வீரம்.

50 - ம் பக்கம்
கார்முகம் - வில்.
அந்தரங்கம் - இரகசியம்.
கையறவு - துக்கம்.

51 - ம் பக்கம்
தநக்கம் - சுவர்க்கம்.

52 - ம் பக்கம்
பிறக்தோர் - இவ்வுலகினைப்
பிறவி எடுத்தோர்.
உறவது - அனுபவிப்பது.
பெருகியது தன்பம் - மிகுந்த
தன்பமே.

பிரஹார் - பிறவியறுத்தோர்.
பெரும் பேரின்பமே - மிகப்
பெரிய இன்பமே.

அநாலி - தொன்றுதொட்டு.

53 - ம் பக்கம்
குண்டிலை - கமண்டலம் (ஊர்
மன்னாண்டம்.)

பஞ்சமா பாதகங்கள் - ஜம்பெ
ரும் பாதகங்கள். அவை
யாவன :- கன், தொலை,
காமம், களவு, பொய்.

54 - ம் பக்கம்
அறனிரம்பிய - தருமம்
நிறைந்த.

அருளுடை யருங்கவர்க்கே
ஞும் - சீவகாருண்யமுள்ள

நல்ல தலமுண்டய தவசி
களுக்காயிலூம்.

பெறலரும் - கிடைத்தங்கரிய.
திரு - சிவல்வம்.
பெற்றபின் - கிடைத்தபின்.
சித்தீனை - மனம்.
பிறிதாம் - மாறுபடும்.

55 - ம் பக்கம்
செந்தநம் - பகை.
தீரத்தில் - கரையில்.

56 - ம் பக்கம்
அதிகாரி - தகுதியுடையோன்.
57 - ம் பக்கம்
அங்கண - தம்பி.

58 - ம் பக்கம்
உரன் - வலிமை.

60 - ம் பக்கம்
மகவான் - இங்கிரன்.

62 - ம் பக்கம்
பவப்பிள்ளைக்கு - பிறவி
கோய்க்கு.

ஆபத்பாந்தவ - அன்பு தோன்
நியபொழுது உடன் நின்ற
உதவி - செய்வோனே.

கோள் - கிரகம்.

63 - ம் பக்கம்
ஒல்லையில் - விரைவில்.
வராகம் - பன்றி.

64 - ம் பக்கம்
அல் - இருள்.
குஞ்சி - கேசம்.

65 - ம் பக்கம்
கபாலி - பரமசிவன்.

66 - ம் பக்கம்
உரகங்கள், பாம்புகள்,

69 - ம் பக்கம்

பகிரங்கட்டுத்தம் - வெளிப்
படுத்தும்.
எகாகியாய் - தனிமையாய்.

72 - ம் பக்கம்

காகுத்தன் - இராமன்.
கல்லுவக்கோன் - கக்கிவன்.
காகதாலீயம் - (காகத்தின்) வர
வும் பணம்பழுத்தின் வீழ்ச்சி
யும் இரண்டும் ஒரே காலத்
தில் சம்பவித்தது போல)
காத்திராப்பிரகாரமாய்.

75 - ம் பக்கம்

அடவி - காடு.

77 - ம் பக்கம்

ஏதம் - குற்றம்.
மோகாந்தகாரம் - மயக்கமாகிய
இருன்.

78 - ம் பக்கம்

தமரம் - சத்தம்.
அகாதாவு - அலக்கியம்.
தானம் - இடம்.
மருட்டை - தினகப்பு.
உகாந்தகாலம் - யுகமுழுவு கா
லம்.
கவிக்கொடி யோன் - குரங்குக்
கொடியையுடைய அருச்
சனன்.

80 - ம் பக்கம்

மத்தகையங்கள் - மதம்பிழித்த
யாரெனகள்.
தரகங்கள் - குதிரைகள்.
அமரர் - மரணம் இல்லாதவர்.

81 - ம் பக்கம்

ஆசலம் - மலை.
பிளாகம் - சிவனுடைய வில்,

82 - ம் பக்கம்

சரப்பங்கதல் - அம்புப்பங்கதல்.
அங்கம் புளகித்தனர் - மெய்
மயிர் சிலிர்த்தனர்.
பதாகை - கொடி.
வாசி - குதிரை.

83 - ம் பக்கம்

தெண்புலக் கடவுளுக்கு - இய
மலுக்கு.
அயர்ச்சி - களைப்பு.
புளிங்கன - வேடுவன்.
சங்கை - சங்தேகம்.

84 - ம் பக்கம்

பன்னக்குழுவினன் - பாம்பை
ஆபரணமாகவுடைய சில
பெருமான்.

85 - ம் பக்கம்

தேயு - அக்கி.
புஷ்பரணன் - பூக்களை அம்
புகளாகவுடைய மன்மதன்.

86 - ம் பக்கம்

மாற்றலர் - பகைவர்.

87 - ம் பக்கம்

கரத்தை - கைகையை.
கதி - சிலைமை.

88 - ம் பக்கம்

தத்தவ விசாரணை - வேதாந்த
விசாரணை.
காண்ணுபன் - அருச்சனன்,

கன்னுகம்
திருமகள் அழுத்தகம்